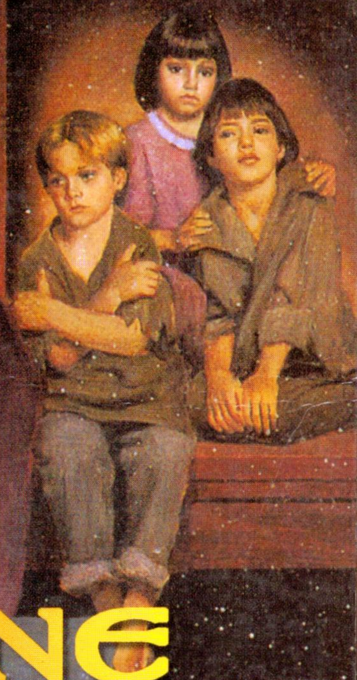
KORKUNUN ÇOCUKLARI

R.L. STINE

R. L. STINE

KORKU'NUN ÇOCUKLARI

R. L. STINE

KORKU'NUN ÇOCUKLARI

İngilizce aslından çeviren
ERKİN PEPREK

BEYAZ BALİNA YAYINLARI

ISBN: 975-6580-25-9

KORKU'NUN ÇOCUKLARI / *R. L. STINE*

Özgün adı: **CHILDREN OF FEAR**

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Nermin Baltacı
İngilizce aslından çeviren: Erkin Peprek
Redaktör: Ayşen Cihan
Düzelti: Serdar Karlı
Kapak ve iç tasarım: Beyaz Balina Creative
Baskı & Cilt: Eko Matbaası, İstanbul

1. baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2002

BEYAZ BALİNA YAYINLARI
Binbirdirek Mah. Suterazisi Sok. No: 4/1
Sultanahmet / İstanbul
Tel.: 0212 / 638 62 63-64
Faks: 0212 / 638 62 65
E-mail:beyazbalina@superonline.com

Yazarın Yayınevimizden
yayınlanmış diğer kitapları

KORKU GECESİ

Hayvanlar onu dinliyordu...

Leah atından inerek onlara doğru koştu. "Luke! Corey! Yarışı kazandım! Kazandım! Beni gördünüz mü?"

"Evet Leah, her şeyi gördük," diye cevapladı Luke, onun saçlarını okşayarak. "Mükemmel bir iş başardın."

Luke aniden vücuduna soğuk bir ürpertinin yuyıldığını hissetti. Etrafına baktığında insanların çevrelerinde bir daire oluşturduğunu gördü.

"Fier'lerin kızından uzak durun," diye seslendi, kalabalıktan biri. "Onun kötü güçleri var."

"O, hayvanları kontrol edebiliyor," dedi başka biri. "Atla nasıl konuştuğunu gördünüz mü?"

Luke diğer insanların da aynı şekilde mırıldandıklarını duydu. Kaşlarını çatmışlar ve şüpheyle bakıyorlardı.

"O bir şeytan!" diye bağırdı birisi.

"Evet, şeytan! Şeytan!" diye haykırdı herkes.

GİRİŞ

KARANLIK MAHZEN

Soğuktu. Kemikleri sızlatacak kadar.

Genç adam, mumun başında soğuktan iki büklüm olmuş durumda öylece duruyordu. Donmuş ellerini mumun titrek turuncu ışığına doğru uzattı. Sonra da, parmaklarını aleve iyice yaklaştırdı.

Parmak uçlarınnın yandığını çıkan kokudan anladı. Fakat hiçbir şey hissetmiyordu.

Tamamen uyuşmuştu

Soğuk ölüm yaklaşıyor, diye düşündü.

Yakın... Çok yakın...

Hafifçe titredi. Alevin loş ışığı dalgalanarak parıldıyordu. Ve solgun sarı ışığın çevresini karanlık kaplamıştı.

Karanlığın içinde bekliyorlardı.

Alevin sönmesini beklediklerini biliyordu. "Sonra benim için gelecekler. Kurtulamayacağım. Bu soğuk mahzen benim mezarım olacak."

Yorgunluktan yanan gözleri kapandı. Çenesi yavaşça göğsüne düştü.

Taş duvarların dışında fırtınanın gürültüsü duyuluyordu. Şiddetli rüzgârın ve cama vuran dolunun etkisiyle pencere titriyordu.

Başını kaldırarak pencereye baktı. Keşke tekrar küçük bir çocuk olabilseydim... Keşke omuzlarım bu kadar geniş olmasaydı... Bacaklarım bu kadar uzun... Bu camı kırıp pencereden dışarı çıkabilirdim.

Fakat şimdi buradan çıkış olanağım yok. Pencere çok küçük. Ve tahta kapı çok kalın. Onu kırmam mümkün değil.

Luke tekrar muma baktı ve taş duvarlardan damlayan su sesini dinledi. Kelimeler olmadan, muntazam bir ritim...

Çıkış yok. Çıkış yok.

Bir ışık belirdi.

Gözleri faltaşı gibi açıldı.

Bir anda onları gördü.

Kalın ve pullu vücutları taş zeminde kayarak ilerliyordu. Bir tıslama duydu. Ve nefesi tutuldu. Cansız siyah gözleriyle ona odaklanmışlardı... Alevin sönmesini bekliyorlardı.

"Henüz değil!" diye bağırıyordu içinden. "Şimdi sönemezsin. Daha saatlerce yanabilirsin. Saatlerce!"

Alev iyice cansızlaşmış, neredeyse sönecekmiş

gibi olmuştu. Luke korkuyla içini çekti.

Sonra sarı ışık alevlendi. Eriyen mumun büyük damlalarının soğuk zemine doğru akışını izledi. Kum saatindeki her kumun tanesi gibi, her damla ömrünün bir parçasını götürüyordu.

Bir gün birisi beni bulacak, diye düşündü. Bu pis zeminde yere saçılmış beyaz kemiklerimi bulacaklar. Benim nasıl öldüğümü bilmelerini istiyorum. Benim neden öldüğümü bilmelerini istiyorum!

Bir elini alevin çevresine tutarak mumu yerden kaldırdı. Bir adım geri gitti.

Karanlıktan bir tıslama sesi geldi. Taşın üzerinde sürünen soğuk pulların çıkardığı hışırtıyı duydu.

Nefesini tutarak geriye çekingen bir adım daha attı.

Başka bir hışırtı daha duydu. Diğerinden daha hızlıydı. Bir tıkırtı... Sanki bir bebek köşede bir yerde, tahta bir oyuncakla oynuyordu.

Fakat mahzende bir bebek olmadığını biliyordu.

Tahta oyuncaklar da yoktu. Sadece ölüm vardı.

Başka bir tıslama çevresinde yankılandı. Başını diğer yana çevirip karanlığa baktı. Fakat onları göremedi. Herhangi bir yerde olabilirlerdi.

Geriye yavaşça bir adım daha atarken dizleri titredi.

Hışırtı... Tıslama... Takırtı.

Yutkundu. Elleri titriyordu. Mum az kalsın sönecekti.

Derin bir nefes aldı.

Geri bir adım daha attı.

Hışırtı. Tıslama. Takırtı.

Bir adım daha, sonra bir tane daha... Sonunda omuzları soğuk duvarı hissetti.

Bekledi.

Tıslamalar giderek artıyordu. Sesler daha da yükseliyordu. Esen rüzgârla birlikte sesler havada dalgalanana kadar sürdü. Sonra yavaşça azaldılar, bir fısıltı gibi kayboldular.

Yavaşça nefesini bıraktı.

Mum yandığı sürece gelmeyecekler, diye düşündü.

Mum, işaret parmağından birkaç santim daha uzundu. Eğer onu dikkatlice tutarsa ve alev sönmezse, birkaç saat daha yanabilir, diye tahmin etti.

Belki bu yeterince uzun bir zamandı. Hikâyemi anlatmak için yeterli bir zaman.

Eğilerek mumu yere koydu. Alev dans ediyordu. Gölgesi duvarda dalgalanıyordu.

Yeri ve duvarı saran yuvarlak ışık halkasında etrafına bakındı. Yere eğilerek bir çivi aldı. Eğilip bükülmüş, paslı bir çivi.

Dişlerini sıktı ve gözlerini sıkıca kapadı. Ve sonra, şiddetle çiviyi avucuna sapladı. Acıyla inlerken yere, elinden akan kan birikintisine baktı. Kırmızı damlaların yere çarpışını izledi.

Çok sıcak, diye düşündü. Sonunda parmaklarım ısınacak.

Mum ışığıyla, kırmızı kanı parıldıyordu. Parmaklarını parıldayan birikintiye daldırarak, kanı karıştırdı.

Sonra ayağa kalktı. Çiviyi kana batırarak taş duvara yazmaya başladı:

Keşke sessizliğimin getireceği dehşetleri biliyor olsaydım...

BÖLÜM 1

Batı Pennsylvania, 1876

Luke Fier, ağır dizginleri katırın arkasına vurdu.

"Yürü hadi," diye emretti, sabana kuvvetle bastırarak. Katır koca kafasını yavaşça çevirip ona baktığında, öfkesinin iyice arttığını hissetti.

·Hadı artık! Çek!" diye haykırdı Luke, başka bir dizgin darbesiyle. Katır öne doğru yavaş bir adım attı. Sonra bir tane daha attı.

Luke, yorgun katırın yanında ağır ağır yürüyordu. Kolları sabanı ittirmekten sızlıyordu. Güneşin yakıcı sıcağını omuzlarında hissetti. Güneş doğduğundan beri çalışıyordu ve yaptıklarının sonucunda yalnızca iki tane uzun saban izi vardı.

Böyle giderse çiftliği kaybedeceğiz, diye düşündü endişeyle. Bu çiftlikte doğdum. Ve tabii babam ve onun babası da. Burada on altı yıl yaşadım. Başka bir yere gitmek istemiyorum.

Sırtından aşağıya doğru ter aktığını hissetti ve ko-

luyla terlemiş alnını sildi. Kendini soğuk su veya limonata içerken hayal etti.

Durmak için vakit yok. Devam et, diye zorladı kendini. Suyu düşünmemeye çalışarak tarlanın sonuna doğru baktı.

Katır artık çekmeye itiraz edercesine durdu. Luke, öfkeyle başını öne eğdi. "Sabanı kendi başıma çekmek zorundayım şimdi."

Başındaki yıpranmış kahverengi şapkayı yere fırlattı. Sıcak bir esinti, siyah saçlarını yüzünün önüne savurdu. Dimdik doğrularak yumruklarını beline bastırdı. Şiddetli bir ağrı hissetti. Her gün daha kötü olduğunu hissediyordu. Derin bir iç çekti.

"Baba, Henrietta ile konuşabildin mi?.."

Sözcükler boğazına takıldı. Hâlâ babasının öldüğüne inanamıyordu.

"Henrietta'ya her zaman sözünü dinletirdin," diye fısıldadı. "Senin yeteneğin bende yok."

Luke eve doğru baktı. Sonra bakışları, yüksek meşe ağacının altındaki büyük kayaya çevrildi. Pürüzsüz mermerin üzerinde, anne ve babasının isimleri yazıyordu. İçini bir ürperti kapladı.

"Nasıl ölüp, beni yalnız bırakabildiniz?" diye sordu kısık bir sesle. "Nasıl?"

Acı ve öfkeyle gözlerini kapadı.

"Yalnız olmadığımı biliyorum. Corey ve Leah be-

nimle beraber. Ve de çiftlik.

Fakat onlarla ilgilenmek için burada olmalıydınız. Benimle ilgilenmek içinde!"

Anne ve babasının öldüğü öğleden sonra, gözlerinin önündeydi. Gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı. Serin bir rüzgâr yağmur kokusunu getirmişti.

Luke iki katlı evlerinin ön kapısının önünde duruyordu. Babasının, annesinin at arabasına binmesine yardımcı oluşunu izliyordu. Philadelphia'daki Yüzüncü Yıl Sergisi'ne gidiyorlardı.

Annesi en güzel başlığını takmıştı. Luke'e baktı. "Kardeşlerine iyi bakacağına söz ver Luke," dedi. Luke başını tamam dercesine salladı.

Sonra da Leah ve Corey'e döndü: "Ve siz ikiniz, agabeyinizin sözünü dinlemelisiniz. Yoksa döndüğümüzde hediyelerinizi alamazsınız. Anlaşıldı mı?"

Leah somurtarak başını salladı. Corey ise bir şey söylemedi. Kaşlarını çatarak, küçük avucundaki oyuncağı büktü. "Biz de seninle gelmek istiyoruz anne. Lütfen!" dedi peltek konuşmasıyla.

"Corey, burada Luke ve Leah'le birlikte kalman gerektiğini biliyorsun," diye cevapladı annesi. "İyi çocuklar olursanız hepinize hediyeler getiririz," diyerek söz verdi.

"Aptal bir hediye istemiyorum" diye söylendi Leah. "Ben de gelmek istiyorum."

"Kes sesini!" diye azarladı Luke, ona bakarak. Anne ve babası, Leah'in mızmızlanmasını duymamışlardır diye umut etti. Fakat duymuşlardı bile.

O sabah, Corey ağlayarak annesinin eteğini çekiştirmişti. Leah gözyaşı dökmemişti fakat günlerdir somurtuyordu. Anne ve babaları onları bıraktığı için ikisi de mutsuzdu. Leah on üç yaşındaydı. Corey ise altı. Kapı önündeki merdivenlerde birbirlerine öyle sıkı sarılmışlardı ki, Luke'e geçen yıl sirkte gördüğü siyam ikizlerini hatırlattılar.

İkisi de siyah saçlıydı. Yeşil gözleri sinirli gözyaşlarıyla parıldıyorlardı.

"Gerekenleri yapıp her gece erkenden yatacaklar," diye söz verdi Luke.

Gözünün ucuyla Luke, Leah'in kendisine dil çıkardığını gördü ve güldü.

Gerekenleri yapacağım, diye düşündü, babası da arabaya binip hareket etmeye başladıklarında. Kardeşlerimle ve çiftlikle ilgilenebilirim. Bizimkiler geri döndüklerinde her şeye ne kadar güzel baktığımı görünce şaşıracaklar.

"Kendinize iyi bakın çocuklar," diye seslendi Luke'ün babası. "Gelecek cumartesi dönmüş olacağız."

Luke, babasının dizginlerle atları kolayca harekete geçirmesine hayran oluyordu.

Anneleri arkasına dönerek onlara el salladı.

Luke de ona el salladı. “Siz de el sallayın,” dedi kardeşlerine.

“Hayır,” dedi Leah, kollarını göğsünde birleştirerek. Alt dudağını bükmüş somurtuyordu.

“Hayır,” dedi Corey de, kız kardeşini taklit ederek.

“Biz onlarla gitmek istiyorduk,” diye söylendi Leah. Sinirle ayağını merdivene vurunca Luke irkildi.

Corey de sıçrayarak aynı şeyi yaptı. Luke onu azarlamaya başladı.

Aniden gökyüzünde şimşek çaktı ve gök gürüldedi. Luke, ayağının altında yerin sarsıldığını hissetti. Şiddetli bir esinti, sırtında soğuk bir ürpermeye neden oldu.

Sonra Luke, arabayı çeken atların korkunç kişnemelerini duydu. Dehşetle atların arka ayakları üzerinde şaha kalkmalarını izledi. Sonra da dört nala koşmalarını.

Babasının güçlükle dizginleri kontrol etmeye çalışmasını ve ürkmüş hayvanları sakinleştirmek için verdiği mücadeleyi gördü.

Luke arabanın peşinden koşmaya başladı.

“Durun!” diye seslendi. “Durun!” Fakat sesi rüzgârda kayboluyordu. Paniklemiş atları durduracak kadar güçlü değildi sesi.

Atlar arabayla birlikte hızla derin uçuruma doğru

koşuyorlardı. Babası oturduğu yerden arkaya doğru savruldu ve baş aşağı tahta bir varile doğru kapaklandı.

Annesi, arabanın kenarına sımsıkı tutunmuştu, dönüp ona baktı. Rüzgârdan şapkası uçmuştu ve saçları uçuşuyordu.

Ürkmüş atların ağızları tamamen açılmış dişleri görünüyordu. Çılgınca uçuruma doğru koşuyorlardı...

Ve sonra yuvarlandılar.

BÖLÜM 2

Luke, bu kötü anıyla ürperdi. Aradan on ay geçmiş ama o hâlâ atların neden öyle ürkerek fırladığını anlayamamıştı.

"Şimşek yüzünden mi? Gök gürültüsü mü?" diye düşündü yüzüncü kez. Babasının herhangi bir hayvanı kontrol edemediğini hiç görmemişti o güne kadar. Hayvanları idare etmede özel bir yeteneği vardı. Bu yetenek Leah'e de geçmişti.

"Keşke benim de böyle bir yeteneğim olsaydı. Böylece biraz şansımız olurdu. Belki de bu aptal katıra sabanı çektirebilirdim."

Çevresindeki sürülmemiş tarlaya baktı. İçini endişe ve hüzün kapladı.

Ne yapacağımı bilemiyorum, diye düşündü. Çiftliğe nasıl bakacağımı bilemiyorum.

Bir gün önceki ziyaretçiyi düşündü... Bay Stone, bankanın müdürü.

İçini öfkeyle karışık bir korku sardı. Bay Stone onu, eğer yakın zamanda arazi için ödeme yapmaz-

sa, çiftliği elinden almakla tehdit etmişti. O zaman Leah ve Corey ne yapardı?

"Ben on altı yaşındayım, kendime bakabilecek yaştayım; Leah ve Corey yalnız başlarına kalmak için daha çok küçükler. Güçlü olmam gerekiyor. Ben olmazsam onlara kim bakar?"

Luke azimle dizginleri şaklattı. "Hadi, seni miskin katır. Gerekirse bütün gün ve bütün gece bu tarlada kalacağız." Katır anırarak bir adım attı.

"Bu bir başlangıç," dedi Luke, sabanın kayışı omuzlarını acıtmıştı. Tüm gücünü ellerinde toplayarak sabanı ittirdi. Vücudundaki tüm kaslar çalışıyordu.

Çiftliği kaybetmeyeceğiz, diye kendi kendine söz verdi. Bu arazide kalmak için elimden geleni yapacağım.

Birisinin ona seslendiğini duydu ve dönüp baktı. Leah tarlaya doğru hızla koşuyordu, peşinden de Corey'yi çekiştiriyordu. Örgülü siyah saçları omuzlarına hızla çarpıyordu

"Luke!" diye haykırdı.

Luke'ün kalbi şiddetle çarptı. Bir şey olmuş, diye düşündü. Yine kötü bir şey oldu.

Kardeşlerine doğru koşmaya başladı. "Ne oldu?" diye seslendi. "Sorun ne?"

Leah durdu ve gülmeye başladı. "Endişelenme

Luke. Her şey yolunda."

Luke sendeledi. "Neden çığlık çığlığa bağırıyordun bana?" diye sordu, nefes nefese.

Yeşil gözleri parladı: "Bizi yüz yıl kutlamaları için kasabaya götüreceğine söz vermiştin. Hatırlamıyor musun?"

Yüzüncü yıl kutlaması. Bunu tamamen unutmuştu. Stormy Ridge'in kendine özgü kutlamaları vardı. Anne ve babasının Philadelphia'daki görmek istedikleriyle pek ilgisi yoktu ancak yine de heyecanlı olabilirdi.

"Leah, üzgünüm ama sizi bugün kasabaya götüremem. Yapacak çok işim var," dedi, tarlayı göstererek.

Leah'in yeşil gözleri karardı. Ağzını bükerek somurttu. "Ama söz verdin!"

"Biliyorum, fakat... "

Pantolonunun çekiştirildiğini hissetti. Erkek kardeşine baktı. Corey'nin yeşil gözlerinden yaşlar akıyordu.

Luke toprağın üzerine diz çöktü. Corey ve Leah'in yeşil gözleri aynı babalarınınki gibi, bir anda ışık saçan ve peşinden aniden kararabilen değişik bir yapıdaydı.

"Kasabaya gitmek mi istiyorsun, Corey?"

Corey başını salladı. Anne ve babası öldüğünden beri tek kelime çıkmamıştı ağzından.

Luke, Corey'nin gözünün önündeki saçları yana çekti. Ama saçları aynı yere geri düştü.

"Neden konuşmuyorsun?" diye merak etti Luke. "Neden sadece basit bir evet demiyorsun?"

Corey'nin çıplak ayağının üstündeki bir böceğe fiske vurdu. Corey'nin tulumu çok kısalmıştı. Luke, Leah'e baktı. Mavi elbisesi çok yıpranmış ve solgun görünüyordu. Hasan yapılana kadar ikisine de yeni kıyafet alınamayacaktı.

"Gitmek istediğinizi biliyorum, fakat tarlayı sürmezsem ekin yetiştiremeyiz. Ve ekinimiz olmazsa, çiftliği kaybederiz," diye açıkladı

"Ama Luke." Leah onun yanına sokuldu ve kolundan tuttu. Yeşil gözleri heyecanla parlıyordu. "Bir at yarışı var. Kazanan elli dolar alıyor. Ve kazanabileceğimi biliyorum."

"Elli dolar mı?" dedi Luke heyecanla. Elli dolar onları ekinler yetişene kadar gayet iyi idare ederdi. Leah gerçekten bunu kazanabilir miydi?

Luke bu düşünceyle alay etti. Bir an için, onun gerçekten bu parayı kazanabileceğini düşünmesi, ona çocukça ve aptalca geldi.

"Leah, babamın at binmeyi sana iyi öğrettiğini biliyorum," dedi. "Fakat bu para için yarışacak çok insan olacak. Phantom'dan daha hızlı bir sürü at olacak."

Leah kollarını göğsünün üzerinde birleştirerek öfkeyle ona baktı.

"Bunu kazanabilirim. Biliyorum," diye ısrar etti. "Ve eğer bizi kasabaya götürmezsen, ben de kendim giderim."

Luke bu bakışı biliyordu. Onu günün geri kalanında eve kapatsa bile, kafasına koyduğunu yapacağını biliyordu. İç çekti ve yere eğilerek kirli şapkasını eline aldı.

"Tamam," diyerek başını salladı. "Gideceğiz."

Luke, Corey'yi omuzlarına alarak, kasabaya inen toprak yolda yorgun argın yürümeye başladı. Leah de, siyah atı Phantom'la onların yanından yürüyordu. Atın üstüne binmelerine izin vermedi; çünkü yarıştan önce onu yormak istemiyordu.

Kasabaya yaklaştıklarında kalabalığın gürültüsünü ve nefesli çalgılar bandosunun sesini duydular. Toprak yoldan ana caddeye doğru döndüklerinde, Luke yolun boydan boya bayraklarla donatılmış olduğunu ve caddenin insanlarla kaynadığını gördü. Bu küçük kasabada hiç bu kadar çok insanı bir arada görmemişti. Mağazaların çoğunun camında, *YARIŞ SEBEBİYLE KAPALIYIZ*, yazılı kâğıtlar vardı.

Ayrıca, yarışın saat birde ana caddede yapılacağını yazan notları da görmüştü. Güneşe bakarak vaktin neredeyse geldiğini düşündü.

"Heyecanlı değil mi?" dedi Leah. "Sanki herkes

yarışı seyretmeye gelmiş." Ayak uçlarında yükselerek kasaba salonunu işaret etti. Bir grup adam binanın önündeki merdivenlerde gülerek konuşuyorlardı. Onların yanında, fıçının üstünde bir adam duruyordu. Başının üst tarafında, *YARIŞ İÇİN KAYIT BURADA YAPILIR*, yazılı tahta bir tabela vardı.

"İşte oraya gitmeliyim," dedi Luke'e.

Luke başını salladı. "Phantom'u ben tutarım."

Kardeşinden dizginleri aldı, Corey hâlâ omuzlarında, onu takip etti.

"Yarışa katılmak istiyorum," dedi heyecanla Leah, kapıda duran adama. Birden herkes susarak Leah'e doğru baktı ve adamın yanında başka biri beliriverdi. Uzun, geniş omuzlu genç bir adam öne doğru çıktı.

"Sen bu yarışa katılamazsın," dedi Leah'e. "Sen bir kızsın."

"Thomas Wade, bana kuralları gösterir misin? Yazılı olarak!" dedi Leah, burnunu tutarak.

Thomas Wade elini kızıl saçlarına götürdü. "Kurallar yazılı değil, ama hepimiz biliyoruz," dedi. "Kızlar katılamaz."

"Katılmamı istemiyorsun; çünkü kazanacağımı biliyorsun," dedi Leah.

Thomas siyah gözlerini kıstı. "Kimse Wade'leri geçemez," dedi, kısık bir sesle.

Luke öne atıldı. Kasabadaki herkesin Wade kar-

deşlerden korktuğunu biliyordu. Bölgenin en zengin ailesiydi. Zenginlikleriyle nüfuzlarını kullanarak, birkaç aileyi kasabadan uzaklaştırmışlardı. Luke onlardan hoşlanmıyordu, ancak Leah'in de yarışa ne kadar çok katılmak istediğini biliyordu.

"Madem sizi kimse geçemez, o halde Leah'in katılması pek önemli değil," dedi Luke.

"Luke haklı," diye bir ses geldi arkalardan.

Herkes dönerek, iki tane altın sarısı ve gümüş yeleli atla salona doğru yaklaşan Earl Wade'e baktı. Luke atların güçlü vücutlarına bakakaldı. Sahiplerini takip ederlerken kaslarının nasıl oynadığını gördü. Luke'ün kalbi çarptı. Leah'in atının onları asla geçemeyeceğini biliyordu.

"Bırak katılsın," dedi Earl.

Leah, bir sevinç çığlığı attı. "Teşekkürler Earl. Sizi çok farkla geçmeyeceğim."

Kapının önündeki bir adam büyük bir tebeşirle Leah'e doğru yaklaştı. Luke, yarışa katılacak herkesin isminin tahtada yazılı olduğunu gördü.

"İsmini şuraya yaz," dedi adam, tebeşiri Leah'e uzatarak.

Hızlı ve düzgün darbelerle tahtaya adını yazdı Leah.

Luke, Thomas ve Earl'ün birbirlerine kısa bir bakış attıklarını gördü. Sonra da yüzlerinde bir sırıtma

belirdi. Onların bir şeyler planladıklarından korktu.

Leah tebeşiri bırakarak, Luke'ten dizginleri aldı.

"Wade kardeşlere dikkat et," diye fısıldadı, onlar salondan uzaklaşırken. "Onlara güvenmiyorum."

Leah'in gözleri karardı. "Onlar birer kabadayı, fakat beni korkutamazlar."

Belki de korkmalı, diye düşündü Luke. Fakat onu yarıştan önce endişelendirmek istemedi. Dikkatini Phantom'a vermesi gerektiğini biliyordu. "Biz yarışı izleyebileceğimiz bir yer bulmaya gidiyoruz," dedi Luke

"Benim için dua edin ve bağırın," dedi Leah.

"Tamam," diye söz verdi Luke.

Luke, hâlâ omuzlarında olan Corey'yle birlikte, eğlenen gürültülü kalabalığa doğru yürümeye başladı. İnsanlar omuz omuza dizilmiş, yarışın yapılacağı toprak yolun iki yanında bekleşiyorlardı. Yarış parkurunun, kasabanın diğer ucuna gidip, bir varilin etrafından dönerek başlangıç noktasına ulaşmak olduğunu gördü. Yolun ortalarına doğru bir yer buldu.

"İyi günler Bay Hammond," dedi, kalabalığın içinden öne doğru geçerken.

Büyük mağazanın sahibi Bay Hammond dönüp baktı. O da dükkânını kapatıp gelmişti. Üstünde hâlâ beyaz önlüğü vardı. "Merhaba, genç Fier. Bugünlerde seni kasabada göremiyoruz," dedi.

Luke kendini zorlayarak gülümsedi. "Çiftlik beni çok meşgul ediyor."

"Tahmin edebiliyorum. Çok acı bir şey, annenlerin öyle ölmüş olması... Gerçekten çok acı."

Bay Hammond cebinden şekerli bir çubuk çıkararak Corey'ye verdi. Corey onu öyle heyecanla aldı ki, neredeyse Luke'ün omuzlarından düşüyordu. Luke kardeşini tutmaya çalışırken, Bay Hammond kahkahayla güldü.

"Şeker için teşekkürler Bay Hammond," dedi Luke. "Bugünlerde pek şeker alamıyoruz."

"Kardeşin yarışı kazanırsa bu durum değişir herhalde, değil mi?"

"Evet, değişir," diye cevapladı Luke, yarışçıların beklediği yere doğru bakarak. Siyah atının yanında durmuş, onun boynunu okşayan Leah'i gördü. Onu işaret etti. "Bak Corey. Leah ve Phantom oradalar."

Corey ona doğru el salladı.

"Baban bana Leah'in hayvanlarla iyi iletişim kurabildiğini söylemişti," dedi Bay Hammond.

Luke gururla kabardı. "Evet bayım, öyle bir yeteneği var. Hayvanlar onun ne istediğini hissediyor gibiler."

"Wade kardeşleri biraz zorlayacak sanırım," dedi Bay Hammond. "Ama yarışı kazanabileceğini düşünemiyorum. Wade kardeşler bu yarışı kazanmayı kafa-

larına koymuşlar. Kaybetme olasılığını düşünmüyorlar bile. ”

Luke, iki çocuğun yola ip gerdiğini gördü.

“Yerlerinizi alın!” diye haykırdı Bay Stone. Yalnızca bankanın sahibi değil, aynı zamanda belediye başkanıydı. Yarışlara ve kasabadaki tüm önemli işlere başkanlık ediyordu...

Bir aileyi aç bırakmaya da, diye düşündü Luke sinirle. “Dün bizi arazimizden atmakla tehdit etti. Şimdi orada durmuş, büyük göbeği ve şişman yanaklarıyla herkese Noel Baba gibi gülümsüyor. Leah’in kazanmasını ne çok isterim.”

Bir düzine at ipe doğru yaklaştı, binicileri onları ileri doğru sürüyordu.

Leah tek kızdı. Bu kadar uzaktan bile, Luke onun yüzündeki heyecanı ve kızarmış yanaklarını görebiliyordu.

Wade kardeşlerden Thomas, Leah’in yanında ve de Earl diğer yanında yerini alırken, Luke onları endişeyle izledi. Onları Leah’i sıkıştırırken ve Phantom’u başlangıç çizgisinden ittirirken gördü. Leah de, Thomas Wade’i kolundan ittirdi. Thomas gülerek atını Phantom’a doğru hareketlendirdi.

Luke, Wade kardeşlerin birbirlerine imalı bakışlarını görünce iyice endişelendi. Yarışı kazanmaktansa, sanki Leah’le uğraşmak onların daha çok ilgisini çekmişti.

Leah onların arasında çok küçük ve çelimsiz görünüyordu.

Bay Stone kolunu kaldırarak havaya doğru ateş etti. Ve çocuklar başlangıç ipini yere bıraktılar.

Biniciler haykırarak dizginleri vurdular. Atlar gürültülü kişnemelerle ileri fırladılar. Ayaklarının altlarından toprak bulutu yükseldi.

Luke öksürerek gözlerini kapadı ve geri çekildi. Kalabalığın haykırışları ve çığlıkları kulaklarında çınlıyordu.

"Yürü Wade! Yürü Earl!"

Luke, insanların başka birini desteklemekten korktuklarını biliyordu. Wade kardeşler, kendilerini tutmayan kişiden intikam alabilirlerdi. Özellikle de daha küçük biri onlara çalım atarsa... Küçük ve güçsüz biri... Leah gibi.

Corey'nin alkışları Luke'ün kulaklarında yankılanıyordu ve de küçük ayaklarını salladıkça göğsüne çarpıyordu. Luke omuzlarındaki kardeşini yatıştırdı, sonra da daha iyi görebilmek için öne doğru ilerledi.

Leah'in hızla ilerlediğini gördü. Fakat Wade kardeşler, başlangıç çizgisinde olduğu gibi onu sıkıştırıyorlardı. Atlar birbirine çok yakındı. Sürekli sürtünüyorlardı. Zavallı Leah, onlardan kurtulup bir türlü hızlanamıyordu.

Aniden, Thomas uzanarak Phantom'un dizgin-

lerinden sert bir şekilde çekti.

At bocalayarak öne doğru sendeledi. Leah bağırdı ve sertçe dizginlere asıldı.

"Leah! Dikkat et!" diye seslendi Luke. Leah atını kontrol etmeye çabalarken midesine kramplar giriyordu. Ya kardeşi attan düşerse veya at devrilirse... İkisi de ölebilir.

Fıçıya doğru dört nala ilerlerken, Wade kardeşlerin tekrar birbirlerine bakarak pis pis sırıttıklarını gördü Luke.

Luke, Leah atını kontrol altına alınca bir oh çekti. Neredeyse tüm biniciler Leah'i geçmişlerdi, fakat o devam etmekte çok kararlı görünüyordu. Phantom'u boynundan okşayarak, ayaklarıyla iki yandan dürttü.

At, önce uzun adımlarla yürüyüp sonra da dört nala koşmaya başladı. Leah hızla diğer binicilere yaklaşırken, rüzgârdan örgülü saçları uçuşuyordu. Phantom'un boynuna doğru iyice eğilmişti.

"Ne yapıyor?" diye merak etti Luke. Dudaklarının oynadığını fark etti. Sanki atına bir şeyler fısıldıyordu.

Leah onu fıçıya doğru sürdüğünde, nasıl da hızlandığını gördü hayretle. Çevresinden müthiş bir hızla döndü. Atın arka tarafı fıçıya çarptı. Fıçı sallandı.

Luke nefesini tuttu. Eğer fıçı devrilseydi, Leah'in diskalifiye olacağını biliyordu. Fakat fıçı devrilme-

den durdu.

Leah ve Phantom, ardı ardına diğer binicileri geçiyorlardı. Sonra at inanılmaz bir atağa kalktı ve diğerlerini bir toprak bulutunun içinde bırakarak geçti. Umulmadık bir şekilde Leah herkesin önüne geçmişti.

"Bak Corey! Leah kazanıyor!" diye seslendi Luke, heyecanla. Yerinde sıçrıyordu. Corey'nin sevinçle kafasına vurduğunu hissediyordu.

"Wade kardeşler bir şey yapmazlarsa yarışı kazanacak!" diye mırıldandı Luke.

Luke, Thomas'ı omuzunun üstünden bakıp Leah'e gülerken gördü.

"Oh, hayır!" diye söylendi Luke. "Thomas yine Leah'in dizginlerini çekmeye kalkışırsa, onun boynu kırılır."

Dehşetle, Thomas'ın Phantom'a yetişerek yularına doğru uzandığını izledi Luke. Corey'nin, saçlarını sıkıca tuttuğunu hissetti. Sanki ağlıyormuş gibi sesler çıkartıyordu.

"Hayır Corey. Bakma," dedi. Leah'in düştüğünü görmemesi için onu omzundan indirmeyi denedi. Fakat Corey inmek istemiyordu.

Sonra aniden, Thomas tam Leah'e doğru uzanmışken, altın sarısı atı arka ayakları üzerinde şaha kalktı. Ağzını hırçın bir şekilde açarak Earl'ün atına

doğru döndü ve dişlerini atın boynuna geçirdi. İki kardeşin de üstüne kan sıçradı. Luke, çılgın atının üzerinden kayıp yan tarafa ümitsizce tutunmaya çalışan Thomas'ın çığlıkları kulakları tırmalıyordu.

Diğer yanda, vahşice debelenen atının üzerinde kalabilmek için çabalayan Earl Wade'in kulak tırmalayan çığlıklarını duydular. Sonra Thomas'ın atı, başını öne doğru eğerek arka ayaklarıyla sıçradı. Kolları boşta kalan Thomas atın üzerinden uçtu. Luke, onun tok bir sesle yere çarptığını duydu. Yere düşen Thomas'ın kolunun üstüne, atının iki ayağıyla bastığını gördüğünde gözlerini kapattı.

Thomas'ın acıyla bağırıp yerde kıvrandığını gördü. Atı ise dört nala koşarak uzaklaştı. Luke, Thomas'ın parçalanmış derisinin altındaki kemiği görünce yüzünü ekşitti. Koyu kırmızı kan yere yayılmıştı.

Kalabalıktan yine sesler yükselmişti ve ileriyi işaret ediyorlardı. Luke de o yöne baktı ve Leah'in dört nala bitiş çizgisine ilerlediğini gördü.

"Vaav! Kazandı Corey! Gerçekten kazandı," diye haykırdı Luke. Kardeşinin yüzünü göremiyordu ama heyecanla kıkırdadığını hissediyordu.

Leah atından inerek onlara doğru koştu. "Luke! Corey! Yarışı kazandım! Kazandım! Beni gördünüz mü?"

Gülerek kollarını Luke'e doladı ve sıkıca sarıldı. "Gördün mü, sana kazanacağımı söylemiştim."

"Evet Leah, her şeyi gördük," diye cevapladı Luke, onun saçlarını okşayarak. "Mükemmel bir iş başardın," diye ekledi.

Corey, Luke'ün omuzlarından indi. Kollarını Leah'e doladı ve yüzünü onun karnına dayadı.

Leah onu gıdıkladı. "Hey, çok kolaydı Corey. Bir gün sana böyle at binmeyi öğreteceğim," diyerek güldü.

Leah'in kahkahası bittiğinde, Luke soğuk bir ürperti duydu. Etrafına baktığında, insanların çevrelerinde bir daire oluşturduğunu gördü.

Her yerden fısıltılar ve mırıldanmalar duyuyordu. Ve de Thomas'ın inlemeleri duyuluyordu. Luke, insanların kendisine ve Leah'e baktığını görünce ürperdi.

"Fier'lerin kızından uzak durun," diye seslendi, kalabalıktan biri. "Onun kötü güçleri var."

"O, hayvanları kontrol edebiliyor," dedi başka biri. "Atla nasıl konuştuğunu gördünüz mü? Wade kardeşlere nasıl baktığını? Onların atlarını kavga ettirdi."

Luke, diğer insanların da aynı şekilde mırıldandıklarını duydu. Kaşlarını çatmışlar ve şüpheyle bakıyorlardı.

"O bir şeytan!" diye bağırdı birisi.

"Evet, şeytan! Şeytan!" diye haykırdı herkes.

BÖLÜM 3

"Kesin! Kesin artık! Beni duyuyor musunuz?" diye bağırdı Luke. "Leah, bir şeytan değil! Ona öyle şeyler söyleyemezsiniz!"

"Luke, bana öyle demelerine izin verme! Doğru olmadığını biliyorsun!" diye bağırdı Leah.

Luke kız kardeşine baktı. Yeşil gözleri yaşlarla dolmuştu. Yüzü öfke ve şaşkınlıkla beyazlamıştı.

"Tabii ki doğru değil," dedi Luke. Kolunu kardeşine dolayarak onu kendisine doğru çekti. Titrediğini hissedebiliyordu.

Diğer tarafında da, Corey'nin bacağına sarılmış olduğunu gördü. Küçük kardeşinin başını okşadı.

"Leah'in şeytan olduğunu nasıl düşünebilirler?" diye düşündü Luke. İçini öfke kaplamıştı.

"O bir şeytan değil," diye tekrarladı. "Onun hayvanlarla iletişim kurmada özel bir yeteneği var. Hayvanlar ona güveniyorlar. Aynı benim ona güvendiğim gibi."

Earl Wade kalabalığı yararak Luke'ün önüne gel-

di; güçlükle nefes alıyordu. "Kardeşimin kolu kırıldı. Ve ben de, az daha ölüyordum." Leah'i işaret ederek, "Bunu o yaptı!" dedi.

Luke insanların onaylarcasına başlarını salladıklarını görebiliyordu. Şimdi bağırışlar yerini öfkeli homurtulara bırakmıştı.

"Leah o atlara hiçbir şey yapmadı," dedi Luke ısrarla. Kalabalığa doğru döndü. "Yarış başladığında hepiniz Thomas'ın uzanarak Phantom'un dizginlerini çektiğini gördünüz. Az kalsın Leah'in atını düşürecekti. Ve aynı şeyi, Leah onlara yetiştiğinde de denedi. Atının kontrolünü bu yüzden kaybetti," diye bağırdı.

Earl önce Luke'e, ardından kalabalığa doğru baktı. Herkes ayaklarını sürüyerek bakışlarını kaçırdı. Luke, onların gerçeği söylemekten ve Earl'ün büyük ve güçlü ellerinden dayak yemekten korktuklarını biliyordu. Luke'ün ağzı korkudan kurumuştu ancak Leah'i savunması gerekiyordu.

"Sen kardeşimin hile yaptığınımı söylüyorsun?" diye sordu Earl, bir adım yaklaşarak.

"Ben sadece gerçeği söylüyorum," diye cevapladı Luke, kararlı bir sesle.

Earl gözlerini kıstı. "Fier'ler hep bela çıkarmışlardır. Arabanın uçurumdan yuvarlandığı gün, sizin de ailenizle beraber arabada olmamanız ne acı!"

Leah içini çekti. Luke, Corey'nin bacağını iyice

sıktığını hissetti.

"Biz bugün hiçbir bela çıkarmadık. Bunu siz çıkardınız," dedi Luke, onu işaret ederek. "Leah'i yarışta istemediniz."

"Seni de, aileni de Stormy Ridge'de istemiyoruz," dedi Earl. "Öksüzler treni birkaç gün sonra buradan geçecek. Siz de binseniz iyi olacak."

Luke cevap veremeden, Earl Wade arkasını dönüp uzaklaştı.

Luke çevrelerini sarmış olan insanlara baktı. Bazıları korkmuş görünüyordu. Bazıları ise öfkeli. Bay Hammond'ın kendilerine tatlı bir ifadeyle baktığını fark etti. Sanki Luke'le konuşmak istermiş gibi bakıyordu. Ve sonra Bayan Hammond onun yanına geldi. Kolundan çekerek kocasını uzaklaştırdı.

Kimse bizi desteklemedi, diye düşündü üzülerek. Herkes Earl Wade gibi mi düşünüyordu?

"Zavallı Wade kardeşler kaybettiler," dedi Luke, Leah'in kolundan tutarak. "Elli doları Leah kazandı."

Bay Stone öne atıldı. "Bu yarışın hakemi olarak, hakkın adaleti için açıklamalıyım ki, bu şartlar altında Leah'in kazandığı tartışılır. Bu yüzden ona parayı vermek doğru olmaz." Eliyle havada bir daire çizerek, "Bana katılmayan biri var mı?" diye sordu.

Kalabalıktan çıt çıkmadı.

"Leah kazandı," dedi Luke kararlı bir sesle. "Parayı verseniz de vermeseniz de o kazandı."

"Yeterince konuştun genç adam. Sen ve kardeşlerin evinize dönseniz iyi olur. Yapacağınız en iyi şey bu olur," diye cevapladı Bay Stone, sert bir şekilde.

Luke öfkenin tüm vücuduna yayıldığını hissetti. Bay Stone'un kırmızı suratına baktığında onu yumruklamamak için kendini zor tuttu.

"Hadi gidelim, Luke," dedi Leah. "Ben Phantom'u alacağım. Köşede buluşalım."

Luke, Bay Stone'a sırtını döndü ve Corey'nin elini tuttu. "Hadi Corey," diye mırıldandı. Kasabanın çıkışına doğru giden yoldan hızla yürüdü. Corey onun hızlı adımlarına yetişmek için koşuşturuyordu.

"Bu insanlar delirmiş," diye söylendi Corey'ye. "Babamız hayvanlarla iyi iletişim kuruyordu. Bunu Leah'e öğretmek için günlerce uğraştı. Onun tüm canlılara karşı özel bir yeteneği var. Bunun şeytanlıkla bir ilgisi yok."

Corey'ye doğru baktı. Küçük kardeşi de, ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu. "Üzülme Corey. Olanları bir iki gün içinde unuturlar. Bir süre evimizde kalacağız. En iyisi bu."

Çabucak kasabanın dışındaki yolun köşesine ulaştılar. Biraz sonra, yanında Phantom'u getiren Leah göründü. Luke, Corey'yi kaldırarak atın sırtına yerleştirdi.

"Luke, bizi öksüzler trenine bindirecek misin?" diye sordu Leah, titreyen bir sesle.

Luke, bir an için afalladı ve Leah'e baktı. "Komik olma. Bizim çiftliğimiz var, o yüzden biz gerçekten öksüz değiliz."

Fakat, Bay Stone'un tehditlerine daha ne kadar dayanacağız, diye düşündü Luke. Ne yapacağız? Nasıl yaşayacağız?

Bu düşünceleri hemen unutarak dikkatini Leah'e yöneltti. Durup ona baktı. Çok emin ve gururlu görünüyordu. Fakat, hâlâ yardıma ve korunmaya ihtiyacı vardı. Tıpkı Corey gibi. İkisine de çok iyi bakacağına söz vermemiş miydi?

Sözünü tutmalıydı. Ne olursa olsun tutmalıydı.

"Ne olursa olsun, hep birlikte olacağız Leah. Sen, ben ve Corey. Hiçbir şey veya kimse bizi ayıramayacak," diye söz verdi. "Kimsenin ne dediği umurumda değil," diye ekledi, ciddi bir sesle.

Leah'in gözlerindeki üzgün ifadeyi görebiliyordu. Ağlamamak için kendini güç tutuyordu.

"İçimde bir şeytan olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu, sessizce. "Söylenenlerin doğru olduğunu düşünüyor musun?"

"Tabii hayır Leah." Uzanarak saçını okşadı. "Babamızın bir yeteneği vardı ve senin de var. Bu doğaüstü veya şeytanca bir şey değil. Hatta, bu gurur du-

yulacak bir şey bence. Babam seninle her zaman gurur duymuştu."

Leah onun elini tuttu. "Bana böyle bir söz verdiğin için çok mutlu oldum Luke. Kendimi daha iyi hissettirdi. Ve de onların düşündüklerinin doğru olmadığını söylemen beni çok sevindirdi."

Luke ona gülümsedi ve elini hafifçe sıktı.

"Asıl ben, Thomas Wade'in kolunu kırmasına çok sevindim. Keşke boynu kırılsaydı!"

Luke, onun kahkahasını ve de küçük kardeşinin kıkırdadığını duydu.

Karşıya doğru bakarak sessizlik içinde yürümeye koyuldular.

Birkaç gün sonra, Luke baltasını güçlüce savurarak bir odunu tam ortadan ikiye böldü. Buradaki hünerimi, hayvanlarla iletişim kurmakta kullanamıyorum, diye düşündü. Baltayı tekrar tekrar salladı ve odun parçalarının çevreye uçuştuğunu gördü. Çevresinde birikmiş odun parçalarını henüz algılayamamıştı. Tek düşündüğü, henüz sürmediği tarlaydı.

Henrietta'ya sabanı çektirebilmek için çok uğraşmıştı. Fakat, katırın adımları işkence edercesine yavaştı. Her gece, Luke ağrılar içinde ve bitkin bir halde yatağa girdiğinde, Bay Stone'un kırmızı suratı aklına geliyordu. Onun küçük, domuza benzeyen gözleri hep kendisine bakıyor ve çaresizlikten midesine sancılar giriyordu.

Yarın veya bir sonraki gün, Bay Stone yine gelebilirdi. Ona ödeyebilecek sadece birkaç gümüş dolar kalmıştı. Bu çiftliği elde tutmak için yeterli değildi.

Nereye gidebilirlerdi? Ne yapabilirlerdi?

Öksüzler treni fikrini ilk başta şiddetle reddetmişti. Fakat şimdi, tekrar düşündüğünde, ailesini bir arada tutabilmenin tek yolu buymuş gibi görünmeye başlamıştı. Kendi başlarınayken, Leah ve Corey'ye bakabilecek kadar para kazanabileceği bir iş bulamazdı.

Ama trene binerlerse, yemek yiyip yaşayabilecekleri bir yer bulmuş olurlardı. Tren her kasabada durarak, onları kabul edebilecek bir aile bulma şansı tanıyordu.

Bir aile onların hepsini kabul edebilirdi. Böylece o da Leah ve Corey'ye olan sözünü tutmuş olurdu.

Luke, baltayı salladı durdu. Yakında Bay Stone'un onları evden atacağını Leah ve Corey'ye nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Onlara trenden nasıl söz edecekti?

Aniden nal sesleri düşüncelerini dağıttı. Baltasını bırakıp sesin geldiği yöne baktı. Komşuları Jack Baker tarla tarafından geçiyordu. Baker çiftliği, Fier arazisinin yanındaydı, fakat Luke komşularını pek sık görmezdi.

Jack bu kadar hızlı gittiğine göre, önemli bir şey olmalı, diye düşündü Luke. Kapının önüne doğru yürürken midesi merakla kasıldı.

Corey merdivenlerde oturmuş, tahta yapbozlarla oynuyordu. Alnında derin bir çizgi belirmişti. Luke kardeşinin yanına çömeldi ve tahta parçayı doğru yere yerleştirmesi için çevirdi. Corey başını ona doğru kaldırarak gülümsedi.

Luke de ona gülümsedi. "Yap.. boz.. diyebilir misin?"

Corey ciddileşerek başını inatçı bir şekilde sağa sola salladı. Luke, onun siyah saçlarını okşadı. "Olsun Corey. Bir gün tekrar konuşacaksın."

Jack atını durdurmak için dizginleri çektiğinde, Luke de ayağa kalktı.

"Merhaba Jack, sana nasıl yardımcı olabilirim?" diyerek komşusunu karşıladı.

"Seni uyarmaya geldim Luke. Tabii henüz buraya ulaşmadıysa."

"Bizi neyle ilgili uyaracaksın?" diye sordu Luke, kalbi çarparak.

"Buralardaki sığırlarda garip bir hastalik yayılıyor. Hayvanları çıldırtıyor. Wade kardeşler sığırlarından altı tanesini dün vurmak zorunda kalmışlar. Biz de bugün üç tane sığırımızı öldürmek zorunda kaldık."

"Şu ana kadar bizim bir sorunumuz olmadı," diye cevapladı Luke, yavaşça. Merdivenlerden inerek, "Hastalığın herhangi bir belirtisi var mı?" diye sordu.

Jack atından indi. "Neye dikkat etmen gerektiğini söyleyeyim."

Luke, Jack'i evin arkasına götürdü. Arkalarında hızlı, küçük adımlar duydu. Arkaya doğru baktı ve peşlerinden koşturan Corey'ye gülümsedi.

"Sadece birkaç sığırımız var, onları arkada otlatıyoruz," dedi Jack'e. "Onları çayıra götürmeye gerek kalmıyor."

Jack eğilerek bir sığırın başını yakaladı. Sığır başını sağa sola sallayarak böğürdü. Jack onu sıkıca tuttu. Yüzünü iki yana çevirdi.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Luke, Jack daha yakından hayvanı incelerken. Corey ciddi bir ifadeyle onun yanında duruyordu.

"Hasta oldukları zaman, burunlarından koyu yeşil bir sıvı akıyor. Sonra da kırmızıya dönüşüyor. İşte o zaman delirmeye başlıyorlar."

"Hiç böyle bir şey duymamıştım," dedi Luke. Babasının hayvanları tedavi ettiği hastalıkları düşündü.

"Kimse duymamıştı," diye cevapladı Jack. "Çevredeki bazı yerlere yayılmış. Ama sizin sığırlar iyi görünüyorlar."

"Yine de, ben onlara dikkat ederim. Sığır kaybedecek durumda değiliz."

Jack yürümek için arkasını döndüğünde, donup kaldı. Gözleri korkuyla bakakaldı.

Luke, onun baktığı yöne çevirdi bakışlarını. Arka kapının yakınlarında, Leah bir kurda eliyle et parçaları yediriyordu.

Jack iç çekerek birkaç adım geri gitti. "Bir kurt!" diye bağırdı, Leah'i işaret ederek. "Bir silah getir! Küçük çocuğu geri çek..."

"Sorun yok," dedi Luke sakin bir sesle. Onu inandırmak için Corey'nin elini tuttu. "Leah hayvanlarla iletişim kurabiliyor."

Jack başını salladı. "Fakat bir kurt. Geçen kış, bir kurt bizim sığırımızı öldürmüştü. Ben... Ben... Ben gitmeliyim," dedi.

Bahçeden koşarak uzaklaştı. Biraz sonra, Luke bir atın dört nala gidişini duydu. Sığır burnundan soluyarak yine böğürdü.

Leah yaklaşarak elini sığırın alnına koydu. Hayvan, uzun dilini uzatarak onun dirseğini yaladı.

"Jack ne istedi?" diye sordu.

"Civardaki bazı sığırların hastalandığını söyledi," dedi Luke.

Leah, nazikçe sığırın başını tuttu ve yukarı doğru kaldırdı. Sığır, Jack'e yaptığı gibi debelenip itiraz etmedi.

"Sağlıklı görünüyor," dedi Leah.

Luke, onun sesindeki şefkati duyumsadı. Hayvanları seviyordu. Hasta olduklarında çok üzüldüğünü

biliyordu. Bazen Leah'in, onların hissettiklerini aynen hissettiğini düşünüyordu.

"Ben de iyi olduğunu düşünüyordum, ama senin de bunu söylemene sevindim," diye cevapladı Luke. "Sen hayvanları benden daha iyi tanıyorsun.

"Ona bir şey olmayacak," dedi Leah güvenle. "Hiçbir sığırımıza bir şey olmayacak."

"Umarım. Hiçbirini kaybedecek durumda değiliz. Komşularımız için hasta hayvanlarını vurmak zor olmalı."

"Sığırların hasta olmasına çok sevindim."

"Öyle demek istemedin herhalde" dedi Luke.

"Evet öyle demek istedim," dedi Leah. "Bu insanlar bunu hak ediyor. Ben bir canavarmışım gibi davranıyorlar!"

Cumartesi günü, Luke, Leah ve Corey'yi alışveriş için Stormy Ridge'e götürdü. Genellikle cumartesileri kasabada çeşitli aktiviteler olurdu; çünkü herkes haftalık alışverişi için kasabaya inerdi.

Fakat bugün, Luke sadece birkaç kişi görebildi. Her yer çok sessiz görünüyordu. Sanki bütün kasaba yastaydı.

Luke, Hammond'un büyük dükkânının kapısını açtı. Kapıdaki ziller şıngırdadı. Her zaman alışık olduğundan daha gürültülü çıkmıştı ses sanki; çünkü dükkânda hiç müşteri yoktu. Luke'ün ayak sesleri

tahta zeminde yankılanıyordu. Leah ve Corey onun hemen yanındaydılar.

Luke, Bay Hammond'un perdenin arkasından çıktığını gördü.

"İyi günler, genç Fier'ler. Bugün nasılsınız?" diye sordu Bay Hammond.

"İyiyiz," diye cevapladı Luke. "Bugün kasaba çok sessiz görünüyor."

"Hafta boyunca sessizdi," dedi Bay Hammond. "İnsanlar hayvanlarını hastalıktan kurtarmak için uğraşıyorlar. Fakat pek şansları yok. Siz kaç tane sığır vurmak zorunda kaldınız?"

"Biz henüz hiçbirini vurmadık."

Bay Hammond'un gözleri açıldı. "Onlara hastalandıklarında ne verdiniz?"

Luke başını sağa sola salladı. "Sığırlarımızın hiçbiri hastalanmadı."

Bay Hammond gözlerini şüpheyle kıstı. "Neden sence?"

"Sanırım sadece şanslıyız," dedi Luke.

Bay Hammond'un bakışları Leah'e çevrildi. "Belki," diye cevapladı yavaşça. "Belki şanstan daha başka bir şeydir..."

"Leah hastalıkları kontrol edemez, Bay Hammond," dedi Luke, sert bir sesle.

Bay Hammond başını salladı. "Sanırım edemez. Bugünlerde herkes biraz gergin. Senin için ne yapabilirim?"

"Biraz şeker ve una ihtiyacımız var," dedi Luke.

Luke, elini cebine sokarak son parasını çıkardı... Beş dolar. Kasanın üstüne biraz para koydu. "Bununla ne kadar alabilirsek."

Bay Hammond başını salladı. "Size bir kutu vereyim."

Kasanın yanından eğildi ve donup kaldı. "Çocuklar, hemen buradan dışarı çıkın," dedi alçak sesle.

Luke kasanın üzerinden eğilip baktı. Bay Hammond'un bir kutuyu kaldırdığını görebiliyordu. "Nedir o, Bay Hammond?" diye sordu.

"Yılan," diye fısıldadı Bay Hammond. "Bu kadar büyüğünü hiç görmemiştim. Çabuk silahlı birini bul."

Luke onu tutamadan, Leah kasanın çevresinden dolaşarak Bay Hammond'un yanına eğildi. "Sorun yok, Bay Hammond," diye fısıldadı. "Canınızı yakmayacak."

Luke korkuyla, devasa yeşil bir yılanın Leah'in kollarından omuzlarına doğru ilerlemesini izledi. Yılan Leah'in vücuduna dolandı, donuk siyah gözleriyle ona bakıyordu, dilini ikide bir dışarı çıkartıyordu. Luke çabucak Corey'yi yanına çekti ve küçük

kardeşine vücudunu siper etti. Yılanın sivri dişlerini gördüğünde, dehşetle yutkundu.

Leah yılanın başını okşuyordu. Yılan tısladı. Leah, Luke'e baktı. "Eve döndüğümüzde onu ağaçların arasına bırakırım."

Kasanın arkasından dışarı çıktı. Corey de uzanarak büyük yılana dokundu. Luke ürperdi. Leah'in böyle bir yeteneği olduğunu biliyordu, fakat parlak yeşil yılanın onun bir atkı gibi omuzlarında olduğunu görmek yine de tüylerini ürpertiyordu.

Bay Hammond doğruldu. Luke, onun titrediğini görebiliyordu.

"Dükkânı kapatıyorum," dedi Bay Hammond, titrek bir sesle.

"Fakat alacaklarımız var," dedi Luke.

"Onları başka bir gün almanız gerekecek."

Luke, kasanın üstündeki parasını alarak cebine koydu. "Hadi gidelim çocuklar."

Dükkânı terk ettiler. Luke, Bay Hammond'un kapıyı arkalarından kilitlediğini duydu.

Sokakta yürürlerken Luke insanların onlara baktığını hissediyordu. Geçerlerken, bir kadının perdelerini kapattığını gördü. Leah ve Corey, yılan Leah'in üzerinde dolaşırken çektikleri dikkatin farkında değillerdi. Luke, onların yılanı serbest bırakmak için eve dönmelerini bekleyemiyordu.

O gece geç bir saatte, Luke yataktan sıçradı. Korkuyla etrafına bakındı. Onu ne uyandırmıştı?

Sonra duydu. Bir adam bağırıyordu. Sert ve öfkeli geliyordu sesi.

Hayır, birden fazla adam. Birçok adam. Bir sürü sesler.

Ve seslerle beraber, nal sesleri. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Sesler giderek yükseliyordu.

Yaklaşıyorlardı...

Yataktan fırlayarak tişörtünü ve tulumunu giydi.

Kim bunlar, diye meraklandı. Ne istiyorlar?

Pencereye doğru koşarak, camdan dışarı karanlığa doğru baktı. At kişnemelerini ve adamların öfkeli bağırışlarını duydu.

Sonra evi sardıklarını gördü. Kudurmuş kurtlar gibi yaklaşıyorlardı.

Ağzı kurumuştu, dizleri titreyerek aşağıdaki salona indi.

Titreyen elleriyle şöminenin üzerinden tüfeğini aldı. Hemen ardından kapıyı açtı.

Kapıdan çıkarak karanlığa doğru baktı. Sadece karanlık yolda kaçışan siyah gölgeler görebildi.

Nefes nefese merdivenlerden indi ve dizüstü düşüverdi. Kara bulutlar ayın önünden çekildiler. Ay ı-

şığı, koyu kırmızı bir kan birikintisini aydınlattı.

Ortasında, bir sığır kafası suçlayanı gözlerle Luke'e doğru bakıyordu.

BÖLÜM 4

Luke iğrenerek bir çığlık attı ve sürünerek ona doğru yaklaştı. Sığır cansız, yuvalarından uğramış donuk bakışlarla ona bakıyordu. Hafif grileşmiş kırmızı dili ağzından çıkmıştı ve kalın boynundan hâlâ kan sızıyordu.

Luke arkasını dönecekti ki gözüne bir şey takıldı. Daha yakından baktığında, sığırın ağzında beyaz bir kâğıt parçası gördü. Bir not!

Derin bir nefes alarak nota uzandı. Onu almaya çalışırken eli hayvanın kaygan diline değdi. Notu alarak ayağa kalktı ve ay ışığına doğru tuttu.

"Bizim sığırlarımız ölüyorsa, sizinkiler de ölüyor. Kardeşini durdur. Yoksa biz durduracağız."

Luke şok içerisinde nota baktı. "Bu salgın hastalığın Leah'le mi ilgili olduğunu düşünüyorlar? Bu imkânsız!"

Sığırın kafasına baktı. Bir uyarı! Sığırını öldürmüşlerdi. Kardeşini de öldürürler mi acaba?

Leah'in iyi olup olmadığına bakmak için eve koş-

tu. Evin kapısından içeri baktı. Uzun beyaz pijaması esintiyle dalgalanıyor; örgülü siyah saçlarının bir kısmı açılmış, omzunun üstünde uçuşuyordu.

Luke bir süre şaşkınlıkla ona baktı. Solgun pijaması ay ışığında garip bir şekilde parıldıyordu ve yüzünde tüyler ürpertici bir ifade vardı. Corey onun yanında durmuş, elini beline sarmıştı. Corey'nin yeşil gözleri endişeyle açılmıştı ve üst dudağını ısırıyordu. Leah kolunu onun omzuna koydu.

"Üzülme Corey. Artık gittiler," dedi. Hayvanlarla konuşur gibi fısıldamıştı.

"Evet, gittiler," dedi Luke. Kapıdan içeri doğru yürüdü. "Eğer geri gelirlerse, onlar için hazır olacağım," diye söz verdi, silahını savurarak.

"Bu nedir, bir not mu?" diye sordu Leah.

"Hiçbir şey..." diyerek notu cebine soktu Luke. Fakat Leah, notu hızlı bir hareketle ondan aldı. Okurken dişlerini sıktı.

"Benim böyle bir şey yapmak isteyeceğimi nasıl düşünürler?" diye bağırdı. Kâğıdı buruşturarak yere fırlattı.

Gözleri öfkeyle kararmış bir şekilde Luke'e baktı.

"Benim şeytani bir gücüm olduğunu nasıl düşünebilirler? Onlardan nefret ediyorum! Hepsinden nefret ediyorum!"

İki gün sonra, Luke yorgun argın tarlada miskin katırıyla sabanı çekmeye çalışırken, Bay Stone'un geldiğini gördü. Ekşi suratlı adam, tarlanın üzerinden onu yaklaşıyordu.

Luke katırı durdurarak, alnındaki teri bandanasıyla sildi.

Bay Stone, Luke'ün yanında durdu ve şapkasını çıkardı. "Luke, seni daha önce uyarmıştım. Bugün arazi için ödeme yapacak mısın yapmayacak mısın?"

Luke yutkundu. "Beş dolarım var. Ekinler yetişene kadar tüm param bu."

Bay Stone boğazını kaşıyarak yere doğru baktı. "Peki, sanırım iyi niyetimle bunu kabul edebilirim."

Luke cebinden demir paraları çıkardı. Onları yavaşça Bay Stone'a uzattı. Göğsünde sıkı bir baskı hissetti o anda. Hiç parası olmadan ne yapacağını bilemiyordu. Bunu şu an düşünmemeye zorladı kendini.

Bay Stone'un paraları avuçlayıp cebine koyuşunu ve sinirle yutkunmasını izledi.

"Hayvanlarınız hâlâ sağlıklı mı?" diye sordu Bay Stone.

"Evet," diye cevapladı Luke.

"Wade kardeşler pek şanslı değiller bu konuda," dedi Bay Stone. "İnsanlar, onlar bu kadar çok sığır kaybederken sizin neden hiçbir hayvanınızın hasta-

lanmadığını merak ediyorlar."

"Biliyorum," dedi Luke, öfkeyle hatırlayarak. "Bizi ziyaret ettiler. Leah'in canını yakmakla tehdit ettiler."

"Daha fazla sığırları ölürse, onları kim durdurabilir bilemiyorum," dedi Bay Stone sakin bir sesle.

"Leah, onların sığırlarını öldürmüyor," diye ısrar etti Luke. "Bu hastalığa o sebep olmadı. Kasabadaki herkes kötü şansı için suçlayacak birini arıyor."

Bay Stone şapkasını taktı. "Sana inanıyorum Luke. Ancak, başka kimsenin inanacağını sanmıyorum."

Luke, bitkin bir şekilde yatağa yattı. Vücudundaki tüm kaslar ağrıyordu. Giysilerini çıkarmaya bile hali yoktu.

Ancak, uyuyamıyordu. Gözünü kapadığında, sığırın kanlı kafası gözünün önüne geliyordu. Sonra yavaş yavaş kayboldu... Ve Leah'i düşünmeye başladı.

"Neden Leah'i bu kadar suçluyorlar?" diye düşündü. "O, hayvanlarla çok iyi anlaşıyor. Hayvanlar ona güveniyorlar. Onun sözünü dinliyorlar. Kötülük bunun neresinde?"

Ani bir sesle doğruldu. Yerde yankılanan nal seslerini duydu.

Luke yorganı hızla yana atarak yataktan fırladı. Kalbi çarpıyordu. Pencereden dışarıya baktı.

Onları gördüğünde nefesi kesildi.

Atlılar ön bahçeyi sarmışlardı. Hızla onları saymayı denedi. Beş... On... Bir düzine, belki daha da fazla.

Karanlık, uğursuz gölgeler karanlığın içinde dolaşıyordu.

Ne istiyorlardı? Tehditlerini gerçekleştirmek için mi gelmişlerdi?

Leah'e zarar vermek için mi?

Yan tarafında, tahta zeminin gıcırdadığını duydu ve dönüp baktı. Karanlıkta Leah ve Corey'yi gördü. Korku ve çaresizlikle ona bakıyorlardı.

"Geri geldiler değil mi?" diye sordu Leah, titreyen bir fısıltıyla.

Luke afallamış bir şekilde başını salladı. "Evet."

Hep beraber pencereden baktılar. Atlılar uzun bir sıra oluşturmuşlardı.

"Bugün daha çok hayvan öldürülmek zorunda kaldı!" diye haykırdı bir adam.

"Sebebinin kardeşin olduğunu biliyoruz," diye seslendi Thomas Wade. Kolu beyaz bir sargıyla sarılmıştı. "Onu dışarı bize gönder, biz de senin ve küçük kardeşinin canını yakmayalım."

Leah, Luke'ün yanına sokuldu. Leah ona sarıldığında, şiddetle titrediğini fark etti. Corey'nin gözleri korkuyla açılmıştı. Luke'ün elini sıkıca kavramıştı.

"Hayvanlarınız öldüğü için üzgünüz. Fakat, bunun Leah'le bir ilgisi yok," diye bağırdı Luke. "Defolun ve bizi rahat bırakın!"

"Hepsi onunla ilgili!" diye seslendi Earl Wade. "Kurt ve yılan olayını biliyoruz. Bizim hayvanlarımız ölürken sizinkilerin ölmediğini biliyoruz!"

"Onu buraya gönder!" diye bağırdı başka bir ses.

"Hayır!" diye seslendi Luke, "Asla!"

"Tamam o halde," diye haykırdı Thomas Wade. "Sana bir şans verdik, Luke Fier."

Aniden meşaleler yandı. Atlılar, meşaleleri yukarı doğru kaldırarak evin etrafına doğru yöneldiler.

"Eğer Fier'ler evi terk etmezlerse, canlı canlı yanacaklar!"

BÖLÜM 5

"Hayır!" diye haykırdı Luke, bir adam meşaleyi eve doğru fırlattığında.

Meşale, kapının saçağına düştü. Alevler Luke'ün penceresinin önünde dalgalanıyordu.

Leah çığlık attı.

"Acele et! Hemen evden çıkmalıyız!" diye bağırdı Luke, Leah'i pencerenin önünden çekiştirerek.

Corey'yi kollarıyla kaldırarak, koridorda Leah'i takip etti. Atlılar, meşaleleri pencerelere fırlattıkça camlar kırılıyordu. Ardından silah sesleri duyuldu.

Merdivenlerden yukarı doğru dumanlar yükseliyordu. Leah durakladı. Luke onu ittirdi. "Yürü Leah! Başka çıkış yolu yok!"

Leah, merdivenlerden yalpalayarak inerken topuğuna Luke çarptı. Tam düşecekken Luke onu kolundan yakaladı. Corey, kollarını Luke'ün boynuna sımsıkı dolamıştı.

Luke nefes alırken zorlanıyordu. Dumanlar ciğerlerine doluyor ve gözlerini yakıyordu. Siyah duman

kütlesinin içinden sendeleyerek aşağı inmeye çalıştı. Ciğerleri patlamak üzereydi. Corey'nin kollarını biraz gevşetmeye çalıştı, fakat Corey boynuna çok sıkı sarılmıştı. Dumandan öksürüp tıkandığından, Corey başını Luke'ün omuzuna bastırıyordu.

Öleceğiz, diye düşündü Luke. Hepimiz öleceğiz. Buna izin veremem. Onları koruyacağıma söz verdim. Bunun üstesinden gelmeliyiz.

Aşağı kata ulaştılar. Alevler duvarları yalayarak dalgalanıyordu. Çevresini saran sıcaklığı hissettiğinde, yüreği ağzında atıyordu.

Hemen çıkmaları gerekiyordu. Hemen.

Çevresini görmeye çalıştı. Nereye gidebilirlerdi? Her yerden alevler yükseliyordu.

"Ön tarafa!" diye bağırdı Luke. "Dışarı ön taraftan çıkabiliriz!"

Alevler ayaklarını yalarken, koridorun sonundaki ön odaya ulaştılar. Her yeri alevler sarmıştı. Luke onlardan kurtulmaya çalışıyordu. Dalgalanan bir alev yüzünü yaktı, dumannda gözlerini yanıyordu.

Leah ve Corey'yi dışarı çıkarmalıyım, diye tekrar edip duruyordu. Onları dışarı çıkarmalıyım.

Leah durdu. Her yanını alevler kaplamış olan odaya baktı. Gün ışığı kadar parlak bir şekilde yanıyordu. Gözlerinden yaşlar boşaldı. "Çıkış yolu yok!"

Luke'ün kalbi son hızla çarpıyordu. Çevreye bak-

tı. Alevden bir perde odanın çıkışını engelliyordu. Evin sanki canlı bir varlık gibi garip bir şekilde sesler çıkardığını duydu.

Luke, alevlerin tüm evi yutmasının fazla zaman almayacağını biliyordu. Her an, kâğıttan bir ev gibi üstlerine çökebilirdi. Onları kâğıt parçaları gibi yakabilirdi.

Luke, Corey'yi yanına indirdi. "Tişörtümü tut, Leah. Kapıya doğru gideceğiz," diye bağırdı.

Leah'in, tişörtünü iki eliyle sıkıca tuttuğunu hissetti. Hıçkırarak ağladığını duyuyordu. Corey'yi yakaladığı gibi kapıya doğru koştu ve yanan tahta kapıya omzuyla vurdu.

Kapı açıldı.

Leah, sırtına yapışmış durumda ve Corey kollarında, Luke geceye ulaştı. Öksürerek ve zar zor nefes almaya çalışarak ön bahçeye fırladılar. Luke, Corey'yi yere bıraktı ve dönüp Leah'i kontrol etti.

Ve o anda, tehlikenin henüz bitmemiş olduğunu fark etti.

Atlılar çevrelerini sarmışlardı.

"İçeride kalmalıydınız! Daha çabuk ölürdünüz," diye bağırdı Earl Wade. "Şimdi daha yavaş olacak."

"Alçaklar!" diye haykırdı Luke. "Biz hiçbir kötülük yapmadık. Leah masumdur!"

Atlıların yaptığı daire iyice küçüldü. Luke, atların

sıcak nefesini hissediyordu. Atlar omuz omuza duruyorlardı. Ter kokularını ve öfkeli nefeslerinin ekşi kokusunu duyabiliyordu.

Kaçış yok, diye düşündü Luke. Eğer herhangi bir hareket yaparlarsa atların onları ezeceğini biliyordu.

Yanağına bir şeyin değdiğini hissetti. Yukarı doğru baktığında, Earl Wade'in deri bir kementi başının üstünde sallandırdığını gördü.

"Bütün hayvanlarınızı öldürdük," dedi Earl. "Şimdi sizi asma zamanı! Hepinizi!"

Aniden, çatının yanan bir parçası yere düştü.

Atlar, gözleri kocaman açılarak dehşetle kişnediler ve şaha kalktılar.

Luke, Corey'yi kucağına aldı. Atlar, ürkmüş bir şekilde inleyerek karanlığa doğru koşmaya başladılar. Binicileri, düşmemek için eyerlerine sımsıkı sarılmışlardı. Kimileri atın yanından sarkıyordu.

Atlarını kontrol etmeye çalışarak kaybolan ilk iki kişi Earl ve Thomas Wade'di. Hemen peşinden diğerleri de onları takip etti.

Bahçe, yanan evin parıldayan sarı ışığıyla bir anda bomboş kaldı.

"Zavallılar," diye söylendi Leah. "Atlar ateşten çok korkar, biliyorsun."

"Evet, doğru," diye cevapladı Luke, yavaşça. Güvende olduklarına inanamıyordu. Ancak bu doğruy-

du, güvendelerdi. Sonunda şans onların tarafına geçmişti. En azından şimdilik.

Luke dönüp, yanan çiftlik evine baktı. Leah ve Corey ona yaklaştılar. Sessizce evi izlerken ellerini onların omuzlarına koydu.

Ateş kükredi. Kızgın alevler çatıyı yalayarak obur bir hayvan gibi evi yutuyordu.

"Adamlar geri dönecek. Burada güvende değiliz," dedi Luke.

Ve ne yapacağımı bilemiyorum, diye düşündü. Leah ve Corey'yi nasıl koruyacağım bilmiyorum. Yiyeceğimiz yok. Paramız yok. Tüfeğim bile yok.

"Nereye gideceğiz?" diye sordu Leah, yavaşça.

Luke derin bir nefes aldı. "Bu gece ağaçların arasında saklanacak bir yer bulacağız. Yarın bir plan yapacağım."

Corey, Luke'ün pantolonuna tutundu. Luke, aşağı doğru kardeşinin yüzüne baktı. Küçük yuvarlak yüzünü is kaplamıştı. Yeşil gözleri kocaman olmuştu. Zayıf omuzları ise öne doğru düşmüştü.

"Ben de yorgunum," dedi Luke, Corey'yi kucağına alarak. "Fakat burada kalamayız."

Evlerinin bitişiğindeki ormana doğru yöneldi.

"Leah, tişörtümü tut, böylece ayrılmayız," dedi. Ormana doğru ilerlemeye başladılar. Geniş yapraklar ay ışığını engelliyordu.

Leah sendeleyerek ona çarptı. Luke düşmemek için dengesini korumaya çalıştı. Bir yandan Corey ona sıkıca sarılmıştı.

"Kusura bakma," diye fısıldadı Leah. "Göremiyorum."

"Önemli değil. Sadece yavaş yürü," dedi Luke.

"Luke, burası çok karanlık," dedi Leah, yavaş ve titreyen bir sesle.

Ağaçtan havalanan bir baykuşun kanat seslerini duydular. Hemen ardından, bir tarla faresinin ince ciyaklaması duyuldu.

Sonra derin bir sessizlik.

Luke karanlığın içine doğru baktı. Sanki bütün yaratıklar, bir sonraki kurbanın kim olacağını görmek için bekliyorlardı.

Corey'yi öbür koluna geçirdi. Öne doğru bir adım attı. İnce, kuru dallar ayaklarının altında çatırdadı.

Luke garip bir ses daha duydu.

Başka bir fare, diye düşündü. Ya da bir sincap. Zararsız. Tüm seslerin zararsız olduğuna inandırmaya çalıştı kendini.

"Hadi," diye fısıldadı.

Ormanın içlerine doğru ilerledikçe, hava giderek soğuyor ve rutubetleniyordu. Çalılıkların arasından yürüyorlardı.

Luke, Leah'in kısa soluklarını, Corey'nin nefes alışını duyuyordu... Ve başka bir şey daha. Bir şey duyduğunu düşündü.

Durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Leah.

"Sessiz ol!" dedi Luke yavaşça. "Sanırım bir şey duydum."

"Ne?" diye sordu Leah. "Ne duydun?"

"Herkes nefesini tutsun."

Luke dikkatle dinledi. Hiçbir şey duymadı. Nefesini bıraktı.

"Tamam, sorun yok. Kendi nefesimi duymuş olmalıyım."

Leah'in de nefesini serbest bıraktığını duydu. "Sağol Tanrım, görüyorum," dedi Luke.

Onları, ağaçların arasından ay ışığının süzüldüğü bir yere götürdü... Çok değildi ama gövdesi oyuk büyük bir ağacı görebilecek kadar yeterliydi.

"Burası iyi bir sığınak," dedi Luke, Corey'yi yere indirerek. Corey içeri girdi.

Sonra Leah onu takip etti. "İçerisi pis kokuyor," dedi.

"Sadece çürümüş ağacın kokusu" dedi Luke, sabırsızca. "Sana zarar vermez."

Eğilerek ağacın içine girmeye çalıştı. Uzun ba-

caklarını göğsüne değene kadar kaldırmak zorunda kaldı. Vücudundaki tüm kaslar sızlıyordu.

Çiftliğe geri dönemeyiz, diye düşündü. Leah ve Corey'nin güvende olmasını sağlamalıyım. Yarın, yarın bir çare bulacağım.

Bir esinti yukardaki yaprakları hışırdattı. Sanki bazı sırlar fısıldıyormuş gibi geldi Luke'e. Dallar birbirlerine çarpıyorlardı.

Uyanık kalmalıyım, diye düşündü Luke. Fakat çok yorgunum. Göz kapakları çok ağırlaşmıştı.

Rahatlamak için vücudunu yerleştirmeye çalıştı. Çevredeki ağaçların karaltılarına baktı.

İki tane parıldayan sarı göz ona bakıyordu.

BÖLÜM 6

Luke dehşetle çığlık atacaktı ki, yutkunup kaldı.

Kurt mu? Ayı mı? Dağ aslanı mı? Tüm kötü olasılıkları düşündü. Silahı yoktu... Kendilerini koruyacak hiçbir şeyi yoktu.

Belki beni görmüyordur, diye düşündü korku içinde. Belki bizim burada olduğumuzu bilmiyordur.

Fakat sonra gözler iyice parladı... Ve hareket etmeye başladı... Karanlıkta yavaşça... Ağacın oyuğuna doğru.

Luke'ün kalbi hızla çarpmaya başladı. Ağzı kurudu. Geriye doğru irkildi.

"Ohh!" diye bağırdı Leah. "Ne yapıyorsun?"

"Sessiz ol!" diye uyardı Luke, fısıldayarak. "Bir şey duymuştum. O dışarıda... Bize bakıyor. "

"Nerede?" diye sordu, doğrularak.

Luke onu yakalamaya çalıştı, fakat tişörtü parmaklarından kaydı ve hızla oyuktan dışarı çıktı.

"Leah, geri gel!" diye fısıldadı sert bir tavırla.

Baykuş karanlığın içine doğru uçtuğunda, fareden

çıkan sesi hatırladı. Bu yaratık Leah'e ne yapabilir? Hiçbir şey, diye düşündü. Ona zarar vermesine izin veremem.

Doğrularak oyuktan çıkmaya çalıştı. Birkaç metre ilerde Leah'i gördü. Ay ışığı, kalın dalların arasından süzülüp onun çevresinde bir hale oluşturmuştu.

Parıldayan gözler gecenin içinde hareket ediyordu.

Luke ağır bir hırıltı duydu. Bir kurt hırıltısı.

Dört ayaklı hayvan karanlıktan çıkarak, ay ışığının altında göründü. Luke'ün tüyleri ürperdi. Uzun, güçlü vücudu daha da yaklaştı.

Boğuşarak onu yenme şansları yoktu. Onu kaçıramazlardı.

Luke, kurtun başını gördüğünde iç çekti. Çenesinden parçalanmış bir tavşan sarkıyordu.

Gümüş rengi hayvan yavaşça Leah'e doğru süründü. Başını aşağı doğru eğmişti. Sonra ölü tavşanı Leah'in ayaklarının önüne bıraktı ve yere uzandı.

"Koş Leah! Koş!" diye bağırıyordu Luke içinden.

Leah'in yere çömeldiğini görünce neredeyse kalbi duracaktı.

Bir çığlık boğazında tıkandı kaldı. Yutkunmaya çalıştı.

Luke donup kalmış bir şekilde, Leah'in hayvanın kalın tüylerini okşamasını ve yüzünü hayvanın boynuna yaslayışını izledi.

Rahatlayarak derin bir nefes aldı.

Bu Leah'in kurtuydu.

Acaba Leah'in, kasabadaki insanların düşündüğü gibi bir gücü mü vardı? Hayır, dedi kendi kendine. "Hayvanlar ona güveniyor; çünkü Leah onlara nasıl davranacağını biliyor, hepsi bu. Onun bir yeteneği var. Babam gibi."

Bir sürtünme sesi duydu ve dönüp baktığında Corey'in oyuktan dışarı çıktığını gördü. Gözleri kocaman açılmış Leah'e ve kurta bakıyordu.

"Korkma," dedi Luke, kardeşinin yanına çömelerek. "Bir keresinde babam bana ormanda bacağı kırılan bir adamın hikâyesini anlatmıştı. Köpeği onun için avlanıyormuş. Adam yardım bulacak kadar güç toparlayana kadar, ona yiyecek et getiriyormuş."

Corey ona şüpheyle baktı. Ve Luke devam ederek, ona düşündüğünü anlattı.

"Kurt, şu anda Leah'in yardıma ihtiyacı olduğunu hissediyor olmalı. Leah ona hep iyi davranmıştı. Onu daha bir bebekken buldu. Annesi ölmüştü. Kendi kendine yetecek duruma gelene kadar onu besledi. Şimdi de kurt ona yardımcı oluyor."

Corey, yorgun gözlerini kırpıştırarak başını salladı. Luke, kardeşini ağacın oyuğuna doğru çekti. Corey de ona doğru sokuldu.

Luke kız kardeşine doğru baktı... Yerde, kurdun

yanında uzanmış, huzurla uyuyordu.

Bu, uykuya dalmadan önce gördüğü son şeydi.

Luke irkilerek uyandı.

Bir şey duyabilmek için nefesini tuttu.

Karanlığa doğru baktı. Kurt kaybolmuştu. Leah oyuğun içinde horul horul uyuyordu.

Tekrar rahatça yerleşmeye çalıştı. Gözlerini kapadı. Fakat uyuyamıyordu.

Yarın ne yapacağız? Leah ve Corey'ye nasıl bakacağım? Paramız yok. Yiyeceğimiz yok. Bir tek üstümüzdeki elbiseler var.

Yarın. Yarın bir şeyler düşüneceğim. Yarın, hayatta kalabilmemiz için bir yol bulmalıyım.

Yumuşak sesin uykusunu getireceğini umarak, yaprakların fısıldayan hışırtısını dinledi.

Tiz bir düdük sesi gecenin sessizliğini bozdu.

Luke'ün gözleri kocaman açıldı. Bu da neydi?

Ses tekrar geldi. Daha yüksek. Daha uzun.

Luke, oyuktan dışarı çıktı ve durdu. Bacakları sanki yerinde değildi. Yere doğru sendeledi. Bacaklarını hissetmiyordu. Sızlanarak, uyuşmuş bacaklarını ovuşturdu.

Düdük sesini tekrar duydu.

Beni çağırıyor, diye düşündü. Bu sesin nereden geldiğini bulmalıyım.

Yürümeye başladı. Vadiyi üstten gören bir açıklığa ulaşana kadar ormanın içinde ilerledi.

Bulutlar ayın önünden çekilince, tren raylarının gümüş ışığı göründü.

Luke nefes nefese, buharlı lokomotifin tren yolunda ilerleyişini seyretti.

Bir tren! Keşke bilet alabilecek paramız olsaydı...

Dikkatle trene baktı. Vagonlardan birinin kapısı açıktı. İçeride oturanlar çocuklar mıydı, diye meraklandı. Çocuklar?

Evet, onların çocuk olduğunu anladı heyecanla. Bu öksüzler treniydi!

Earl Wade'in bahsettiği öksüzler treni. Luke, bunu daha önce de gazetede okumuştu. Tren batıya doğru ilerliyordu. Durduğu her kasabada, insanlar kendileri için çalışacak çocuklar seçebiliyorlardı. Eğer çocukları severlerse, onları evlatlığa kabul edebiliyorlardı.

Luke'ün içini bir anda suçluluk duygusu kapladı. Onların evlatlık edinilmelerini hiç planlamamıştı. Onlara hep kendisi bakmayı istemişti. Hâlâ bunu istiyordu ancak ona yardım edebilecek bir aile bulmalıydı... Fier'leri hiç duymamış bir kasabada... Leah'in özelliğini duymamış bir kasabada... Leah'in kurtla veya yılanla sarmaş dolaş görülmediği bir kasabada.

En iyi çözümün öksüzler treni olduğuna karar verdi.

İçi umutla dolmuştu. Neşeyle geri döndü ve oyuğa doğru yürüdü.

Tren bizi kasabanın dışına çıkaracak. Bize yeni bir ev bulacak. Bizi korkudan uzaklaştıracak...

BÖLÜM 7

Ertesi sabah, Leah ve Corey uyandıklarında, Luke onlara planını anlattı.

"Ama söz vermiştin," dedi Leah öfkeyle. "Bizi öksüzler trenine bindirmeyeceğini söylemiştin."

"Başka şansımız yok," dedi Luke, kararlı bir sesle. "Çiftliğe geri dönemeyiz. Senin bir eve ihtiyacın var, Corey'nin de bir aileye."

"Ya sen?" diye sordu Leah, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

"Ben kendime bakabilecek yaştayım," dedi Luke.

"Ben de kendime bakabilirim," diye ısrar etti Leah.

Corey dudaklarını sıkarak başını yukarı aşağı salladı.

"Seni veya Corey'yi terk etmeyeceğime söz verdim ve etmeyeceğim. Evlat edinilme yaşım geçti fakat bir şekilde beraber kalacağız. Belki çiftliklerinde yardıma ihtiyacı olan bir aile hepimizi birden kabul eder," diye ekledi Luke, ikna edici bir sesle. "En

azından, tren bize yiyecek ve kalacak bir yer sağlamış olur. Ve de bizi Stormy Ridge'den uzaklaştırır."

Luke, Leah'in yüzündeki sinirli ifadenin üzüntüye dönüştüğünü gördü. Fakat, Leah onunla tartışmadığı için rahatlamıştı.

Güneş gökyüzünde parıldadığında, Luke, Leah ve Corey'yi boş vagona bindirdi ve peşlerinden o da bindi.

Çevresine baktı. Hasır ve battaniyeler yerde dağılmıştı. Güneş ışığı vagonun kırmızı çıtaları arasından içeri süzülüyordu.

"Bir battaniye al Leah," dedi Luke. "Burada oturup bekleyeceğiz."

Luke onları vagonun bir köşesine götürdü. Corey dizlerinin üstüne çöktü. Leah de onun yanında dimdik oturdu.

Mutlu olacaklar, dedi kendi kendine. Onlara yeni bir ev ve de iyi insanlar bulacağım.

Luke bir sürü ayak sesi duydu.

Bir sürü, çocuk vagona bindi. Hepsinde kabul edilmemiş olmanın üzgün ifadesi vardı. Hepsi yere doğru bakıyordu. Bazıları gözyaşlarına engel olamıyordu.

Hepsinin, eşyalarını taşıdıkları küçük birer bohçası vardı.

Şişman bir kadın küçük çocuğu kaldırarak vagona

bindirdi. Gri saçları arkadan sıkıca toplanmış, yüzündeki sert ifadeyi tamamlıyordu. Son çocuğu da trene bindirirken otoriter ve soğuk bir sesle konuşmuştu. Nedense bu ses tonu Luke'ü rahatsız etti.

Kadının büyük, siyah gözleriyle vagonun içini süzmesini izledi. Onları fark edip dışarı atabilir miydi?

"Uslu durun! Ve sessiz olun!" diye haykırdı. İçeri doğru son kez bir sinirli bakış attığında, Luke nefesini tuttu. Sonra vagonun kapısının çınlayarak kapandığını duydu.

Leah ona doğru sokuldu. "Luke?"

Luke onun küçük omuzlarını şefkatle tuttu. "Her şey düzelecek Leah. Endişelenme."

Luke trenin düdüğünü duydu ve ardından vagonun ileri doğru hareketini hissetti. Corey, Luke'ün tişörtüne asıldı. İnce parmakları Luke'ün derisine batıyordu.

"Korkma," dedi Luke, alçak sesle. "Bir maceraya gidiyoruz."

Corey başını arkaya yasladı. Luke onun cesur gülümsemesini fark etti ve saçlarını okşadı.

Luke loş ışıkta çevresini süzdü. Güneş ışığı ve gölgeler vagonun içinde adeta dans ediyordu. Hızla, yaklaşık iki düzine çocuk saydı. Birçoğu zayıf ve üzgündü. Kimse gülmüyordu.

Sonra dört tane büyük çocuğun ona doğru yürüdüğünü gördü. Kendi yaşında olduklarını tahmin etti. Onun kadar uzun boylu değillerdi fakat oldukça iri görünüyorlardı.

Küçük bir kıza yaklaşarak aynı anda tısladıklarını duydu. Kız battaniyesini çekerek yüzünü kapadı. Sonra aynı şeyi küçük bir çocuğa yaptıklarını gördü. Çocuk ağlayarak vagonun sonuna doğru koştu. Büyük çocuklar gülerek onunla alay ettiler. Luke öfkeyle dişlerini sıktı.

Luke, çocukların birkaç adım ilerisinde durduğunu gördü. Yan yana dizilmiş ona bakıyorlardı. O da onlara bakarak, bir yandan Corey'yi Leah'in yanına koydu. Sonra ayağa kalkarak onlarla yüz yüze geldi.

Aralarında en cüsseli olanı bir adım öne çıktı ve gözlerini kısarak, "Siz de kimsiniz?" diye sordu. Konuşurken parmağını Luke'ün göğsüne dokunduruyordu. "Sizi daha önce hiç görmedim."

"Sanırım fark etmemişsin," diye yalan söyledi Luke. Kadın onları fark ettiğinde trenden atılmalarından korkuyordu. "Biz uzun zamandır buradayız. Sadeçe sessizdik."

"Öyle mi?" diye sordu çocuk. "Ben Mike." Omuzunun üstünden başparmağıyla işaret etti. "Bunlar da kardeşlerim. Biz kaçmaya karar verdik. Bizimle gelmek ister misiniz?"

"Hayır," diye cevapladı Luke. Göz ucuyla da Le-

ah ve Corey'nin başlarını sağa sola salladıklarını gördü. Luke rahat bir nefes aldı. Kaçma fikrine uymak isteyeceklerini düşünmüştü.

"Sam, kapıyı aç," dedi Mike.

Luke, Mike'ın kardeşlerinden birinin kapıya ilerlediğini gördü. Sam kapıyı çekti ve kapı gıcırdayarak açıldı. Vagona hızla rüzgâr girdi. Kasabadan uzaklaşırken Luke ağaçları ve yeşil tarlaları görebiliyordu.

"Gelmek istemediğinize emin misiniz?" diye sordu Mike.

Luke, tekrar iri çocuğa baktı. "Eminim."

Mike gözlerini kısarak Corey'ye baktı. "Sen bizimle gelir misin?"

"O da sizinle gelmek istemiyor," dedi Luke.

"Bırak da o cevap versin," dedi Mike kükreyerek.

"Corey konuşamıyor," dedi Leah.

Mike alay ederek gülümsedi. "Öyle mi? Neden? Yoksa dilini kedi mi ısırdı? Aç da göreyim."

Corey dudaklarını sıktı ve başını şiddetle sağa sola salladı.

"Hadi," diye ısrar etti Mike. "Göster bana."

Luke, Mike'ın küçük kardeşine doğru yaklaşarak, ona uzandığını görünce aralarına atıldı ve Mike'ı geri ittirdi.

"Onu rahat bırak," dedi Luke.

Mike doğrularak ayağa kalktı. "Bana ne yapmam gerektiğini söyleme," diye homurdandı. "Kimse beni böyle ittiremez."

Luke, kollarını önünde bitiştirerek yumruktan korunmaya çalıştı. Ama geç kaldı. Mike, midesine bir yumruk indirdi. Luke müthiş bir acıyla dizlerinin üstüne yığıldı.

"Luke! Ayağa kalk!" diye bağırdığını duydu Leah'in. "Corey'yi yakalayacak!"

Puslu bir görüntüyle, Mike'ın Corey'nin çenesini yakaladığını gördü.

"Bizimle gelmek istiyorsun, değil mi küçük çocuk?" diye sordu Mike, Corey'yi omuzlarından çekiştirerek. "Hey, sana bir soru sordum. Bana cevap ver!" diye haykırdı. Corey'yi şiddetle sallıyordu, küçük çocuğun başı öne arkaya savruluyordu.

Luke, dizlerinden destek alarak doğrulmaya çalıştı. Mike'ın, Corey'yi vagonun açık kapısına doğru çekiştirdiğini gördü. Kuvvetli rüzgârla kardeşinin elbiseleri ve siyah saçları uçuşuyordu.

"Eğer konuşmazsan, seni dışarıya iterim," dedi Mike, Corey'ye.

"Bırak onu!" diye bağırdı Leah, Mike'ın kolunu çekiştirerek.

Mike'ın kardeşlerinden biri Leah'i yakalayıp sıkı-

ca tuttu. Leah, rastgele bacaklarını havaya savuruyordu.

Luke, nefes almaya çalışarak ayaklandı. Mike'a doğru yürüdü. "Onu rahat bırak!"

Mike'ın kardeşi Sam, kafasına bir yumruk attı. Luke'ün kafasının içinde parlak bir ışık patladı. Corey'ye odaklanmaya çalıştı. Acıyla kıvranarak Mike'a uzanmaya çalıştı.

Sam, Luke'ün iki kolundan tutarak yakaladı.

"Konuş!" diye haykırdı Mike, Corey'yi kapıya doğru iyice yaklaştırarak. "Konuş, yoksa seni çok acı bir şekilde bağırtırım!"

Corey başını şiddetle sallıyordu. Yeşil gözleri korkuyla kocaman açılmış, üst dudağını ısırıyordu, Luke'ün midesine kramplar giriyordu.

"Bırak onu!" diye bağırdı Luke. Sam'den kurtulmak için debeleniyor kardeşini kurtarması gerektiğini tekrar edip duruyordu.

Mike alaylıca güldü. "Tamam. Onu bırakacağım."

Corey'yi belinden yakalayarak kapının kenarına çekti. Kardeşini kurtulmak için debelenirken gördüğünde, Luke'ün kalbi son hızla çarpmaya başladı. Sonra, Corey'yi ayak bileklerinden yakalayarak baş aşağı sarkıttığını gördü.

Luke, tüm gücüyle Sam'den kurtulmaya çalıştı

ancak çocuk onu sıkıca tutuyordu. Kardeşinin kapıdan dışarı sallandığını gördüğünde, gözlerinin öfkeli gözyaşlarıyla yandığını hissetti. Corey'nin siyah saçları rüzgârda uçuşuyordu.

Leah'in umutsuz çığlıkları yankılanıyordu. Fakat, Luke gözlerini Corey'den ayıramıyordu.

"Onu bırakacağım," diye haykırdı Mike, hızla giden trenin gürültüsü içinde.

Luke, bakışlarını Mike'a yöneltti. Mike'ın siyah gözleri parıldıyor, dudaklarında şeytani bir ifadeyle gülümsüyordu.

"Onu atacağım," diye haykırdı tekrar Mike, gürültünün içinde. "Yemin ederim, onu atacağım."

BÖLÜM 8

"Luke, durdur onu! Corey'yi öldürecekler!" Leah'in korkunç çığlıkları Luke'ün kulaklarında çınlıyordu.

"Şimdi?" diye bağırdı Mike. "Onu şimdi atayım mı?"

"Hayır!" diye haykırdı Luke, Mike'ın kardeşinden kurtulmaya çabalayarak.

"Evet!" diye cevapladı Mike, Corey'nin küçük bedenini öne arkaya sallayarak.

"Corey bir şey söyle!" diye yalvardı Luke. "Tek istediği bu."

"Şimdi gidiyor!" diye bağırdı Mike.

Luke güçlü bir vızıltı sesi duydu. Sonra da, Sam acıyla. "Bir şey soktu!" diye haykırdı ve Luke'ü tutmayı bıraktı.

Luke, kapıya doğru atılarak Corey'yi belinden yakaladı. Kardeşini Mike'tan uzaklaştırıp vagonun içine doğru götürdü.

Mike gürleyerek Luke'e doğru atıldı. Fakat, bir

anda haykırarak sıçramaya başladı. Hızla elini karnına ve göğsüne doğru savurmaya başladı. Ona her taraftan arılar saldırıyordu.

Kardeşi Mike'a yardım etmek için koştu.

Leah, Luke'e doğru baktı. "Corey iyi mi?"

"Sanırım. Şu anda biraz başı dönüyor galiba," diye cevapladı Luke, nefes nefese.

"Çok da korktu," dedi Leah ve eğilerek Corey'yi kollarıyla sardı. "Zavallı Corey," diye mırıldandı.

Diğer vagona bağlanan kapı bir anda açıldı ve kapıda müdire kadın belirdi.

"Neler oluyor burada!" diye sordu kadın, tiz sesiyle. "Vagonun kapısı neden açık?"

"Kardeşimi dışarı atmaya çalıştılar!" dedi Luke, sesi öfkeyle titreyerek. Mike ve kardeşlerini işaret etti.

"Onlar kaçmaya çalışıyorlardı!" dedi Mike, Luke ve Leah'i işaret ederek. "Kapıyı açtılar ve içeri bu arıların girmesine neden oldular!"

"Onlar birer zorba!" diye haykırdı Leah. "Zorba ve yalancılar!"

Tüm çocuklar konuşup seslenmeye başladılar. Müdire de, cebinden bir düdük çıkararak uzun uzun, yüksek bir sesle çaldı.

Ses, Luke'ün kulaklarını tırmalıyordu. Elleriyle kulaklarını tıkadı ve herkesin aynı şeyi yaptığını gördü.

Vagon bir anda sessizleşti. Müdire, sert bir ifadeyle başını salladı. "Şimdi, burada ne oldu?" diye sordu, katı bir sesle. Siyah gözlerini kısmış bakıyordu.

"Sen!" diye seslendi kadın, Corey'yi işaret ederek. "Bu çocukların ne yaptığını anlat bana."

Corey, gözleri kocaman açılmış korkuyla bir geri adım attı. Çenesi titriyordu.

Luke öne çıktı. "O... "

"Şşşt!" diye bağırdı müdire kadın. "Ben ona soruyorum, sana değil."

"Fakat o... "

Kadın Luke'e döndü, siyah gözleri sinirle bakıyordu. Luke, nefesini tuttu. Hiç böyle bir öfke görmemişti.

"Sessiz ol," dedi müdire, alçak sesle. "Yoksa seni bir sonraki kasabada indiririm... Seni bir aile kabul etse de, etmese de bırakırım."

O zaman Leah ve Corey ne olurdu, diye düşündü Luke. Onlarla olmazsam ne olur? Beraber kalacağımıza söz vermiştim... Ne olursa olsun.

Başını sallayarak geri adım attı. Leah onun elini tuttu. Corey için ne kadar endişelendiğini anlamayacağını umarak, Leah'e gülümseyen bir bakış attı.

"Herhalde, müdire Corey'nin konuşamadığını anlayacaktır. Herhalde başkasına soracaktır."

Müdire, Corey'ye baktı. "Şimdi, küçük çocuk. Bana neler olduğunu anlat."

Luke, Corey'nin kadından geri geri uzaklaştığını gördü. Kadın onu köşede sıkışana kadar takip etti.

Müdire iri ellerini beline koydu. "İnatçı olma. Benden yardım istemezsen, sana yardımcı olamam. Bu çocukların ne yaptığını anlat." Parmağını Corey'nin yüzüne doğru salladı. "Anlat bana!"

Corey'nin dudaklarını sıkarak, başını sağa sola sallayışını üzülerek izledi Luke.

Müdire parmağını daha hızlı salladı. "Anlat!"

Corey yüzünü buruşturarak gözlerini sıkıca kapattı. Onu görmezse, kadının gideceğini sanıyor olmalıydı.

Kadın çığlık atarak geriye doğru sıçradı. Luke onun yüzünde sarı siyah bir arı gördü. Müdirenin dudağı şişmeye başladı. Birkaç saniye içinde normalin üç katı kadar şişti.

Luke, Leah'in alçak sesle güldüğünü duydu.

Arı vagonun içinde vızıldayarak uçtu. Leah'in başının üstünde bir tur atarak vagondan çıktı.

"Kapayın şu kapıyı," dedi müdire. Konuşurken kelimeler birbirine karışıyordu.

"Size arıların soktuklarını söylemiştim," diye mırıldandı Mike, kapıyı kapatırken.

Müdire, ara kapıdan kendi kompartımanına geçti.

Kadın gittiği anda Luke, Mike'ın kendisine baktığını hissetti. Dönüp, düşmanca bakışlarına karşılık verdi.

"Sen ve kardeşlerin bu sefer kurtuldunuz," dedi Mike, öfkeli sesiyle. "Ama işimiz bitmedi. Sizi bu trenden atmanın bir yolunu bulacağım... Sizi öldürmem gerekse bile!"

BÖLÜM 9

Luke bir türlü uyuyamıyordu. Yerinde hafifçe doğrularak vagonun içini süzdü. Leah'e doğru baktı. Yanında Corey'yle beraber uyuyordu. Çevresinde, tüm çocukların derin nefes alarak uyuduğunu duyuyordu.

Yattığı yerden diğer tarafa döndü. Sallanarak giden tren, onu da salladıkça, üzerinde yaptığı hasır cildine batarak kaşıntı yapıyordu. Rayların sesi beyninde yankılanıyor, battaniyelerin pis kokusu midesini bulandırıyordu. Şimdiye kadar kaç çocuğun bu vagonda yattığını ve daha kim bilir kaç tanesinin yatacağını merak etti.

Hepsi ev bulmuş muydu? Bulamayanlara ne olmuştu?

Corey'nin battaniyesini düzeltti. Senin için ne yapacağım? diye düşündü. Konuşabiliyordun. Annemiz ve babamız hayattayken gülebiliyordun. Tekrar güleceksin, diye geçirdi içinden. Bir şekilde, senin tekrar gülmeni sağlayacağım. Ve de konuşmanı. Fakat nasıl?

Luke alnını ovuşturdu. Mike'ın kardeşi onu duvara doğru ittirdiğinden beri başı acıyordu.

Birden donup kaldı. Boynunun arkasındaki bir saç yukarı doğru kalktı.

Birisi beni izliyor, diye düşündü. Yavaşça vagonun içini süzdü. Mike?

Hayır, Mike ve kardeşlerinin vagonun öbür ucunda horlayarak uyuduğunu görebiliyordu.

Trenden daha da beter bir ses çıkartıyorlar, diye düşündü Luke. Onlar dahil herkes uyuyor. Ben, bugün olanlardan sonra biraz gerginim.

Sonra, vagonun karşı köşesinde bir kız fark etti... Herkesten olabildiğince uzakta kıvrılıp yatmıştı.

Onu gündüz erken saatte de fark etmişti. Onun yaşlarında olmalıydı. Altın sarısı saçlarını tek bir örgüyle toplamıştı ve omzunun üstünden sarkıyordu. Gözlerinin mavi olduğunu hatırladı.

Ve şimdi de, o gözlerin kendisine baktığını gördü. Karanlığın içinden onu iyice görmeye çalıştı ve yüzünde küçük bir gülümseme görür gibi oldu.

Sonra kız döndü ve vagonun çıtalarının arasından karanlık gökyüzüne baktı.

Kasabada Wade kardeşlerle, trende de Mike ve kardeşleriyle olanlardan sonra, Luke'ün arkadaşça konuşacak birine ihtiyacı vardı. Bu kız öyle birine benziyordu.

Uyuyan çocukları rahatsız etmemeye özen göstererek vagonun diğer köşesine doğru ilerledi ve kızın yanına oturdu.

"Merhaba," dedi alçak sesle.

Başını salladığını gördü. "Sana da merhaba."

"Ben Luke."

Dudaklarında utangaç bir gülümseme fark etti. "Benim adım Mary."

Çok güzel bir gülüşü var, diye düşündü Luke.

"Uyuyamıyorum," dedi kıza.

"Ben de," dedi kız, Luke'e doğru bakarak. "Çok tuhaf, çünkü tren sallanan sandalye gibi ileri geri gidip geliyor. Kolayca uyurum sanıyordum."

Luke haklısın dercesine başını salladı. "Kardeşlerimin uyumama gibi bir sorunları olmadı."

Kız onun koluna dokundu. "Bugün kardeşini korurken çok cesur davrandın."

Luke utandı ve yüzünün kızardığını kızın görmemesi için içten içe dua etti. Kız aniden elini kolundan çekti, o da utanmış gibiydi.

"Çok da cesur değildim," dedi, kısık bir sesle. Ona doğru eğildi. Mary, annesinin bahçesindeki güller gibi kokuyordu. "Korkmuştum," diye itiraf etti.

"Ben de senin için endişelendim," dedi yavaşça, başını eğmeden önce.

Luke bu cümleyle afalladı ve içini sıcaklık kapladı. Benim için endişelenmiş, diye düşündü. Annem öldüğünden beri, kimsenin benim için kaygılandığını hatırlamıyorum.

"Mike'ın benden neden bu kadar nefret ettiğini anlamıyorum," dedi Luke. Hâlâ bunun sebebini çözememişti.

"Mike rekabet istemiyor. Büyük çocuklar hep daha önce aileler tarafından kabul edilir... Ve sen ondan biraz daha büyüksün," diye açıkladı kız. "Bu yüzden seni kaçmaya ikna etmeye çalıştı. Kendisi gerçekten gitmek istemiyordu. Kimsenin onlardan önce kabul edilmesini istemiyor."

Luke, başını sağa sola salladı. "Mike'ın benim için endişelenmesi gerekmez. Ben sadece Leah ve Corey'nin evlat edinildiğini görmek istiyorum."

"Bu zor olacak," dedi Mary. "Genelde ailelerin birden fazla çocuk kabul etmesi çok zordur."

"Her kasabada bir sürü çocuk kabul ediliyor mu?" diye sordu Luke.

"Bazen ufak çocuklar şanslı oluyor. Onlar tatlı göründükleri için, kadınların hoşuna gidiyorlar. Biraz daha büyük olanlar, özellikle de kızlar, ev bulmakta çok zorlanıyorlar. Benim yaşımdaki kızlar daha şanslı," diyerek iç çekti.

"Hepsi çok üzgün görünüyor," dedi Luke, vagona bindiklerindeki ifadelerini hatırladı.

"Her kasabada, hayallerin suya düşmesi, Kimsenin seni istememesi, insanı incitiyor," diye cevapladı.

"Bizi kabul etmelerini nasıl sağlayabiliriz?" diye sordu Luke, Leah ve Corey'yi mümkün olduğunca kısa zamanda trenden kurtarmayı umarak.

Mary gülümsedi. "Dimdik durun. Saçlarınızı tarayın. Terbiyeli konuşun ve kimseye ağır işte çalışabileceğinizi söylemeyin."

Luke kıkırdadı. "Saçlarım sorun olabilir." Parmaklarını saçına daldırdı. "En son ne zaman kesildiklerini hatırlamıyorum."

"İyi görünüyor," diye cevapladı Mary, sessizce.

"Senin saçların bal gibi görünüyor," dedi Luke. Yüzünün kızardığını hissetti. Daha önce hiçbir kıza böyle salakça bir şey söylememişti.

Mary, ağzını kapamadan önce hafifçe güldü. "Sen de acıktın mı?" diye sordu Luke'e.

Luke de ona gülümsedi yavaşça. Kimseyi uyandırmak istemiyordu.

"Evet, ben de acıktım," dedi, karanlığın içinde gülümseyerek. "Sanırım bu yüzden saçlarını bala benzettim. Gözlerin bana mavi böğürtlenleri hatırlatıyor."

Mary'nin kahkaha atmamaya çabaladığını görebiliyordu. Küçük bir kıkırdama duyması hoşuna gitti. Ailesi öldükten sonra, arkadaşlarını görecek çok az

vakit bulabilmişti. Kızlarla konuşacak vakit hiç bulamamıştı.

"Senin gözlerin ise bana çikolatalı pudingi hatırlatıyor," dedi Mary ve yüzünü çevirdi.

O utangaç biri, diye düşündü Luke. Onun nasıl daha rahat etmesini sağlayabilirim, diye düşündü ardından.

"Belki sabah kahvaltı ettikten sonra, saçlarının yalnızca sarı ve gözlerinin yalnızca mavi olduğunu düşünebilirim."

Mary ona baktı. "Düşünme bile. Sabah verdikleri zavallı kahvaltı berbat bir şey. Hepsi iğrenç."

"Annem yulaf unundan çok lezzetli lapa yapardı," dedi Luke, başını arkadaki duvara yaslayarak. Trenin hareketiyle başı da sallanıyordu. "Her sabah dört tabak yerdim."

"Annene ne oldu?" diye sordu, endişeli bir sesle.

"O ve babam, Yüzüncü Yıl Sergisi'ne gidiyorlardı. Arabayla uçuruma yuvarlandılar. İkisi de öldü." Bunu hatırlamak onu ürpertti. Ona, atların nasıl vahşice fırladıklarını anlatmak istemiyordu. Hâlâ, babasının nasıl hayvanların kontrolünü kaybettiğini anlayamıyordu.

"Üzgünüm."

Onunla bütün gece konuşabilirim, diye düşündü Luke. "Senin ailene ne oldu?" diye sordu kibarca ve

onun ailesinin de ölmüş olabileceğini düşünerek.

"İkisi de gripten öldü," diye cevapladı yavaşça. "Kısa zaman önce," diye ekledi. Mary dizlerini toplarken, yüzünü elleriyle kapadı. Omuzlarının titrediğini hissediyordu.

Onu üzdüğü için kendini suçlu hissetti. Ailesi öldükten sonraki birkaç haftanın ne kadar acı olduğunu hatırladı. O günlerde sürekli onları tekrar görmeyi ve duymayı umuyordu.

Luke boğazını temizledi. "Vagonun tepesinde bir delik var. Oradan yıldızları görebiliyorum."

Mary yukarı baktı. Ay ışığında, Luke gözünden bir damla yaşın süzüldüğünü görebiliyordu.

"Hadi bir dilek tutalım," diye önerdi Luke, onu acılı düşüncelerinden uzaklaştırmak için.

Mary ona gülümsedi. "Çocukluğumdan beri bir yıldıza bakarak dilek tutmamıştım. "

"Epey zaman olmuş," dedi Luke. "Hadi tut dileğini."

Mary, derin bir nefes aldı ve küçük delikten gökyüzüne doğru baktı.

"Umarım duracağımız ilk kasabada, sen ve kardeşlerin iyi bir aile tarafından kabul edilirsiniz," dedi yavaşça.

Çok cömert bir kız, diye düşündü Luke. Kendisinden önce başkalarını düşünüyor.

"Ben de aynı şeyi senin için diliyorum," dedi Luke.

Dolgun dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi.

Luke de ona gülümsedi. Öksüzler treninde çok güzel bir şey buldum, diye düşündü. Mary.

BÖLÜM 10

Ertesi gün güneş doğduktan sonra, tren korkunç bir gıcırdama sesiyle durdu. Düdüğü öterken, tekerlekleri acı bir haykırışa benzeyen sesler çıkardı.

Luke bazı çocukların mırıldandığını duydu. Birkaçı öfleyip püflüyordu.

"Eve gitmek istiyorum," dedi küçük bir kız.

"Senin evin yok," dedi birisi. "Hiçbirimizin yok."

Luke, Mary'den aldığı tarakla Corey'nin karışmış saçlarını tarayarak düzeltti. Ve de yanaklarındaki lekeleri tükürüğüyle temizledi.

Corey yüzünü ekşitti. "Üzgünüm Corey," dedi Luke. "Şu anda yapabileceğim en iyisi bu." Tişörtünün yakalarını düzelterek, ön tarafındaki açık düğmeleri de ilikledi.

Sonra Leah'e döndü. Leah gözlerini kısarak, "Tükürüğünü lütfen benim yüzüme sürme," dedi.

Luke başını ona doğru eğerek onu incelermiş gibi davrandı. "Ne dersin Corey? Onu biraz tükürükleyeyim mi?"

Leah yumruklarını kaldırdı. "Öyle bir şey yapar-

san, ikinizin de burnuna yapıştırırım bir tane!"

Bu konuşmalar Luke'ü, birbirlerine takıldıkları günlere geri götürdü... Aileleri ölmeden önceki günlere... Hep beraber mutlu oldukları zamana.

"Onun, yüzünde tükürüğe ihtiyacı yok," dedi Luke, ciddi konuşmaya çalışarak. "Onun bir gülümsemeye ihtiyacı var."

Luke onu belinden yakaladığında çığlık attı. Yerde yuvarlandılar. Luke onu gıdıkladı. "Gül Leah!"

"Hayır!" diye bağırdı.

"Bana yardım et Corey," diye seslendi Luke. "Onu güldürmek için bana yardım et."

Corey, küçük parmaklarıyla uzanarak onu midesinden gıdıklamaya çalışırken Luke de gülüyordu.

"Kesin şunu!" diye bağırdı Leah, ama Luke onun sesinde sinir hissetmedi.

"Güldüğün zaman bırakacağız," dedi Luke.

"Kesinlikle gülmeyeceğim" dedi ısrarla. "Asla!"

"Hadi Corey," dedi Luke. "Onu daha fazla gıdıkla."

Sonra, Luke bir kahkaha duydu, fakat bu Leah'in değildi.

Corey'nin kahkahasıydı.

Luke durup şaşkınlıkla, küçük parmaklarıyla Leah'i

gıdıklamaya çalışan Corey'nin kahkahalarını dinledi.

"Duyuyor musun Leah?" diye sordu Luke.

"Evet," dedi çok kısık bir sesle. Yüksek ses le konuşursa, gülüşün kesilmesinden korkar gibiydi.

Luke kalkarak Corey'yi havaya kaldırdı. "Güldün! Gülebildiğine göre, konuşabilirsin de. Benim ismimi söyleyebilir misin?"

Corey gülmeyi kesti ve başını sağa sola salladı.

Leah ayağa kalktı. "Dene Corey. Luke'ün ismini söylemeye çalış. Hadi, çok kolay."

Corey ağzını, kollarını açtı. Luke de, Corey'yi Leah'e doğru uzattı. Leah sarılarak onu kucakladı. "Luke doğru söylüyor. Güldüğüne göre konuşabilirsin." Öne ve arkaya sallandı. "Yakında. Yakında konuşacaksın."

Leah, Luke'e bakarak gülümsedi. O da Leah'e gülümsedi.

Müdire kapıdan içeri girince ikisi de sıçradı. Üst dudağı hâlâ şiş olmasına rağmen, düdüğünü kuvvetle öttürdü.

"Herkes trenden insin!" diye haykırdı. "Enerjik olun. Davranışlarınıza dikkat edin!"

Luke vagondan atladı. Leah ve Corey'nin inmelerine yardım etti. Sonra da kollarını Mary için uzattı. Mary ona gülümsedi. Gün ışığında daha da güzel, diye düşündü Luke.

Gözlerini ondan ayıramadan aşağı inmesine yardımcı oldu.

"Bu sabah daha mutlu görünüyorsun," dedi Mary.

Luke başını salladı. "Hep beraber gülmeyeli uzun zaman olmuştu. Bu iyi hissettirdi."

"Umarım bugün bir aile bulursunuz. İyi şanslar," dedi yavaşça.

Biraz ileriye doğru yürümesini izledi Luke. Çok gergin görünüyor, diye düşündü. Keşke onunla bekleyebilsem.

"Hadi, şurada bekleyelim," dedi Luke. Acaba hemen kabul edilirler mi diye meraklandı. Eğer kabul edilirlerse, Mary'ninde kabul edilmesini diledi. Böylece onunla aynı kasabada yaşayabilirdi.

Luke, Corey'nin elinden tutarak onu Mike ve kardeşlerinden uzak bir noktaya götürdü. Ama hâlâ Mary'yi görebiliyordu. Leah de onun yanına geçti.

İyi görünümlü bir çift onlara doğru yaklaştı. Adamın kocaman bir göbeği vardı. Kaliteli ceketinin düğmesini zar zor kavuşturmuştu. Kadın ise zarif bir şapka takmıştı ve yeşil ipek bir elbisesi vardı.

Luke'ün elini sıkarken adamın göbeği sallandı. "Kuvvetli bir elin varmış evlat," dedi yüksek sesle.

"Teşekkür ederim bayım," dedi Luke.

Adam Luke'ün kollarını tuttu. "Burada epey kas var."

"Evet bayım," diye onayladı Luke. Kendini açık artırmadaki bir at gibi hissediyordu. "Ben bir çiftçiydim."

"Bir çiftçi?" diye yankıladı adam. "Benim bir toptancı dükkânım var. Sandıkları ve kutuları taşıyabilecek güçlü birini arıyorum."

"Ben bunu yapabilirim bayım," dedi Luke. "Hayatımın büyük bölümünde odun kırıp ot taşıdım."

"Ve de tezgâhta çalışabilecek genç bir kıza ihtiyacımız var," dedi kadın, Leah'e gülümseyerek.

Luke kardeşine baktı. Leah'in yüzündeki gülümseme kayboldu. Somurtmaya başladı. Luke onun omzunu dürttü, fakat Leah dudaklarını büzüştürdü.

Bu şekilde asla kabul edilmeyiz, diye düşündü Luke. "Ben Luke Fier ve bu da kardeşim Leah."

Kadın eğilerek Corey'nin çenesini tuttu. "Sen ne tatlı bir şeysin, ismin ne senin?"

"Onun adı Corey," diye cevapladı Luke.

"Kaç yaşındasın Corey?" diye sordu kadın.

"Altı yaşında" dedi Luke.

Kadın kaşlarını kaldırarak Luke'e baktı.

Luke boğazını temizledi. "Ailemiz öldüğünden beri konuşmadı."

"Oh." Kadın doğrularak kocasının koluna girdi.

"Bizim, konuşup bize dükkânda yardım edebilecek çocuklara ihtiyacımız var."

Onlardan uzaklaşırken, Luke düş kırıklığına uğramıştı. "Leah, kadına gülümsemeliydin," diye söylendi. "İyi insanlara benziyorlardı."

"Kendimi panayır gösterisindeki bir domuz gibi hissediyorum," dedi, kollarını göğsünün üstünde birleştirerek. "İnsanlar bizi tepeden tırnağa süzüyorlar. Senin ne kadar güçlü olduğunu inceliyorlar. Ağzımızdaki dişleri saymadıklarına şaşırdım."

"Bu benim de hoşuma gitmiyor, fakat başka seçeneğimiz yok. Ve Corey'nin büyümek için bir eve ihtiyacı var," dedi Luke.

Leah gözlerini çevirdi. "Tamam. Gelecek sefer daha nazik olurum."

Luke rahatlayarak Mary'ye baktı. Onun daha şanslı olduğunu umut ediyordu. Onunla konuşmak için bir çift durdu, fakat biraz sonra uzaklaştılar.

Eğer bugün bir ev bulamazsa, trene tekrar biner. Ben de onunla tekrar konuşabilirim, diye düşündü Luke. Henüz bir iki kez konuşmuş olmalarına rağmen, Luke eğer Mary şimdi giderse onu çok özleyeceğini biliyordu.

"Oh, Tanrım!" diye bir kadın sesi duydu Luke. "Oyuncak bebeklere benziyor. Ne güzel yeşil gözleri var."

Luke dönüp baktığında, bir kadın Corey'ye sarılmıştı.

"Ne düşünüyorsun Alfred?" diye sordu.

Uzun boylu bir adam, kadının yanında durdu. Parmaklarını siyah sakalları üzerinde gezdiriyordu. "Biraz çelimsiz görünüyor, yeni doğmuş güvercin yavrularına benziyor."

"Ama o büyüyecek," dedi kadın ve Corey'ye doğru eğildi. "Değil mi?"

Corey başını sağa sola sallayarak geriye çekildi ve Luke'ün ayaklarının üstüne düştü.

Kadın kahkahayla güldü. "Tabii ki büyüyeceksin. Büyüyüp güçlü ve kocaman olacaksın."

"O konuşamıyor," dedi Leah sabırsızca.

Kadının mavi gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Konuşamıyor mu?" Önce Leah'e, sonra da Luke'e baktı. "Konuşamıyor mu?"

"Hayır bayan," dedi Luke.

"O bir dilsiz," dedi Alfred. "Ve hiçbir zaman konuşamayacak."

"O bir dilsiz değil," diye karıştı söze Leah. "O bir lanetli. Hepimiz lanetliyiz."

Kadın iç çekerek geri çekildi.

"Leah!" diye uyardı Luke. "Yalan söyleme."

"Ama bu doğru," dedi Leah, gözlerini kocaman

açarak. "İsmimize bir bak. Fier. Harflerle biraz oyna, şöyle oluyor, f-i-r-e, yangın! Yüzyıllar boyunca ailemiz hep yangınlı ölümlere maruz kaldı. Bizim de evimiz yandı. O yüzden kaçmamız gerekti. Babam bana..."

Kadının rengi soldu ve kocasının koluna girdi. "Bu çocuğun bize göre olduğunu sanmıyorum."

Luke çiftin hızla uzaklaştıklarını gördü. Çok sinirlendiğini hissetti. İşlerini zorlaştırdığı için Leah'e çok sinirlenmişti.

"Sakın bir daha yalan söyleme," diye bağırdı Luke.

"Ben yalan söylemiyordum. Evimiz yakıldı," dedi ısrarla. "Babam sana daha önce ailemizin lanetlenmiş olduğunu söylemedi mi?"

"Hayır," dedi Luke. "Ama söylemiş olsaydı bile, bunu bu insanlara söylemezdim. Onları korkutup kaçırttın."

"Onlardan hoşlanmadım." Ellerini havaya kaldırarak parmaklarını salladı. "Oh, Alfred!" diye yüksek sesle kadını taklit etti.

Luke sinirli bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ama sonra kendini tutamayıp bir kahkaha attı.

Leah uzanarak onun çenesini tuttu ve de burnuna dokundu. "Sen oyuncak bir bebek misin? Seni oturma odasındaki rafa mı koysam? Söz veriyorum ara-

da bir tozunu alırım."

Luke güldü. "Tamam. Haklısın. Onlar istediğimiz gibi birileri değildi."

Leah alt dudağını uzattı. "Hem de sadece Corey'yi istiyorlardı. Seni ve beni değil. Hepimiz beraber olmalıyız."

Luke onunla tartışamadı. Elini onun omzuna koydu. "Kimsenin yalnızca birimizi almasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

"Bizi öksüzler trenine bindirmeyeceğine de söz vermiştin, ama şimdi buradayız," dedi Leah.

Luke öfkeyle içini çekti. İstasyonda şöyle bir çevresine baktı. Onlarla konuşmak için birileri durduğunda gözleri parıldayan çocukların, insanlar uzaklaşınca nasıl çöktüklerini izledi.

Luke, bir adamın küçük bir kızı kucağına aldığını gördü. Yürürlerken karısı kızın burnuna dokunuyordu. Sonunda bir ev buldu, diye düşündü.

Gözü Mike'a takıldı. Beyaz elbiseli gülümseyen bir kadınla konuşuyordu. Mike'ı sevmiş gibi görünüyor, diye düşündü. "Umarım onu kabul eder. Böylece endişeleneceğim şeylerden biri azalır."

Kadın başını sallamaya başladı ve Mike ona gülümsedi.

Tam o sırada Luke bir hırıltı duydu. Gözünün ucuyla büyük bir çoban köpeğinin fırladığını gördü.

Mike'ın üzerine atlayarak onu yere yapıştırdı.

Mike elleriyle köpeği ittirmeye çalışıyordu ancak onu göğsünden indiremedi. "Yardım edin!" diye haykırdı.

Luke köpeğin güçlü çenesiyle hırladığını duydu ve sonra köpek büyük dişlerini Mike'ın yanağına geçirdi. Başını sağa sola savurdu... Ve Mike'ın yanağından büyük bir parça koparttı.

Mike acıyla bir çığlık attı. Açık yarasından kan fışkırıyordu. Kadının beyaz elbisesinin etek kısmı kanlar içinde kaldı. Kadın çığlık attı.

Mike köpeği ittirerek tekrar bağırdı. Köpek hırlayarak dişlerini geri çekti.

Luke, insanların çevredeki ağaçlara doğru kaçarken korku dolu çığlıkları duyuluyordu. Müdire kadın, anne kuş gibi çocukları toparlıyordu.

Luke, Leah ve Corey'nin önüne geçerek onları korumaya aldı.

Leah, Corey'ye doğru eğildi. "Şimdi farklı olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayacak," dedi yavaşça.

BÖLÜM 11

"Söylediğin korkunç bir şey!" dedi Luke.

"Fakat doğru," diye cevap verdi Leah. "Yüzündeki bu yarayla, bahse girerim artık biraz farklı olan insanlarla alay edemeyecek. Corey gibi insanlarla uğraşamayacak."

"Ona yardım edin!" diye bağırdı beyaz elbiseli kadın. "Yardım edin ona!"

Luke donup kalmıştı. Mike'a doğru koşmak için bacaklarını harekete geçiremiyordu. Tek yapabildiği izlemekti.

Bir adamın koşarak köpeği, Mike'ın üzerinden çektiğini gördü. "Anlayamıyorum," diye bağırdı adam. "Köpeğim daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı."

Mike'ın kardeşi ona kalkması için yardım etti. Mike elini, kanayan yanağına bastırdı. Açık kırmızı kan, parmaklarının arasından koluna doğru akıyordu.

Luke'ün midesi bulandı. Leah'e bir bakış attı. Yü-

zünde tuhaf bir gülümseme vardı. Yeşil gözleri parıldıyordu.

Sanki olanlar çok hoşuna gitmiş gibi bir ifade vardı.

O gece Luke, Leah ve Corey uyuyana kadar bekledi. Sonra da, Mary'nin yalnız başına oturduğu köşeye gitti.

"Leah için endişeleniyorum," dedi Mary'ye sessizce. "Evimize gelen insanlar ondan korktular. Onun bir şeytan olduğunu düşünüyorlardı. Ben buna asla inanmadım, fakat şimdi..."

Alçak sesle Luke ona her şeyi anlattı. Ailesi öldüğünden beri olan her şeyi. Komşuların sığırları deliriyordu. Adamların evlerini yaktığı gece atlar dört nala kaçıyordu. Kurt ona yiyecek getiriyordu.

"Mike ve kardeşlerine saldıran arıları gördün. Ve de Corey'yi azarlayan müdireyi sokan arıyı," dedi Mary'ye. "Ve bugün de, çoban köpeği Mike'a saldırdığında Leah çok mutlu görünüyordu."

"Tüm bu olanların mantıklı bir açıklaması olmalı. Hayvanlarla çok iyi anlaşan insanlar gördüm. Ama bu anlattıklarını yapabilen birini hiç görmedim," diye cevapladı Mary, yavaşça.

Luke başını sağa sola salladı. "Peki bunlar olurken Leah'in mutlu olmasına ne demeli?"

"Her şey onun sevmediği insanların başına gel-

miş," dedi Mary. "Bu insanların canı yandığı için sevinmiştir. Fakat bu, onun hayvanları insanlara zarar vermek için kullandığı anlamına gelmez."

Luke, Mary'nin bu mantıklı sözlerine inanmak istedi. Leah'in masum olduğuna inanmak istedi.

Mary onun elini tutarak hafifçe sıktı. Eli çok yumuşaktı. Luke daha önce hiç bu kadar yumuşak bir şey hissetmemişti.

Leah, Corey veya diğer sorumluluklarıyla ilgili bir şey düşünmek istemedi. Sadece Mary'yi düşünmek ve bu anın tadını çıkarmayı düşünüyordu.

Kalbi, Mary'nin duyabileceği kadar yüksek sesle çarparak, uzandı ve Mary'yi öptü.

Mary'nin dudakları da çok yumuşaktı. Ve çok sıcaktı.

Luke hafifçe geri çekilerek ona baktı. Yere doğru bakıyordu. Luke, gri karanlıkta bile onun kızardığını fark etti.

Mary'ye sarılarak onu tekrar öptü. Daha uzun ve güzel bir öpüşmeydi.

Mary'yle mutlu olabilirim, diye düşündü. Onunla sonsuza kadar mutlu olabilirim. Eğer kimse onu evlat edinmezse, onunla evlenirim. Onunla evleniriz, Leah ve Corey'yi de beraber yetiştiririz.

Gece, hava soğumaya başladı.

Luke, sanki binlerce toplu iğne vücuduna batıyor-

muş gibi hissediyordu. Ürpererek geri çekildi.

Mary'nin gözleri kocaman açılmıştı.

Luke'ün ensesindeki saçları da iğne gibi batıyordu.

İçini bir soğukluk kapladı.

Mary şaşkınlık içinde geriye doğru çekilerek karanlık bir köşede büzülerek bekledi. Parmağıyla Luke'ün yan tarafındaki bir şeyi işaret ediyordu.

Luke arkasını dönemeden güçlü eller boğazına yapıştı.

Ve yavaşça sıkmaya başladı.

BÖLÜM 12

"Sen de aynı komşularımız gibisin!" diye fısıldadı Leah, Luke'ün kulağına.

Luke başını çevirip onun yüzünü gördü. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

Luke onun bileklerini yakaladı fakat Leah daha da kuvvetle sıkmaya başladı.

"Benim şeytan olduğumu düşünüyorsun!" diye suçladı Luke'ü.

"Hayır Leah..." derken Luke'ün nefesi tıkandı.

"Şeytan olan sensin Luke," dedi titreyen bir sesle. "Köpek Mike'ı ısırdığında mutluydun. Sadece kabul etmek istemiyorsun."

"Mutlu değildim," dedi Luke kısık bir sesle.

Göz ucuyla Mary'nin hareket ettiğini gördü. Ellerini Leah'e doğru kaldırmıştı.

"Sorun bu trende," dedi Mary, yumuşak sesiyle. "Burası herkesi mutsuzlaştırıyor. Herkese güvenini kaybettiriyor."

"Sorun trende değil," dedi Leah. "Sorun sensin...

Ve de Luke. İkinizi de duydum. Benim bir şeytan olduğumu düşünüyorsunuz!"

Leah korkunç bir çığlık atarak Luke'ü yere yapıştırdı. Luke'ün kafası tok bir sesle yere çarptı. Kafasını müthiş bir acı kapladı. Gözünün önünde beyaz bir ışık çakmıştı.

Leah onun üzerine çıkarak göğsüne oturdu.

"Şeytan!" diye bağırdı Leah. "Benim şeytan olduğumu düşünüyorsun."

Leah, Luke'ün saçlarını çekiştiriyordu ki, birden tekrar onun boğazına yapıştı. Luke onun kollarını tutup kurtulmaya çalışıyordu.

Fakat Leah, baş parmaklarını onun boğazına sımsıkı kenetlemişti. Giderek daha çok sıkıyordu.

Luke'ün nefesi kesiliyordu. Gözlerinin önünde kırmızı bir sis tabakası belirmişti.

Görüntü daha da parladı, sonra da matlaştı.

Ay ışığı giderek kayboluyordu. Her yeri karanlık kaplamıştı.

Uzaktan tiz bir çığlık duydu.

Corey!

Kavga sesleri onu uyandırmıştı.

Sonra Luke, Leah'in ellerinin gevşediğini hissetti. Gecenin soğuk havası ciğerlerine doldu. Yattığı yer-

de dönerek nefes almaya çalıştı. Sonra dik oturdu.

Omzunun üstünden baktığında, Corey'nin Leah'in dizlerine yattığını gördü. Leah onu uyutmak için sallarken yavaşça mırıldanıyordu.

"Şşhht," diye fısıldadı. "Şşhht. Her şey yolunda. Sadece Luke'ün beni dinlemesini istedim. Ben bir şeytan değilim."

Başını kaldırıp Luke'e baktı. "Ben şeytan değilim," dedi, sesi titreyerek.

Luke, acıyan boğazını ovuşturdu. Beni öldürmeye çalıştı, diye düşündü dehşet içinde. Eğer Corey ağlamaya başlamasaydı, beni öldürmüş olabilirdi.

"Seni öldürmek istemedim Luke," dedi Leah yavaşça. Sanki onun aklını okumuştu.

Birden onun doğru söylediğini anladı Luke. Onu öldürmek istemiş olamazdı. O böyle bir şey yapmazdı, onun tarzı değildi. Ölmesini isteseydi, hayvan dostlarından birini yollayıp öldürtebilirdi.

Corey, Leah'in dizlerinden inerek Luke'ün tişörtünü yakaladı. Ve de Leah'in elbisesinin kenarından çekiştirdi.

"Onu üzdük," dedi Leah. "Barışmamızı istiyor. Canını yaktıysam özür dilerim."

Leah pişman görünüyordu, fakat Luke, Leah kendisine saldırdığında gözlerindeki vahşi ifadeyi unutamıyordu.

Corey, Luke'ün tişörtünü çekiştirdi. Gözleri korkuyla bakıyordu.

Luke, küçük kardeşini daha fazla üzmek istemedi. Koluyla onu sardı. "Her şey yolunda," diye fısıldadı kısık sesiyle. "Uzun bir gündü. Hepimiz yorulduk. Uykuya ihtiyacımız var. Leah'e dargın değilim, söz veriyorum."

Luke, bunun ardından Corey'nin tişörtünü bırakmasını bekliyordu, fakat Corey daha da sıkarak onu kuvvetle çekti. Luke, onun yanına uzanmak zorunda kaldı.

Sonra Corey, Leah'in elbisesine asıldı. O da, Corey'nin diğer tarafına uzandı.

Birazdan, Luke uykuya dalmış kardeşinin yumuşak nefesini duydu. Luke ve Leah'in ortasında uyuyordu.

Luke, Corey'nin başının üzerinden Leah'in soğuk yeşil gözlerle baktığını hissedebiliyordu.

Bundan ancak çok sonra uykuya dalabildi.

Ertesi sabah, müdire herkese birer kâse lapa dağıttı. Kahvaltı ederken Luke, Mary'nin yanına oturdu.

Luke lapasını anında bitiriverdi. Mary, kendi kâsesini ona uzattı. "Çok acıkmış görünüyorsun. Benimkini de alabilirsin," diye önerdi.

"Oh, hayır. Alamam," diye cevapladı Luke. Bu arada midesi guruldayordu.

"Lütfen... Ben zaten sevmiyorum. Ziyan olacak," dedi Mary.

"Tamam, eğer yemek istemiyorsan," diye cevapladı. Lapayı alarak ona gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil. Boğazın nasıl?" diye sordu.

Luke boğazını ovuşturdu. "Daha iyi. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı."

"Bu trende yolculuk etmek insanları değiştiriyor. İddiasına varım ki, Mike ve kardeşleri bu trene binmeden önce böyle kaba değillerdi," dedi.

Aniden, büyük bir el uzanarak Luke'ün elindeki kâseyi kaptı. Luke arkasına döndüğünde Sam'in başını arkaya eğerek lapayı yuttuğunu gördü.

Sam pis pis sırıtıyordu. Dilini dudaklarında gezdirdi.

"Teşekkürler Luke. Kahvaltını bana verdiğin için sağol."

Luke sıçrayarak Sam'in yüzüne bir yumruk atmak istedi. Ancak, Mary yumuşak elini omzuna koyarak onu durdurdu. "Onunla uğraşmaya değmez," dedi Mary.

Luke başını salladı. "Haklısın," diyerek katıldı. Bakışlarını vagonun çıtalarının arasına çevirdi ve manzaraya baktı.

Tarlalarda altın rengi buğdaylar büyümüştü. Tek-

rar tarlada çalışmak isterdim, diye düşündü. Beni dinleyen bir katırla birlikte. Kesinlikle bir sonraki kasabada birisi çiftlikte çalışacak üç sağlıklı çocuk isteyecektir.

Luke hafif bir homurdanma duydu. Başını çevirdiğinde Sam'in midesini tuttuğunu gördü.

"Fazla yemek mideyi ağrıtır Sam," dedi Luke. "Bunu bilecek kadar yetişkin görünüyorsun."

Sam'in yüzü ekşidi. Sonra da tıkandı.

Yüzü morarmaya başladı. Acıyla sesler çıkarırken yanakları şişiyordu. Eliyle açık ağzını işaret etti.

Luke panikle sıçradı. Fırlayarak Sam'in yanına eğildi. "Lapa boğazına mı yapıştı?" diye sordu Luke.

Sam ağzını açıp kapadı, ancak bir şey söyleyemiyordu. Sadece korkunç bir hırıltı duyuluyordu.

Luke derin bir nefes aldı. Sonra parmaklarını Sam'in ağzına soktu. Parmaklarının ucuna bir şey değdi. Soğuk ve kaygan bir şey.

Soğuk, kaygan... Ve canlı bir şey.

BÖLÜM 13

Luke'ün içini ürperti kapladı. Kaygan şeyi sıkıca tutarak çekti.

Sam'in ağzından koyu mor renkli bir sülük çıktı. Luke'ün midesi bulandı, onun da boğazı tıkanır gibi oldu. Sülüğü yere fırlatarak üstüne bastı ve ezdi.

Ayakkabısının altından koyu kırmızı bir kan etrafa yayıldı.

Sam hâlâ güçlükle nefes alıyordu. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

İçerde bir tane daha olmalı, diye düşündü Luke. "Yardım edin!" diye bağırdı. "Yardıma ihtiyacım var!"

Çocuklar gözleri kocaman açılmış geriye çekiliyorlardı. Sam, Luke'ün kolunu tuttu. Luke, onun boğazının titrediğini görebiliyordu.

Luke parmaklarını Sam'in açık ağzına daldırdı. Parmakları Sam'in boğazından kan emen başka bir sülüğe değdi. Luke onu sıkıca tutmaya çalışıyordu, fakat kaygan ve kıvrak hayvanı bir türlü yakalayamıyordu.

Parmaklarını tekrar uzatarak onu yakaladı ve çıkardı.

Sam korkunç bir çığlık kopardı. Yüzü alacalı gölgeler halinde kararmıştı. Luke'ün çıkardığı sülükle aynı renkteydi.

Sam'in kardeşleri onu kenara ittirdiler. Ağzından başka bir sülük çıkarmaya çalışırken onu müdirenin odasına doğru taşıdılar.

Bu sülükler benim kâsemdeydi, diye düşündü Luke. "Onları az daha ben yiyecektim. Bunu bana Leah yaptı!"

Luke doğrularak çevresine baktı ve Leah'i gördü. Duvara dönük oturmuş, çıtaların arasından dışarı bakıyordu. Vagonun içinde ona doğru yürürken ayaklarını lastik gibi hissetti.

"Dün gece başladığını bitirmeye mi çalışıyordun Leah?" diye sordu sert bir sesle.

Leah arkasına döndü. Yüzü bembeyaz olmuştu. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Sülüklerden. Gece olmadan Sam'i öldürecekler. Kâsemi elimden almasaydı beni öldüreceklerdi."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bu korkunç yaratıkları senin lapanın içine benim koyduğumu mu düşünüyorsun?"

"Belki de onlarla konuşup kâseye girmelerini sağladın," dedi Luke. "Hayvanların insanları incitmesi hoşuna gidiyor gibi geliyor bana."

Sanki Luke ona vurmuş gibi geri irkildi Leah.

"Hayvanlarla ilgili bir yeteneğim olduğunu söylemiştin. Bunun gurur duyulması gereken bir şey olduğunu söylemiştin," diye bağırdı Leah.

"Bu doğru. Babamdan sana geçen bir yetenek. Ama bunu asla kötülük yapmak için kullanmanı istemezdi."

"Benim yeteneğimle ne yapmamı istediğini nereden biliyorsun? Bunu seninle konuştu mu sanki?"

Bu sözleri Luke'ü yaralamıştı. Zaten babasının bu yeteneği kendisiyle neden paylaşmadığını hiç anlayamamıştı.

"Babamın bu yeteneğini insanların canını yakmak için kullanmadığını biliyorum."

"Ve benim kötüye kullandığımı mı düşünüyorsun?"

"Evet..."

Luke kolunun aşağıdan çekildiğini hissetti. Aşağı doğru baktığında Corey'nin küçük, yuvarlak yüzünü gördü. Çenesi titriyordu ve de yeşil gözleri yaşla dolmuştu. Onun, Leah'in kolunu da tuttuğunu gördü.

Luke, Leah'e baktı. "Dün gece için üzgünüm, Luke," dedi Leah yavaşça. "Sinirliydim ama bu sabah kâsene hiçbir şey koymadım."

Onun parlak yeşil gözlerine baktı. Ona inanmak istiyordu.

Corey, Luke'ün tişörtünü çekiştirdi. Luke, Leah'in de Corey'yi üzmek istemediğini, tartışmalarının küçük kardeşini üzdüğünü de biliyordu.

"Tamam Corey," dedi Luke. "Kavga etmeyi keseceğiz."

Corey çekiştirmeyi bıraktı ama kollarını bırakmadı.

"Git, köşede otur Corey," dedi Leah. "Sana ailemizle ilgili başka bir hikâye anlatacağım." Corey sevinçle gitti.

Luke şüphelerinden kurtulur gibi hissetti. Leah'e Corey'nin güvendiği kadar güvenmeliyim, diye düşündü.

"Belki de lapayla ilgili kız arkadaşınla konuşmalısın," dedi Leah yavaşça.

"Ne?"

"Kâseyi sana veren oydu. Corey ve ben bunu gördük," dedi. "Bu sülükleri ona sormalısın."

Leah dönerek Corey'nin yanına gitti.

Bu doğru, diye düşündü Luke. Bana lapayı Mary verdi. Aceleyle onun yanına gitti. "Mary, sana bir şey sormalıyım," dedi Luke.

Mary ona şaşkın bir ifadeyle baktı.

Bu Mary. Tanıdığım en iyi kız.

"Evet Luke?" diye sordu Mary.

Luke ona doğru baktı. Kendini aptal gibi hissetti. Mary asla böyle bir şey yapamaz, diye karar verdi.

Başını sağa sola sallayarak onun yanına oturdu. "Sana şeyi sormak istemiştim... Hangi kasabada duracağımızı biliyor musun?"

"Emin değilim," diye cevap verdi Mary.

Müdirenin kompartımanının kapısı şiddetle açıldı. Kadının vagonun ortasına doğru yürüdüğünü gördü.

Mary'nin yanına kadar yürüdü ve tam dibinde durdu. Onlara doğru baktığında Mary'nin titrediğini hissetti.

"Birazdan duracağız," diye seslendi. "Hepiniz görünüşünüze dikkat edin ve terbiyeli davranın."

Vagonun içinde ilerleyerek Leah ve Corey'nin önünde durdu. "Ayağa kalk, genç adam!" diye emretti.

Corey, Leah'in dizlerinden inerek ayağa kalktı. Gözleri yaşadığı panikle kocaman kocaman açılmıştı.

"Konuşmanı bekliyorum. Konuşabileceğini biliyorum. Konuş!" diye bağırdı.

Corey dudaklarını iyice sıktı.

Luke, Corey'ye doğru bir adım attı, fakat Mary onun kolunu yakaladı. "Eğer araya girmeye çalışırsan onun üstüne daha fazla gider," diye fısıldadı.

Luke başını salladı ve en son yardım etmek istediğinde, onları trenden indirmekle tehdit ettiğini hatırladı. Zor da olsa, Mary'nin yanında durdu.

Leah'le göz göze geldiler. Onun da Corey'ye yardım etmek için bir şeyler yapmak istediğini biliyordu. Onu anladığını belirtmek için hafifçe başını salladı.

Müdire uzanarak Corey'nin kulağını çekti. "Konuş," diye azarladı. Onu saçlarından tuttu. "Bana ismini söyle!"

Corey'nin gözlerini yaşlar kapladı. Ama yine de başını sağa sola salladı.

Kadın onun kolunu öyle sıkı tutuyordu ki, Luke kolunun beyazlaştığını gördü. Corey, Luke'e doğru baktı. Yeşil gözleri yardım için yalvarıyordu.

Luke ileri atıldığında Mary onu bileğinden yakaladı. "Olayı daha kötü hale getirirsin," diye fısıldadı. "İnan bana."

Müdirenin Corey'ye gaddarca davranışını izlerken, Luke'ün öfkeden boğazı daraldı.

"Konuş!" diye haykırdı küçük çocuğa, yüzünü ona yaklaştırarak.

Corey gözünden akan yaşlarla başını sağa sola sallıyordu.

"Seni gerçekten ağlatacak bir şey yaparım," diye tehdit etti kadın.

Luke daha fazla dayanamadı. Yumruklarını sıkarak kadına doğru fırladı.

O sırada tren durdu. "Herkes dışarı," diye haykırdı müdire. Corey'yi kapıya doğru ittirdi. "Ve senin konuşmanı umuyorum," diye emretti.

Luke yorgun bir şekilde trene doğru yürüdü. Mary'nin elini tuttu. Leah ve Corey, yanında yürüyorlardı. Diğer çocukların da ayak sürüyerek yürüdüklerini duyuyordu.

Birkaç kişi Luke, Leah ve Corey'yle ilgilenmişti. Corey'nin konuşmadığını anlayana kadar.

Keşke Corey tekrar konuşabilseydi, diye düşündü Luke. Onun sessizliği insanları rahatsız ediyordu. Bir anne ve bir baba bulduğunda tekrar konuşacağından eminim. Fakat insanları ona bir şans vermeleri için nasıl ikna edebilirim?.. Hepimize bir şans vermeleri için?

Vagona doğru baktı ve midesi bulandı. Vagona binip içindeki pis kokuyu soluyarak beklemekten nefret ediyordu... Bir sonraki kasabayı beklemekten... Bir sonraki düş kırıklığını beklemekten.

Vagonun içinden dev bir karganın dışarı uçtuğunu gördü.

Başka bir karga daha çıktı. Vahşice kanat çırparak gökyüzüne doğru yükseldi.

Ne garip, diye düşündü Luke.

Sonra bir tane daha uçtu. Ve bir tane daha. Bir tane daha.

Trene yaklaşırken garip bir şeyler oluyor, diye düşündü. Vagonun içinde kanat sesleri yankılanıyordu.

Bir sürü karga dışarı uçtu ve içerde daha da vardı.

Vagonun içine doğru bakarlarken Luke tıkandı. Mary iç çekerek ağzını kapadı. Yüzü bembeyaz kesildi.

Leah, Corey'yi kucağına aldı. Böylece olayı daha net görebildi.

Luke'ün midesi bulandı, kusacak gibiydi ancak bakışlarını müdireden ayıramıyordu. Yere serilmişti ve etrafı kargalarla doluydu.

Gagalayıp etini koparıyorlardı.

Onu öldürdüler, diye düşündü Luke. Şimdi de vücudunu yiyorlar.

BÖLÜM 14

"Bunun için de mutlu musun?" diye sordu Luke, Leah'e. Tren tekrar batıya hareket etmişti.

Leah çenesini yukarı kaldırdı. Luke, onun meydan okurcasına bakan yeşil gözlerini gördü. "Müdire çok zalimdi. Corey'ye yaptıklarını gördün."

Luke küçük kardeşine baktı. Corey solgun bir yüzle köşede oturuyordu. Luke'ün onu, titremesini engellemek için beş battaniyeyle sarmasına rağmen hâlâ şiddetle titriyordu.

"Müdire bu şekilde ölmeyi hak etmedi," dedi Luke. O anı hatırlayınca midesi kasıldı.

"Kimseye iyi davranmıyordu," dedi Leah.

Luke başını sağa sola salladı. Ona bunu nasıl anlatabilirim, diye düşündü. Onu nasıl durdurabilirim?

"Fakat kimse kuşlar tarafından parçalanarak ölmeyi hak etmiyor Leah."

"Benim kargalara müdireyi öldürmelerini söylediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu Leah, kızarak.

Luke ona dikkatle baktı. Leah, Corey'nin yanına

giderek ona sarıldı. Corey başını onun omzuna yasladı. İç çekerek gözlerini kapattı.

Kız kardeşi. Alev gibi parıldayan yeşil gözleriyle kız kardeşi. Ailesi için müthiş bir cesaret ve sevgi gösteren kız kardeşi...

Fakat vagonun içindeki manzarayı gördüğünde gülümseyen de oydu aynı zamanda.

"Hayır," diye yalan söyledi. "Senin kargalara müdireyi öldürmelerini söylediğini düşünmüyorum."

Fakat bunu düşünüyordu. Bir şekilde kargaları kırmızı vagona yönlendirip müdireye saldırmalarını sağladığını düşünüyordu.

Gerçeği daha fazla inkâr edemem. Leah'in şeytani bir yönü var. O bir katil, diye düşündü Luke.

"Müdirenin ölümü Mary'yi kötü etkiledi," dedi Leah'e. "Ben biraz onun yanında oturacağım."

"Ve benim hakkımda mı konuşacaksın?" diye sordu Leah, gözlerini kısarak.

"Onunla gelecekle ilgili konuşacağım," dedi Luke. "Bu trende yolculuk etmekten yoruldum. İnsanların kolumu tutup güçlü olup olmadığıma bakmalarından yoruldum. Corey'nin konuşmadığını anlayınca çekip gitmelerinden yoruldum." Derin bir iç çekerek elini siyah saçlarına daldırdı. "Sadece yorgunum, Leah."

"Bizimle olmaktansa Mary'yi tercih ediyor," diye

fısıldadı Leah, Corey'ye. "Doğru değil mi Luke?" diye sordu hırçın bir sesle.

Luke dönerek vagonun içinde ilerledi. Evet, kendi kendine itiraf etti. Tren sallanırken dengesini korumaya çalışıyordu. "Evet, senden uzak durmam gerekiyor Leah. Ve seninle ilgili konuşacağım. Güçlerin beni korkutuyor."

Luke ona doğru yaklaştığında Mary gülümsedi, ancak onun gülümsemesi bile Luke'ü bu hislerinden uzaklaştıramadı. Yanına oturdu ve Mary'nin elini tuttu.

"Leah için endişeleniyorsun," dedi yavaşça.

Luke başını salladı. "Daha fazla inkâr edemiyorum, Mary. Leah'in özel güçleri var. Şeytanca şeyler için kullandığı güçleri var."

Mary onun elini hafifçe sıktı. "Müdireye baktığında onu gördüm. Gözleri zevkle parıldıyordu."

"Ve gülümsemesi," diye ekledi Luke. "Bir zafer gülümsemesiydi."

Mary yere doğru baktı. "Çok üzgünüm, Luke. Gerçekten çok üzgünüm."

"Bazen keşke bir aile kabul etse de, Leah tekrar mutlu olabilse, diye düşünüyorum. O zaman kimsenin canını yakmak istemezdi."

"Belki bu doğrudur Luke. Çok kötü günler geçirdi," diye katıldı Mary.

Ağırbaşlı bakışlarında direnç görüyordu. Mary güçlü bir kıza benziyordu. "Fakat kabul edilmezsek, ne yapacağımızı bilemiyorum. Onu asla yetkililere bırakamam. O benim kız kardeşim. Onunla ve Corey'yle ilgileneceğime söz verdim."

"Umarım en kısa zamanda bir aile sizi kabul eder," diye cevapladı Mary yavaşça. "Sözünü tutmak istediğini biliyorum."

"Evet istiyorum," dedi Luke. "Fakat sözümü tutmam ya başka birinin öldürülmesi demekse?"

BÖLÜM 15

"Şimdi bunu düşünme," dedi Mary. "Sadece bir sonraki kasabada bir ailenin sizi kabul edeceğini umut et. Belki bu tüm sorunları çözer."

"Ama biz kabul edilirsek, sen ne olacaksın?" dedi Luke. "Seni yalnız bırakmayı düşünmekten nefret ediyorum."

"Oh, ben iyi olacağım," dedi Mary.

O çok iyimser biri, diye düşündü Luke. Hep başkalarını düşünüyor. Bugünü de katlanabilir hale getirdi.

"Ama seni özleyeceğim," dedi Luke.

Mary bakışlarını kaçırdı.

Luke gülümsedi. "Hâlâ benden utanıyorsun," diyerek onun elini tuttu.

Sonra onu gördü.

Mary'nin kolunda siyah bir örümcek. Karnında kırmızı bir kum saati formu olan bir örümcek.

Bir karadul!

Mary nefesini tuttu. Eli, Luke'ün elinin içinde ka-

sıldı. Luke, onun da kırmızı lekeyi gördüğünü biliyordu.

"Sakın hareket etme," diye uyardı, alçak sesle.

Luke yavaşça diğer elini kaldırdı. Örümceği ürkütmek istemiyordu.

Bir keresinde karadul tarafından ısırılan bir ineğin öldüğünü görmüştü. Eğer zehiri bir ineği öldürecek kadar etkiliyse... Mary'yi kolaylıkla öldürebilirdi.

"Kıpırdamadan dur," diye fısıldadı Luke. Elini hızla savurarak örümceği Mary'nin kolundan yere düşürdü. Sonra da üstünde zıplayarak onu ayakkabısıyla ezdi.

Mary tiz bir çığlık attı.

Luke ona doğru döndü. "Öldü," dedi.

Mary'nin yüzü beyazlamış, gözleri dehşetle açılmıştı.

Luke onun yanına eğildi. "Mary, her şey yolunda. Örümcek gitti. Onu öldürdüm."

Mary başını öne arkaya sallıyordu. "Beni ısırdı Luke."

Luke onun kolunu yakalayarak, çıtaların arasından süzülen ay ışığına doğru kaldırdı. İnce kan sızıntısını ve kolunun şişmeye başlamış olan noktasını görüyordu.

"Bir şey olmayacak," diye söz verdi ona. "Sana bir doktor bulacağım."

Luke, müdirenin kompartımanına açılan kapıya doğru fırladı. Topuzu çevirip hızla çekti, fakat kapı açılmadı.

Kilitlenmiş! Kilitlemişler, diye düşündü. Kapıyı yumrukladı ancak açacak kimse yoktu. Müdire ölmüştü. Ve şu anda onun görevini üstlenen biri yoktu.

"Kapana kısıldık!" Mary'ye baktı. Yüzü çok solgun görünüyordu. Alnını ince bir ter tabakası kaplamıştı.

"Endişelenme," diye seslendi Mary'ye. "Başka bir yardım yolu bulacağım."

Luke koşarak vagonun sürgülü kapısını ittirdi ve açtı.

İçeri rüzgâr girerek onu geriye ittirdi.

Vagonun kenarına tutunarak dışarı doğru eğildi. Bir kol uzunluğu mesafede, tepeye çıkan tahta merdiveni gördü.

Aşağı doğru baktığında trenin büyük demir tekerleklerini gördü. Çok hızlı dönüyorlardı.

Ağzı kurumaya başladı. Eğer düşersem...

Bunu düşünme, diye emretti kendine.

Tekerleklerden çıkan sesi dinledi. Ses beyninde yankılanıyordu.

Mary'yi kurtarmalıyım. Mary'yi kurtarmalıyım.

Luke kolunu merdivene doğru uzattı. Parmakları ancak kenarına değebiliyordu.

Dışarı doğru biraz daha eğildi. Merdivenin yan tarafını tutmaya çalışıyordu.

Tren diğer yana doğru hızla sallandı. Luke'ün ayağı kaydı. Az daha yere doğru başüstü düşecekti.

Bir eliyle merdivenin basamağını yakaladı. Vücudunun ağırlığını taşımaya çalışırken kolundaki tüm kaslar yanıyordu.

Luke derin bir nefes aldı ve vücudunu sallandırdı. Basamağı diğer eliyle de yakalayarak tırmanmaya başladı.

Merdiven Luke'ün her adımıyla titriyordu. Trenin tepesine ulaşarak yüzüstü dümdüz yattı.

Karanlıkta dikkatle trene baktı. İleride, trenin bacasından çıkan gri dumanın geceye karıştığını görüyordu. Lokomotif uzak değil, diye düşündü. Eğer oraya ulaşırsam makinist doktor bulmama yardım eder.

Luke dikkatle doğruldu. Daha önce sirkte gördüğü bir ip cambazı gibi lokomotife doğru yürümeye başladı.

Tren aniden sallandı ve Luke dizüstü yığıldı. Bir bacağı çok acıdı. Kalkarak yürümeye devam etti.

Kaybedecek zaman yoktu. Mary'nin her saniyeye ihtiyacı vardı.

Vagonun sonuna ulaştı. Diğer vagonla aradaki mesafeye baktı.

Aşağıda rayları gördüğünde başı döndü. Her şey netliğini kaybetti... Raylar, tren, yer.

Luke yere çömeldi ve vagonun kenarını tuttu. Gözlerini kapadı ve derin nefes aldı. İçinden Mary'nin ismini tekrar etmeye başladı.

Gözlerini açarak diğer vagona baktı. En fazla iki metre mesafede olduğuna karar verdi. Trenin hızıyla sallanıyordu.

Aşağı baktı. Gözü demir tekerleklere takıldı. Beni ortadan ikiye bölebilirler, diye düşündü.

Atlamalıyım, dedi kendine. Ayaklarının üstünde doğruldu.

Ve koştu. Hızla koştu.

Sonra da sıçradı.

Sert bir şekilde diğer vagona düştü. Ciğerlerindeki hava dışarı çıktı. Kalkmaya uğraşmadı bile. Tüm gücüyle vagonun ucuna doğru süründü.

Eline ve ayaklarına kıymıklar battı.

Vagonun sonuna henüz ulaşmadan ayağa kalktı ve koştu. Diğer vagona sıçrayarak onun da üzerinde sürünmeye başladı.

Sadece iki tane kaldı, diye düşündü. Rüzgâr soğuk esiyordu.

Vagonları mümkün olduğunca hızlı geçti. Zehirin Mary'nin vücuduna yayıldığını biliyordu. Fazla zaman kalmamıştı.

Luke, lokomotife inen merdivenlerden aşağı indi. Kendini içeri attı.

Makinist başını Luke'e çevirdi. "Burada ne işin var?" diye bağırdı.

"Öksüzlerden bir kız, bir karadul tarafından ısırıldı," dedi Luke. "Ona bir yardım bulmalısınız. Hemen, yoksa ölecek."

Makinistin gözleri kocaman açıldı. "Bir karadul! Yardım bulabileceğimiz bir yer bulur bulmaz hemen duracağım."

"Teşekkürler," dedi Luke. Merdivene uzandığı sırada kolunda güçlü bir el hissetti. Omzunun üstünden dönüp baktı.

"Burada kal," diye emretti makinist. "Yukarısı çok tehlikeli."

"Hayır. Onun bana ihtiyacı var." Luke makinist onu tekrar tutmadan merdivenlerden yukarı çıktı.

Tekrar yukarı çıktığında kalbi kulaklarında atıyordu.

Tren sallandı. Sağa sola sendeliyordu. Kolayca düşebileceğini biliyordu.

Ama Mary korkuyor olmalı, diye düşündü. Ona bir doktor bulacağımızı söylemeliyim.

Luke hızla ilerlemeye başladı. Kendi vagonuna ulaşınca merdivenlerden indi ve içeriye girip kapıyı kapattı.

Mary'nin yanına koştu ve dizlerinin üstüne çöktü.

Mary ona doğru baktı. Mavi gözleri açılmış, ateş ve korkuyla parlıyordu. Saçlarını arkaya doğru atarak eliyle alnını tuttu.

Ateşler içindeydi. Giysilerinin terden sırılsıklam olduğunu fark etti.

"İyileşeceksin Mary," dedi Luke. Yanağından tutarak yüzünü kendine doğru çevirdi.

Mükemmel mavi gözleri bulandı.

"Şeytanı gördüm," diye fısıldadı. "Şeytanı gördüm Luke. Onu öldürmelisin..."

BÖLÜM 16

Luke, Mary'nin mezarının önünde duruyordu. Corey de onun yanında hıçkırıklarla ağlıyordu. Luke'ün bacağına sıkıca sarılmıştı.

Küçük mezarlığı siyah demir parmaklıklar çevrelemişti. Yakınındaki beyaz kilise sessiz bir nöbetçi gibiydi.

Leah giriş kapısında bekledi. Mezarlığa girmek istememişti.

Mary öldüğünde gülümsememişti.

Fakat ağlamamıştı da.

Tren gece yarısına doğru bu kasabada durmuştu. Ama Mary için çok geç olmuştu.

Belki de hepimiz için çok geç olmuştu, diye düşündü Luke.

Gözlerini kapadığında, Mary'nin ölmeden önce söylediği sözleri duyuyordu. "Şeytanı gördüm. Onu öldürmelisin..."

Fakat yapamazdı. Kardeşini öldüremezdi.

Karadulu göndererek Mary'yi öldürdüğünü bilse

bile, kız kardeşini öldüremezdi.

Corey, Mary'nin mezarına çiçek koyarken ağlamaya devam etti. Mary öldüğünden beri sürekli ağlıyordu. Bütün gece, uykusunda ve dönerken bile ağlıyordu.

O çok küçük, diye düşündü Luke. Bu kadar ölüm görmek için çok küçük.

Luke son bir kez Mary'nin mezarına dokundu. Sonra dönerek önünde uzanan küçük kasabaya doğru baktı.

Son şans.

Bir kasaba için tuhaf bir isim, diye düşündü Luke. Ama bir aileyle her şeye yeniden başlamak için iyi bir yere benziyor.

Ana caddenin iki yanında dükkânlar sıralanmıştı. Tüm binalar ahşaptı. Toptancı, banka, otel. Caddenin sonunda her şeyden uzakta bir taş bina görünüyordu.

AKIL HASTANESİ sözcükleri taş binanın kapısına oyulmuştu.

Burası Leah'in ait olduğu yer mi? diye merak etti. Onu böyle bir yere bırakırsam, acaba başka birinin canını yakmasına engel olabilir mi?

Bir gün, diye düşündü, bir gün bu kararı vermek zorunda kalacağım. Fakat bugün değil. Bugün bizi kabul edecek bir aile bulmalıyım. Yaşayabileceğimiz bir ev bulmalıyım.

Belki Leah kendine gelirdi ve de her şey kötü bir rüya gibi geride kalırdı.

Tren onlar olmadan, öksüzlerle birlikte batıya doğru gitmişti.

Belki Mary haklıydı. Belki de Leah'e kötülüğü getiren öksüzler treniydi. Belki de bir aile bulunca Leah yeteneklerini babasının istediği gibi kullanırdı. Yeteneğini hayvanları yönlendirmek için kullanırdı. Onları canavara dönüştürmek için değil.

Son şans.

Bu kasaba, aile olmak için son şansımız, diye düşündü Luke.

Her şeye burada yeniden başlayacağız, diye karar verdi.

Bizi kabul edecek bir aile bulacağız.

Corey tekrar konuşacak ve Leah şeytani düşüncelerinden vazgeçecek.

Bundan eminim.

Leah ve Corey'yle beraber kalacağız. Bir aile gibi.

Ve kimse bizi incitmeyecek.

Luke toprak yol boyunca yürüdü. Leah ve Corey de onu takip ediyorlardı. Meşe ağaçlarının gölgesi onları güneşten koruyordu.

Leah, Corey'yi kucağına aldığında mırıldandı.

"Ne kadar uzakta?" diye sordu.

Luke yakındaki bir çiftlik evinin bacasından çıkan dumanı görebiliyordu. Parmağıyla işaret etti. "Önce orayı deneyeceğiz," dedi.

"Önce," diye homurdandı Leah, Corey'yi diğer koluna geçirerek. "İkinci, üçüncü ve dördüncü de mi olacak? Kaç yer deneyeceğiz?"

"Ne kadar denemek gerekirse," diye cevapladı Luke ve adımlarını hızlandırdı.

İki katlı büyük, beyaz çiftlik evine yaklaştıklarında Luke'ün umutları iyice arttı. Öndeki birinci katta dört, ikinci katta da dört pencere vardı. Eğer her pencere bir odaya aitse, bizim için yerleri olmalı, diye düşündü.

Ön kapı tarafında tombul bir kadın oturmuş yayık çalkalıyordu. Ayağının kenarında üç tane küçük kız oturuyordu. Başka bir kız, yakındaki ağaçtan sarkan kalın bir ipin üstünde sallanıyordu.

Luke kapının önünde durduğunda, kadın ona kibarca gülümsedi. "İyi günler bayan," dedi Luke. "Ben Luke Fier..."

Evin köşesinden bir çocuk fırladı, hemen arkasında başka bir çocuk daha koşuyordu. Luke ona çarpmasınlar diye geri sıçradı. Altı çocuk. O ana kadar altı çocuk görmüştü. Umudunu yitirmedi...

"Kardeşlerim ve ben öksüz kaldık."

Kadının gülümsemesi kayboldu.

"Bizi kabul edecek bir ev arıyoruz," diye devam etti. "Ben tarlada çalışabilirim..."

Kadın oturduğu yerde doğruldu ve Luke'ün cümlesini bölmek için elini kaldırıp işaret etti.

Luke, kadın ağzını açmadan vereceği cevabı anladı.

"Üzgünüm, ama bizim zaten on iki çocuğumuz var. Çiftlik bu sene iyi ürün vermedi. Ancak kendimize yetebiliyoruz. Green'leri deneyebilirsiniz. Bu toprak yolu takip edin. Açık sarı bir ev göreceksiniz. Orayı deneyin."

"Teşekkürler bayan."

Kadın Corey'ye baktı. "Eğer yerleşirseniz, küçük kardeşinizi buraya çocuklarımla oynamaya gönderebilirsiniz."

Green'lerin evini zorlanmadan buldular. Luke burayı yeşil bir yuvanın içinde oturan sarı bir kanaryaya benzetti. Hiç açık sarı boyanmış bir ev görmemişti.

Dantelli beyaz perdeler birinci ve ikinci kattaki pencerelerden dışarı çıkmışlar rüzgârda dalgalanıyorlar. Evin bacasından duman tütüyordu. Baca bile sarı renge boyanmıştı.

Kapının ön tarafında iki tane boş, sarı renkli sandalye, esintiyle sallanıyordu.

Tulum giymiş ve buruşuk bir şapka takmış bir adam domuz ağılını kürekle temizliyordu.

Beyaz benekli altı siyah domuz adamın çevresinde dolanıp duruyordu.

Luke hiç bu kadar büyük domuz görmemişti. İnsanın dizinden daha uzun boyları vardı.

Domuzların yüksek sesli hırıltıları bahçede yankılanıyordu.

Adam önündeki bir domuzu yolundan çekerken, bu Bay Green olmalı, diye düşündü. Uzun ve ince vücudu, dinç ve güçlüydü. Domuzlarla uğraşırken mutlu bir ifadesi vardı. Şapkasının altından fırlayan beyaz saçları görünüyordu.

Luke tekrar eve doğru baktı ve bir saksının önünde eğilmiş bir kadını, sarı çiçeğin etrafına toprak yerleştirirken gördü. Bu da Bayan Green olmalı, diye düşündü.

Hiç çocuk görmedi. Hiçbir çocuk sesi duymadı.

Parmaklarını diliyle ıslatarak saçlarını düzeltti. Sonra da aynısını Corey'ye yaptı.

"Çok dikkatli davran," dedi, küçük kardeşinin önünde eğilerek.

"Müdire gibi konuştun," dedi Leah. Luke sesindeki gücenmeyi fark etti.

"Kusura bakma," dedi Luke, ayağa kalkarak. "Onun gibi konuşmak istemedim. Ama bize bir ev

bulmak istiyorum ve burası da güzel bir çiftliğe benziyor. Lütfen dene, Leah. Corey'nin iyiliği için. Onun aileye ihtiyacı var. Bir evi olduğunda, eminim mutlu olacak ve tekrar konuşacak. Hepimiz mutlu olacağız," diye ekledi.

Leah, Corey'ye baktı. İsteksizce başını salladı. "Tamam Luke. İyi davranacağım."

Leah'in sözü Luke'ü heyecanlandırdı. O uyumlu olursa, burada bir ev bulma şanslarının olduğunu düşündü.

Ve şeytani hisler geride kalırdı.

Leah ve Corey'nin ellerini tutarak Bayan Green'e doğru yürüdü.

"Pardon, siz Bayan Green misiniz?" diye sordu Luke, alçak sesle.

Kadın bir eliyle boğazını saran yakayı bastırarak geri sıçradı. "Aman Tanrım. Beni korkuttunuz."

Bayan Green gülümsediğinde gözlerinin kenarları buruştu. "Evet, ben Bayan Green'im. Siz kimsiniz?" diye sordu kibar sesiyle. Bir elini kaldırarak beyaz saçlarına dokundu. Saçlarını topuz yapmıştı. Ama gergin bir topuz değildi. Müdireninki gibi, diye düşündü Luke.

"Ben Luke Fier. Bu kardeşim Corey. Ve bu da kız kardeşim Leah," dedi Luke, onları öne doğru çekerek. "Ailemiz öldü. Öksüzler treninde yolculuk edi-

yorduk ve şimdi de bir ev arıyoruz..."

"Aman Tanrım," dedi Bayan Green, ayakları üstünde doğruldu. "Zavallı çocuklar."

Luke, Bay Green'in domuz ağılından çıktığını fark etti. "Neler oluyor orada?" diye sordu, eve doğru yaklaşırken.

Bay Green'in gri gözleri, karısının yanında durduğunda merakla bakıyordu. Bayan Green, kocasının kolunu tuttu. "Bunlar öksüz çocuklar. Bir ev arıyorlar. Bu küçük çocuk çok şeker değil mi? Hep küçük bir çocuk istemiştik."

Luke en iyisi dürüst davranmak, diye karar verdi. "Ailemiz öldüğünden beri konuşmadı."

"Tabii konuşmaz," dedi Bayan Green, Corey'nin önünde eğilerek. "O üzülüyordur. Eminim annesini çok özlüyordur."

"Bu anlaşılabilir bir durum, zavallı çocuk," diye ekledi Bay Green.

Bayan Green doğruldu ve Leah'in elini tuttu. Luke, kadının Leah'e doğru eğildiğini gördü. "Tabii çevrede konuşabilecek başka bir kadının olması da çok güzel bir şey," dedi. "Ne kadar güzel gözlerin var tatlım. Ve ne kadar güzel siyah saçlar bunlar."

Leah gülümsedi. Bu Luke'ün uzun zamandır onun yüzünde gördüğü en samimi gülümsemeydi.

"Tabii ki sizi de kabul etmekten mutluluk duya-

rız," dedi Bayan Green, Luke'e.

Bay Green, Luke'ün elini tuttu ve kuvvetle salladı. "Evet, evet, sizi kabul etmekten zevk duyarız. Burada güçlü bir adamın yardımına ihtiyacım var. Domuzlar hakkında ne biliyorsun?"

"İyi et olurlar," dedi Luke.

Bay Green güldü. Bayan Green onları eve doğru yönlendirdi.

"Bu taraftan gelin," dedi "Sizi yerleştirelim."

O akşam yemekte Luke, Bayan Green'in gördüğü en mutlu kadın olduğuna karar verdi.

Corey'nin saçlarını ve yüzünü yıkarken, onu yemek masasındaki sandalyeye yerleştirirken sürekli gülümsemişti.

Herkesin tabağına telaşla ve özenle haşlanmış patates, jambon ve bisküvi koymuştu. "Yarın hepinize yeni elbiseler alırız," dedi, patateslerin üstüne kahverengi sostan koyarken. "Ve hepinizin saçlarını kesip düzeltirim."

Oturarak Corey'nin tabağındaki jambonu küçük parçalar halinde kesti.

Luke ilk jambon parçasını ağzına götürürken ağzı sulandı. Artık lapa yok, diye düşündü keyifle.

Artık takırdayan tren yoktu.

Artık kaşıntılı hasır yoktu.

Artık sert zeminde yatmak yoktu.

Uyuyacak yumuşak bir yatağımız olacak. İyi yemekler olacak. Yeni elbiselerimiz olacak.

Bayan Green'e baktı. Sonra da masanın öbür ucundaki Bay Green'e.

Onlar mutlu insanlar, diye düşündü.

Biz de mutlu olacağız.

En azından öyle olacaklarını umdu.

BÖLÜM 17

Karanlık Mahzen

Keşke Green çiftliğinde olacakları biliyor olsaydım.

Keşke Green'lere bildiğim her şeyi anlatsaydım.

Keşke sessiz kalmasaydım...

Genç adam titreyen alevin yanına eğildi. Parmakları katılaşmıştı ve soğuktan sızlıyordu. Onları alevin üzerine doğru uzattı.

Mum artık çok küçüldü, diye düşündü. Kısa bir süre sonra sönecek.

Ve benim için gelecekler.

Çevresindeki karanlığa baktı. Yılanların orada olduğunu biliyordu, ama onları göremiyordu.

Alev titredi.

Henüz değil, diye yalvardı içinden. Lütfen şimdi sönme.

Mum yanmaya devam etti. Yavaşça nefesini bı-

raktı ve parmaklarını esnetmeye çalıştı.

Hikâyeyi bitirme zamanı. Her şeyi anlatma zamanı.

Çömelerek yüzünü duvara döndü.

Kırmızı harfler gözünün önünde dans ediyordu.

Duvarda çok az yer kalmıştı ancak söyleyecek çok şeyi vardı.

Çiviyi alarak yazmaya başladı. Hikâyesini duvarda kalan boşluğa sığdırmak istiyordu. Birileri, bir gün gerçeği öğrenmeli.

Gördüğü şeytanla ilgili gerçeği.

Zaman çok çabuk geçti. Günleri sayamadım bile. Küçük kardeşim ve ben mutluyduk.

Ailemiz öldüğünden beri olmadığımız kadar mutluyduk.

Fakat Leah hepimize karşı soğuk ve somurtkandı. Her gün mutsuzluğunun gittiğini gösterecek bir işaret bekliyordum.

Fakat sadece daha da mutsuz olduğunu görüyordum.

Ve daha da sinirli.

Green'lerle, Leah'le ilgili konuşmam gerektiğini şimdi anlıyorum. Onlara her şeyi anlatmalıydım.

Bir şey değiştirir miydi bilmiyorum.

Sadece sessizliğimin hepimizi mahkûm ettiğini biliyorum.

BÖLÜM 18

Luke bir kucak dolusu odunu evin arka tarafına taşıdı. Omzunun üstünden baktı ve Corey'nin neşeyle yanına geldiğini gördü. O da küçük bir odun parçası taşıyordu.

Luke'ün yeni tulumu ve botları biraz sertti. Fakat buraya geldiğinde üstünde olan döküntü paçavralar yerine bu yeni elbiseleri giymekten çok memnundu. Bayan Green onlara bir yığın yeni elbise ve ayakkabı almıştı.

Luke, evi gölgeleyen ağaçlarda cıvıldayan kuşları dinledi. Corey'ye doğru bakarken mutluyum, diye düşündü. Corey de ona gülümseyerek baktı. İkimiz de mutluyuz.

Odunları yere bıraktı ve onları kümeledi. Böylece çürümeyeceklerdi. Corey de ona yardım etti.

Rüzgârla birlikte mutfak penceresinden perdenin dışarı doğru dalgalandığını gördü. Ve de Bayan Green'in nefis elmalı pastasının kokusu geliyordu. "Bu akşam yemeğindeki pastanın kokusu geliyor," dedi Corey'ye.

Corey zevkle başını salladı.

Luke gülümsedi. Kardeşi hâlâ konuşmamıştı ama onun Green'lerle mutlu olduğunu söyleyebilirdi.

"Hayır, hayır, hayır," diye Bayan Green'in sesi duyuldu. "Ekmeği ufalamalısın, sıkıp suyunu çıkarma."

"Ben ne farkı var anlamıyorum," diye cevapladı Leah, soğuk bir sesle.

Luke, Leah'in sesindeki soğukluğu fark edebiliyordu. Odunları dizmeyi çabucak bitirdi ve arka kapıyı tıklattı.

Bayan Green kapıyı açtı ve ona gülümsedi. "Luke, kapıyı çalman gerekmez. Burası senin evin."

"Hâlâ buna alışamadım," dedi içeri girerken. Corey de tam arkasından geliyordu. "Acaba biraz limonata içebilir miyiz diye düşünmüştüm."

"Tabii ki. Leah, lütfen kardeşlerine limonata ikram eder misin?"

"Tabii ki," dedi Leah, başını kaldırırdı ve Bayan Green'in sesini taklit ederek. Ama Bayan Green gibi gülümsemedi.

Leah üstünde kurdeleleri olan sarı bir elbise giymişti. Luke, onun Bayan Green'in seçtiği bu süslü elbiselerden nefret ettiğini biliyordu.

Leah dolaptan iki bardak çıkararak tezgâhın üstüne koydu. Sonra limonata sürahisini kaldırarak bardakları doldurmaya başladı.

Sürahi birden parmaklarından kaydı ve yere düşüp kırıldı. Limonata cilalanmış tahta zeminin üstüne yayıldı.

"Oh, hayır!" dedi Bayan Green. Dizlerinin üstüne çömelerek kırık cam parçalarını toplamaya başladı. "Bu en sevdiğim kristal sürahimdi."

"Üzgünüm Bayan Green," diye özür diledi Leah. "Bir kazaydı."

"Biliyorum," diye cevapladı Bayan Green. Sonra bir çığlık attı. Elini açtığında, Luke eline batmış bir cam parçası gördü. Yere kan damlıyordu.

"Lütfen Corey'yi dışarı çıkartın," dedi Bayan Green. "Ona bir şey olmasını istemiyorum."

Leah gülümsedi ve Corey'yi elinden tutarak dışarı çıkardı. Bayan Green elinden cam parçasını çıkarırken Luke ona yardım etmek istercesine bakıyordu. "Burayı ben temizlerim Bayan Green," dedi.

Bayan Green iç çekti. "Hayır, sen gidip Bay Green'e yardım et. Bununla ben ilgilenirim." Luke'e gülümseyerek hafifçe dizine vurdu. "Burada olman güzeldi. Şimdi kendi işlerinle ilgilen."

"Evet bayan."

Luke kapıdan dışarı çıktı. Leah'in sürahiyi kasten düşürdüğünden emindi. Green'lerle yaşamaktan hoşlanmadığını biliyordu. Onunla konuşmalıydı. Evin çevresinde dolandı. Leah ve Corey'yi hiçbir yerde

göremedi.

Ahıra doğru yürüdü. İlk bölmenin yanında Bay Green'i gördü. "Bay Green, Leah'i gördünüz mü?" diye sordu.

Bay Green döndü ve gülümsedi. "Tam burada."

Luke bölmeye yaklaştı ve tahtaların arasından baktı. Leah kocaman bir domuzun yanında oturuyordu. Corey'nin kucağında iki küçük domuz yavrusu vardı.

Luke, başka bir yavru daha doğarken Leah'in elini domuzun karnına koymasını şaşkınlıkla izliyordu.

Leah'in güzel sarı elbisesini lekeler içinde görünce midesine sancılar girdi. Bayan Green'in buna üzülerek Leah'i azarlayacağını biliyordu. Fakat Bay Green buna aldırmamış görünüyordu.

"Hiç böyle bir şey görmedim," dedi Bay Green. "Matilda zor anlar yaşıyordu. Onun korktuğunu anlamıştım ama bu bebekleri dünyaya getirecek kadar sakinleştiremedim onu. Leah onun yanına oturdu ve onunla konuştu. Ve Matilda hemen sakinleşti."

"Leah hep hayvanlarla iyi anlaşmıştır," dedi Luke, domuz dördüncü yavrusunu doğururken.

"Bu bir yetenek," diye cevapladı Bay Green. Başını şaşkınlıkla salladı. "Doğal bir yetenek."

O gece Luke yatakta uyanık kaldı ve bekledi. Herkesin uyuduğundan emin olduktan sonra, koridordan

yavaşça Leah'in odasına doğru ilerledi. Kapısını hafifçe tıklattı ve bekledi.

Leah kapıyı açtığında gözlerini ovuşturuyordu.

"Seninle konuşmalıyım," diye fısıldadı Luke. "Kapının önüne çıkalım."

Evin içinde ayak uçlarına basarak ilerlediler. Luke sessizce ön kapıyı açtı. Önce Leah, ardından Luke çıktı ve kapıyı kapattı.

Leah kollarıyla dizlerini sardı ve merdivenlerde oturdu. Luke de onun yanına çömeldi. Gecenin seslerini dinledi: cırcır böceklerinin sesleri, domuzların hırıltıları ve de domuz yavrularının süt içmek için çıkardıkları ince sesler.

Nasıl başlamalıydı? Kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Eskiden rahatça her şeyi Leah'le konuşabiliyordu. Kafasındaki her şeyi anlatabiliyordu. En derin endişelerini, kâbuslarını... Ancak şimdi farklı hissediyordu.

Ondan korkuyordu. Onu sinirlendirmekten korkuyordu. Onun yapabileceklerinden korkuyordu.

Yıldızlara doğru baktı. "Küçükken annemin bize her gece bir yıldızla dilek tutturduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu Luke sonunda.

"Evet," diye cevapladı Leah, şüpheyle.

"Bu gece bir yıldıza dilek tuttum," dedi Luke. "Senin mutlu olmanı ve Corey'nin tekrar konuşması-

nı diledim."

"Ben mutlu olursam, sen bizi terk edeceksin," diye cevapladı Leah.

"Hayır, asla," dedi Luke. "Neden öyle söyledin?"

"Öyle yapacağını söylemiştin," diye hatırlattı Leah. "Bizimle kalıp mutlu olduğumuzdan emin olmak istediğini söylemiştin."

Luke iç çekti. "Ama ben burada mutluyum, Leah. Gitmek istemiyorum. Senin mutlu olmanı istiyorum."

Leah çenesini dizinin üstüne dayadı. "Bugün Matilda'ya yardım ederken mutluydum. Hayvanlarla olabilirsem mutlu olurum. Ama Bayan Green benim bir hanımefendi olmamı istiyor. Bu çok sıkıcı."

"Belki deneseydin..."

"Deniyorum," diye sözünü kesti Leah.

Luke sesinin titrediğini duydu. Sinirlendiğinin ilk göstergesiydi.

"Üzgünüm," dedi Luke. "Denediğini biliyorum. Geçen birkaç ayın hepimiz için zor olduğunu biliyorum. Özellikle Corey için. Leah, Corey'yi tekrar konuşturmanın bir yolunu bulmalıyız."

Leah pijamasından sarkan bir ipi kopardı. "Ben onunla konuştum, fakat onun sesi içinde tıkanmış."

"Ama o güldü. Trende güldü. Hatırlıyor musun?"

"Evet. Bu uzun zaman önceydi," diye ekledi Leah. Gökyüzüne baktı. "Hangi yıldıza dilek tuttun?"

"Hepsine," dedi Luke.

Leah onun elini sıktı. "Hadi gözlerimizi kapatıp tekrar dileyelim."

Luke gözlerini kapadı. İkisi beraber, "Corey'nin tekrar konuşmasını istiyorum," dediler.

Luke gözlerini açtı ve karanlık gökyüzüne baktı.

"Eski günleri özledim," dedi Luke, iç çekerek.

"Ben de," diye katıldı Leah.

Ve en çok da kız kardeşiyle geçirdiği eski günleri özlüyordu. Onunla ilgili şüpheleri başlamadan önceki günlerini...

Luke, Corey'yle birlikte ön kapının yanında dev meşe ağacına bakıyordu.

Bayan Green ve Leah, kapı önündeki sallanan sandalyelerde oturuyorlardı. İkisinin kucağında da beyaz keten kumaş ve iğne iplikler vardı.

"Bayan Green, bu ağaca salıncak kurabilir miyim?" diye sordu Luke.

Bayan Green örgülerinden başını kaldırıp baktı. "Tabii ki Luke."

Luke, Corey'ye baktı. "Salıncak ister misin?"

Corey başını salladı.

"Evet diyebilir misin?" diye sordu Luke.

Corey dudaklarını sıkıca kapadı. Luke'ün kalbi çarpıyordu, ama kardeşine gülümseyerek bakmaya devam etti ve ağaca tırmandı. Kalın bir dala ulaştı ve de halatı dala sarıp düğümlemeye başladı.

"Hayır, hayır, hayır," diye çıkıştığını duydu Bayan Green'in. "Örgüleri daha küçük yapmalısın."

"Daha küçük yapamam," diye cevapladı Leah, sinirle. "Benim parmaklarım çok büyük."

"Bununla ilgili değil. Sadece denemiyorsun. Denemelisin. Genç bir bayanın örgüleri kendisi kadar zarif olmalıdır."

Luke halatın diğer ucunu da dala bağladı. Corey hevesle ona bakıyordu. Luke düğümleri iyice sıktı ve Leah'e baktı.

Üst dudağının öne çıkmış olduğunu ve kaşlarının sinirle çatılmış olduğunu fark etti.

Önceki hafta, Bayan Green, Leah'e yemek pişirme dersleri vermişti. Bir tencere yemek yandıktan sonra, Bay Green, Leah'in başka bir konuda yetişmesine karar vermişti.

Bayan Green de iç çekerek onaylamıştı.

Ondan bir önceki hafta, Bayan Green, Leah'i başında bir kitapla yürütmeye çalışmıştı. Kitap Leah'in başından düşerek Bayan Green'in çok değerli olan

Çin figürlü koleksiyonunun ortasına düşmüş ve en güzel parçaları kırmıştı.

Bayan Green sadece onun iyiliğini istiyor, fakat Leah öğrenmeye gayret etmiyor, diye düşündü Luke.

"Dik otur," diye uyardı Leah'i. "Bir hanımefendi her zaman..."

Leah sallanan sandalyeden fırladı ve örgüleri yere fırlattı. "Ben bir hanımefendi değilim!" diye bağırdı. "Bir hanımefendi olmak da istemiyorum. Bu çok sıkıcı. Sen de çok sıkıcısın!"

Leah ahıra doğru koştu.

Luke, Bayan Green'in dimdik bir şekilde ayağa kalktığını gördü. Hızla merdivenlerden indi.

Luke salıncağın tahta parçasını aşağı bıraktı ve salıncak daldan aşağı sallandı. "Bayan Green!"

Bayan Green yukarı doğru baktı. Dudaklarını sıkmıştı. "Kardeşin çok zorluk çıkarmaya başladı Luke. Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor. Eğer uyumlu davranmazsa, Bay Green ve ben onu göndermek zorunda kalacağız," diyerek başını sağa sola salladı. "Onu göndermek istemiyoruz ama söz dinlemeyen bir çocuğu evimde tutamam."

"Bırakın onunla ben konuşayım," dedi Luke ağaçtan inerek. "Ona olayları ben anlatırsam, eminim..."

"Onu göndermek istemiyoruz," diye tekrar etti Bayan Green. "Ama başka seçeneğimiz kalmayacak."

"Anlıyorum," diye cevapladı Luke. Midesi sıkıntıyla kasılmıştı.

Keşke Leah biraz gayret etse, hepimiz burada mutlu oluruz. Eğer onu gönderirlerse Corey'nin kalbi kırılır. Ve onlara hep birlikte olacağımıza söz verdim.

"Lütfen, bırakın onunla konuşayım," diye ısrar etti Luke.

Bayan Green başını salladı. "Belki benden daha fazla şansın olur," dedi. Sonra da Corey'ye baktı. "Salıncağını denemek ister misin?"

Corey şaşkın gözlerle ona baktı. Sonra başını sallayarak onun elini tuttu.

En azından Corey mutlu, diye düşündü Luke. Kardeşinin tahta salıncağa oturduğunu izledi. Bayan Green onu yavaşça salladı.

Luke, ahıra doğru yöneldi. Sabahın parıldayan güneşine rağmen, ahırın içi karanlık ve soğuktu.

Luke içeri doğru baktı. Gözleri karanlığa alışmaya çalışıyordu. Tahtaların arasından giren güneş ışıklarıyla toz zerreleri görünüyordu.

Bir şeyler doğru değildi. Luke'ün belinde sanki soğuk parmaklar dolaşıyordu.

Bir at hırçın bir sesle kişnedi ve kapısını tekmeledi.

Ahırdaki kedi tıslayarak sırtındaki tüyleri dikleştirdi. Luke yanından geçerken öfkeyle havaya pençe sallıyordu.

Leah hayvanlarla konuşuyor, diye düşündü korkuyla. Onun sinirli olduğunu biliyorlar, bu yüzden onlar da sinirliler.

Çevreye endişeyle bakarak ahırın içinde yürümeye devam etti.

Kanat çırpma sesleri duydu. Baykuşun üstüne doğru geldiğini görünce başını eğdi ve elleriyle kapattı. Ancak baykuşun keskin tırnaklarının elini kestiğini hissetti.

Ellerini indirip baktığında aniden kanamaya başladığını gördü.

"Leah?" diye fısıldadı korkuyla. Kalbi hızla çarpıyordu.

Karanlığın içi sanki dumanlı gibiydi.

Hava aniden soğur gibi oldu ve Luke'ün tüyleri ürperdi.

"Ne yapıyorsun, Leah?" diye merak etti.

Tok bir ses yankılandı.

Bir çarpma sesi.

Bir çığlık.

Luke nefesini tutarak son bölmeye ilerledi ve köşeye doğru baktı.

Leah bir saman balyasını yumruklayıp tekmeliyordu.

"Ondan nefret ediyorum, nefret ediyorum, ondan nefret ediyorum!" diye bağırdı.

BÖLÜM 19

Luke önceki gün Leah'in yüzünde gördüğü nefret dolu ifadeyi unutmaya çalıştı. Akşam Leah alışılmadık bir biçimde çok uslu durmuştu. Yemekte de çok sessizdi. Rahatsız edici bir sessizliği vardı.

Luke olanları düşününce ürperdi ve günün işine koyuldu.

Green'lerle yaşamayı ne kadar sevse de, domuzlarla ilgilenmekten nefret ediyordu.

Şafak söktüğünde Luke arka kapıya giderek iki kova aldı. Kovanın içindeki dün akşamdan kalma artıkların kokusunu aldığında, az daha kusacaktı.

"Domuzlar bu beklemiş iğrenç şeyleri nasıl yiyorlar?" diye söylendi yüksek sesle.

Yanındaki kapının açıldığını duydu. Omzunun üstünden baktı ve küçük kardeşini gördü. Corey tulumundaki kayışı sıktı.

"Günaydın Corey," diyerek selamladı Luke.

Corey başını salladı.

"Bana domuzlar için tekrar yardım mı edecek-

sin?" diye sordu. Kardeşinin onunla zaman geçirmesine ve ona yardım etmesine çok seviniyordu.

Corey tekrar başını salladı.

Yakında bir aile olacağız, diye düşündü gülümseyerek. Bir de Leah'i mutlu etmenin yolunu bulabilsek...

"Hadi gidelim," dedi Luke. "Domuzlar bekliyorlar. Bu sabah kahvaltıları için biraz geç kaldım."

Luke kovaları domuzların ağılına taşıdı. Evin köşesini döndüğünde, Bayan Green'in kahvaltıdan önce masaya koymak istediği çiçeklere doğru eğildiğini gördü.

"Günaydın Bayan Green," dedi, yanından geçerken.

"Günaydın Luke. Günaydın Corey."

Luke, Corey'nin başını salladığını gördü.

"Onun burada çok mutlu olduğunu biliyorum." dedi Luke kendine. Sadece konuşmasını istiyorum.

Luke ahşap ağıla yaklaştı. Domuzlar hiç yapmadıkları şekilde birbirlerini itekleyip hırıldıyorlardı.

"Bu sabah çok acıkmış olmalılar," dedi Corey'ye. Kovanın birini yere koydu. Diğerini de bölmenin yalağına boşalttı.

Domuzlar daha yüksek sesli hırıltılar çıkardılar.

Luke diğer kovayı alarak ilerideki yalağa doğru ilerledi.

Corey de onu takip etti.

Luke kovayı yalağa boşaltırken, Corey parmaklıklardan tırmandı ve çıtaların arasından baktı.

"Fazla yaklaşma," diye uyardı Luke. "Bu domuzların keskin dişleri var. " Luke domuzların uzun, sivri dişlerini görmüştü. Kalın et parçalarını anında parçaladıklarına şahit olmuştu. Bu manzara onun tüylerini ürpertmişti.

Domuzlar Luke'ün döktüğü yemeklere aldırış etmediler ve daha fazla hırıldamaya başladılar.

Sonra güçlü kısa bacaklarıyla, ağılın içinde daire çizerek koşuşturmaya başladılar. Luke, bu küçük bacaklar ve kocaman gövdeleriyle nasıl bu kadar hızlı koşabildiklerine her zaman şaşırmıştı.

Luke onlara bakarken geri çekildi. Kalbi hızla atmaya başladı. Ne oluyordu? Hasta mı olmuşlardı?

Daha hızlı koşmaya başladılar. Daha da yüksek hırıltılar çıkarıyorlardı.

"Onların neyi var?" diye meraklandı Luke. Neden böyle davranıyorlar?

En iri domuz, çatallı tırnaklarıyla toprağı eşeliyordu.

Luke'e kızgın bir boğa gibi baktı. Ağzını öfkeyle açtı. Luke, onun ağzındaki ölümcül keskin dişleri görebiliyordu.

Luke, insanı kolayca parçalayabilecek olan bu dişleri gördüğünde ürperdi.

Sonra domuz aniden fırlayarak koca vücuduyla parmaklığa tosladı.

Corey parmaklıklardan sırtüstü yere düştü. Gözleri korkuyla açılmıştı.

Luke, Corey'ye doğru koştu. "İyi misin?"

Corey başını sallamadan önce domuz parmaklığa tekrar tosladı. Tahta parmaklık yarıldı. Sonra başka bir domuz da toslayınca parmaklık açıldı ve tüm domuzlar dışarı fırladılar.

Luke, Corey'yi yerden kaldırdı. Onu sıkıca tutarak ahıra doğru koştu. "Bay Green! Bay Green! Yardım edin!" diye haykırdı.

Yakınında bir yerde ciyaklama sesi duydu ve durakladı.

Kucağında Corey'yle beraber çevresine baktı. Domuzların dehşet verici hırıltıları kanını dondurmuştu.

Sonra domuzların Bayan Green'e doğru koştuklarını gördü. Bayan Green saksıları bırakıp yola doğru koştu. Luke onun yüzündeki korkmuş ifadeyi görebiliyordu. Gözleri dehşetle açılmış, saçları dağılarak uçuşuyordu.

Luke, Corey'yi ahırın yanına koydu. "Burada bekle," dedi.

Sonra dönerek Bayan Green'in ve domuzların peşinden koştu.

"Hoşt! Hoşt!" diye bağırarak domuzların dikkatini çekmeye çalıştı.

Fakat domuzlar Bayan Green'in peşinden koşuyorlardı. Kısa bacakları adeta yeri dövüyordu. İğrenç kokuları etrafa yayılmıştı.

Bayan Green'in sendelediğini görünce Luke'ün nefesi kesildi.

Bayan Green dizüstü düştü.

"Hayır!" diye bağırdı Luke. Ona zamanında yetişemeyeceğini biliyordu. Ona yardım edemeyeceğini biliyordu.

Dehşetle domuzların Bayan Green'i yerde kıstırdıklarını izledi.

Nefesi iyice yavaşladı. Gözleri yaşlarla dolarak eve doğru baktı.

Leah yatak odası penceresinin önündeydi... Sakin bir halde olanları izliyordu.

BÖLÜM 20

Birkaç gece sonra, Luke gözlerini kapadığında hâlâ olanları görüyordu.

Bay Green onu gömmeden önce... Bayan Green'in tabutunda yatışını görüyordu.

Mary'nin son nefesini verişini...

Siyah kargaların müdireyi parçalamasını...

Sülükleri, köpeğin Mike'a saldırmasını ve kurtun Leah'e yiyecek getirmesini...

Babasının atların kontrolünü kaybetmesini görüyordu. Annesinin son çığlığını duyuyordu.

Gözleri aniden açıldı.

"O zaman mı başlamıştı?" diye merak etti. "Ailemin öldüğü gün mü başladı?"

Gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı. Leah'in kurbanları hâlâ gözünün önündeydi. Yüzleri acıyla büzülmüş, suçlayan gözleri, fısıldayan sesleri...

Biliyordun! Biliyordun! Ve hiçbir şey yapmadın!

Sonra Mary'nin yüzünü hatırladı.

"Şeytanı gördüm," diye fısıldadı tekrar. "Onu öldürmelisin..."

Luke yatağında dimdik doğruldu. Vücudu ter içinde kalmış, pijamaları derisine yapışmıştı.

"Leah'i öldüremem," diye fısıldadı korkuyla, karanlığın içinde. "O benim kardeşim. Katil olduğunu biliyorum. Ama onu öldüremem."

Tekrar uzanarak başını yumuşak yastığa koydu.

Karanlık odaya bakıyordu.

Bir şeyler yapmalıyım. Ellerini battaniyenin üzerine çıkardı. Bir şeyler yapacağım. Leah'i daha fazla savunamam.

Ertesi sabah Luke, Bay Green'i Bayan Green'in mezarı başında gördü. Corey onun yanındaydı ve elini tutuyordu. Luke, Bay Green'le konuşmak istiyordu, fakat Corey, Bayan Green öldüğünden beri onun yanından ayrılmamıştı. Luke, Bay Green'e söyleyeceklerini Corey'nin duymasını istemiyordu.

Bay Green eğilerek Corey'ye bir şey söyledi. Ve Corey koşarak Bayan Green'in çiçekliğinden sarı çiçekler toplamaya başladı.

Mezarı için topluyor, diye düşündü Luke üzülerek. Her sabah Corey, Bayan Green'in mezarına taze çiçekler yerleştiriyordu.

Sadece üç gün geçmişti, fakat Luke'e daha fazla gibi geliyordu.

Bay Green'le konuşması gerekiyordu.

Çiçek kokulu mezarın yanına yürüdü. "Bay Green?"

Bay Green döndü. Gri gözleri üzüntüyle bakıyordu. "Luke. Senin için ne yapabilirim evlat?"

Luke'ün midesine sancılar giriyordu. O her zaman bize çok iyi davrandı, bizi kendi çocukları gibi saydı. Böyle bir üzüntüyü hak etmiyordu.

"Bay Green," dedi Luke ve yutkundu. Doğru kelimeleri düşünüyordu. "Bay Green, sanırım size her şeyi anlatmanın zamanı geldi."

En başından başladı... Atların garip bir şekilde ürküp ailesinin ölümüyle başladı. Babasının yeteneğini anlattı. Ve bu yeteneğini Leah'e nasıl kullanması gerektiğini öğretmesini anlattı.

"Fakat, sanırım o bu yeteneği kötü şeyler için kullanıyor," dedi Luke.

Bay Green başını sağa sola salladı. "Onun yeteneğini Matilda'yla gördüm Luke. Bir hayvanı sakinleştirene kötü diyemem."

Luke boğazını temizledi. Doğru kelimeleri bulmak çok zordu. "Ben hayvanların insanları öldürdüğünü gördüm, Bay Green. Ve Leah her zaman sadece izliyordu. Asla üzülmüyordu," diye ekledi. Sözcükler boğazına takıldı, ancak doğruyu söylemeye zorladı kendini. "Bazen... Bunlardan çok mutlu oluyordu," dedi.

Bay Green'e müdirenin ölümünü ve hayvanların diğer insanlara saldırılarını anlattı.

"Ve domuzları karıma onun saldırttığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Bay Green şüpheyle.

Luke isteksizce başını salladı. "Evet efendim. Korkarım ki."

"Ama neden?" diye sordu Bay Green.

Luke onun içindeki üzüntüyü hissedebiliyordu. "Leah mutlu değildi. Tüm bunları onu mutsuz edenlere yapıyordu."

"Ve artık mutlu mu?" diye sordu Bay Green.

"Sanırım," dedi Luke. "Fakat yarın..."

"Mutsuz olabilir," dedi Bay Green, Luke'ün cümlesini bitirerek. Bay Green başını sağa sola salladı. "Ve güçlerini bize karşı kullanabilir... Onu üzdüğümüz anda."

"Evet efendim. Onu yetkililere teslim etmeliyim."

"Yetkililere değil. O bir çocuk. Onu hapse koymazlar. Hak ettiği gibi tutuklanmaz. Onu akıl hastanesine götürmelisin. Onu orada kilitlerler. En iyisi bu olur."

Luke sıkıntıyla başını salladı.

Luke dizginleri vurdu ve atların arabayı çektiğini hissetti. Omzunun üstünden baktığında Bay Green'in hâlâ karısının mezarının başında olduğunu gördü.

"Kasabadayken biraz bonbon alabilir miyiz?" di-

ye sordu Leah. "Bayan Green, şekerin bir hanımefendinin dişleri için iyi olmadığını söylerdi, ama o artık burada olmadığına göre..."

"Evet," diye katıldı Luke, onun lafını keserek.

Bundan hiç suçluluk duymuyor, diye düşündü Luke üzüntüyle. İnsanların canını yaktığı için hiç vicdan azabı duymuyor. Hem de hiç.

"Ve yeni elbiseler istiyorum," diye ekledi Leah. "Böyle aptal kurdeleleri ve fırfırları olmayan elbiseler. Bayan Green..."

"Yeni elbiselerin olacak," dedi Luke, sırıtarak. Gri elbiseler. Basit elbiseler. Akıl hastanesinde giyilen elbiselerden.

Luke, Leah'in Corey'ye hayatlarının şimdi nasıl farklı olacağını anlattığını duydu. Onunla nasıl daha fazla oyun oynayacağını, hayvanlarla oynayacağını anlatıyordu.

"Artık dikiş dikmek, yemek pişirmek, hanımefendi olmak yok," dedi Leah, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Luke dev taş binanın önünde at arabasını durdurdu. Girişte yüksek, siyah demir kapılar vardı. Her pencerenin önünde hapishane gibi demir parmaklıklar bulunuyordu. Binanın sert ve soğuk görüntüsü Luke'ün tüylerini ürpertti.

"Neden burada duruyoruz?" diye sordu Leah.

Luke'ün omuzları öne eğildi. Sanki kalbine iğneler batıyordu. Bunu kardeşine yapmak istemiyordu... Fakat tüm kurbanlar tekrar gözlerinin önünden geçti.

Luke dönüp kız kardeşine baktı. Sesi titreyerek "Leah, lütfen anla..." dedi.

"Hayır!" diye bağırdı Leah. Luke onun parıldayan soğuk yeşil gözlerinden, ne planladığını anladığını görebiliyordu.

"Beni ve Corey'yi akıl hastanesine koyamazsın."

Luke başını sağa sola salladı. "Seni ve Corey'yi değil. Yalnızca seni."

O sırada kapı açıldı ve beyaz elbiseli üç adam arabaya doğru yürümeye başladılar.

Leah, Luke'ün kolunu yakaladı. Parmakları derisine batıyordu. "Hayır Luke, lütfen. Lütfen bunu bana yapma. Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Ama ben şeytan değilim. Doğru söylüyorum..."

"Düşünmüyorum Leah. Biliyorum."

"Luke, lütfen yapma..."

"Başka seçeneğim yok Leah!" diye bağırdı, Leah'in gözyaşlarına aldırış etmemeye çalışarak. "Bana başka seçenek bırakmadın."

"Hayır!" diye haykırdı. "Hayır! Gitmeyeceğim!"

Atlar şaha kalktı. Luke dizginleri sıkıca tuttu ve koltuğa yapıştı.

Araba eğildi.

Devrilecek, diye düşündü Luke. Ailemize olduğu gibi parçalanacak.

Sonra araba düzeldi ve atlar birden fırladılar.

Luke arabanın hızla ilerlediğini hissetti. Az daha oturduğu yerden düşecekti. Bir eliyle arabanın kenarına tutunurken, diğer eliyle de dizginleri kontrol etmeye çalışıyordu. Dengesini korumaya çalışırken dizginlerin derisi elini acıtıyordu. Atlar dört nala koşarken Leah çığlık atmaya başladı.

Vahşi atlar arkalarında bir toz bulutu bırakarak yolun sonuna doğru koşuyorlardı.

İnsanlar çığlık çığlığa yoldan kaçışıyorlardı.

At nalı sesleri Luke'ün kulağında yankılanıyordu. Görüş netliğini yitirmişti. Gözlerine ter akıyordu.

Atlar vahşice koşuyordu. Onları bir türlü durduramıyordu.

Kalbi ağzında atmaya başlamıştı. Nefesi kesildi.

Tüm gücüyle dizginlere asıldı.

Fakat çok geçti.

Çok geç.

Atları durduramadan büyük bir mağazanın camlarından içeri daldılar.

BÖLÜM 21

Luke bir tekerleğin dönme sesiyle uyandı.

Yavaşça gözlerini açtı. Yan tarafta, kırmızı bir pusun içinde devrilmiş at arabasını görebiliyordu. Tekerlekleri hâlâ dönüyordu.

Parmaklarıyla sızlayan alnına dokunduğunda sıcak, yapışkan kanı hissetti.

Başını kaldırdı ve şakaklarında sanki yıldırım çarpmış gibi bir acı hissetti.

Gaz kokusu burun deliklerinden içeri hücum etti. Gaz! Camdan içeri daldığımızda gazlı fenerleri kırmış olmalıyız, diye düşündü.

Yakından bir yerden başka bir ses duydu. Daha önce duyduğu bir sesti. Çıtırdayan kâğıt sesini algıladığında tüyleri diken diken oldu. Buruk dumanın kokusuyla da nefesi tıkandı.

Yangın!

Luke yerden kalktı. "Corey! Leah!"

Arabanın üstünü tahta parçaları kaplamıştı. Luke panikle kırık tahta parçalarını, yırtılmış un çuvalları-

nı, kırık cam parçalarını sağa sola savurarak aramaya başladı.

"Leah! Corey!" Arabanın altında küçük bir el fark etti.

"Corey!" Luke nefes nefese dizlerinin üstüne çömeldi. Arabanın altına doğru baktı. Corey sanki ölmüş gibi hareketsiz yatıyordu ve bacakları arabanın altında sıkışmıştı.

Alev yükselen öfkesiyle adeta Luke'ün kulaklarında hırıldıyordu. Alevlerin sıcaklığı çevresini sarmıştı.

Fazla zaman yok, diye düşündü dehşetle. Corey'yi yangından kurtarmak için fazla zaman yok.

Dehşetle alevlerin ahşap arabaya sıçradığını gördü. Hemen peşinden çatırtıları duydu.

Ellerini arabanın kenarına dayadı. İnleyerek arabayı kaldırmaya çalıştı. Zaman hızla geçiyordu. Corey arabanın altında baygın bir şekilde yatıyordu, ama Luke hiç kan görmemişti.

Sonunda arabayı kaldırmayı başardı. Bir eliyle onu tutup, Corey'ye doğru uzandı ve onu yakalayarak arabanın altından çıkardı.

Fakat Leah neredeydi?

"Leah!" diye seslendi, fakat tek duyabildiği ateşin gürültüsüydü. Alevler her şeyi yutarak hızla dükkânı kapladı.

Araba ön taraftaki çıkışı engelliyordu. Corey kollarındayken arabanın üstünden tırmanıp alevlerin içinden geçemezdi.

Başka bir yol bulmalıyım, diye düşündü. Aceleyle etrafına baktı. Duman ciğerlerine doluyordu ve nefesini tıkıyordu. Dumandan yanan gözlerinden de yaşlar süzülüyordu.

Nefes almaya çalışarak Corey'ye daha sıkı sarıldı.

Fazla zaman yok.

Yangın büyüdü. Her yeri duman kapladı.

Alevlerin ve dumanın içinde etrafını görmeye çalıştı. Kalbi son hızla çarpıyordu. Yoğun dumandan hiçbir şey göremiyordu.

Fazla zaman yok.

Alevler etrafında bir perde oluşturmuştu.

Sonra onu yutacak gibi yaklaşmaya başladılar.

BÖLÜM 22

Luke arabadan biraz geride bir kapı gördü. Koşarak açmayı denedi ancak sıcak demir derisini yaktı ve geri sıçradı. Birkaç adım geri giderek tekrar kapıya doğru koştu.

Kapı kırılarak açıldı ve Luke yere düştü. Girdiği yer dükkânın diğer bir odasıydı. Ateş de onu ayaklarından ısırmaya çalışan öfkeli bir köpek gibi takip etti.

Odanın diğer ucunda başka bir kapı fark etti. Kapıya koşarak omzuyla çarptı. Kapı açılmadı.

Ateş arkasında gürlüyordu.

Öksürdü ve gözleri kararmaya başladı.

"Hayır!" diye geçirdi içinden. Böyle ölmeyeceğim. Corey'nin böyle ölmesine izin vermeyeceğim.

Corey'nin ağırlığından kolları ağrıdı. Bacaklarını çok güçsüz hissediyordu. Son gücünü toplayarak tekrar vücuduyla kapıya çarptı.

Kapı açıldı ve Luke yola yuvarlandı.

Derin derin nefes alıp dükkândan sendeleyerek uzaklaştı.

Alevlerin binadan binaya yayıldığını izlerken, yangın sanki canlı bir şey, diye düşündü. Doymak bilmeyen alevler önüne çıkan her şeyi yutuyordu.

"Leah nerede?" diye meraklandı. Kaçmasına izin veremem.

Corey'yi taşıyarak hızla akıl hastanesine doğru yöneldi. Kovalarla su taşıyıp koşuşturan insanların arasından ilerlemeye çalışıyordu.

Leah'in çıkardığı bu yangını söndüremeyecekler, diye düşündü Luke endişeyle.

Corey'ye doğru baktı. Hâlâ kendinde değildi. Yüzü isten simsiyah olmuştu. Belki akıl hastanesinde bir doktor ona yardımcı olabilir, diye düşündü.

Luke binanın büyük demir kapısına yaklaştı. Leah'in iki doktorun ellerinden kurtulmak için debelendiğini gördü.

"Luke, yardım et! Bir hata yapıyorsun."

"Sana artık yardım edemem, Leah. Elimden geleni yaptım. Lütfen, inan bana," diye seslendi. Bir yandan kalbi sıkışıyordu.

Sızlayan kalbiyle adamların Leah'i taş binaya sokmalarını izledi.

"Luke!" Leah'in çığlıkları kulaklarında yankılanıyordu. "Yardım et!"

Başını sağa sola salladı. Yardıma ihtiyacı yoktu. Tekrar birini öldüremeyeceği bir yere kapatılması

gerekiyordu. Kimsenin içerde onun canını yakmamasını diledi.

Bekçi kapıyı açtığında Leah, Luke'e soğuk yeşil gözlerle baktı.

"Pişman olacaksın," diye bağırdı. "Pişman olacaksın Luke!"

BÖLÜM 23

Luke, Corey'nin yatağına oturdu ve battaniyesini göğsüne kadar çekti. Corey ona büyük, ciddi gözlerle bakıyordu. Kazadan sonra iyileşmişti, fakat Luke onun Leah için üzüldüğünü hissediyordu.

"Onu ziyarete gideceğiz, söz veriyorum," dedi Luke. "Leah'in canını yakmayacaklar. Onun kimseyi incitmemesini sağlıyorlar."

Corey dudaklarını sıktı. Luke onun küçük ağzının titrediğini fark etti. Gözleri yaşla dolmuştu.

"Bay Green burada kalmamıza izin veriyor," dedi Corey'ye. "Her şey daha güzel olacak. Sen okula gideceksin. Ve de ilk gün tanıştığımız evin çocuklarıyla da oynamaya gidebilirsin. Bay Green sana oynaman için küçük bir köpek yavrusu bile alır."

"Tabii ki alır," diye bir ses duyuldu, kapı tarafından.

Luke başını çevirdiğinde Bay Green odaya girdi. Çok bitkin görünüyordu.

"Bir fırtına geliyor," dedi Luke'e. "Ben gidip

mahzenin penceresini kontrol edeceğim. İkinizin de uyumadan önce pencereleri kapatmanızı istiyorum."

Bay Green odadan çıktı.

"Gördün mü?" dedi Luke, Corey'ye dönerek. "Burada mutlu olacağız. Yarın komşularımıza istemedikleri bir köpeğin olup olmadığını soracağım. İsmini sen koyarsın."

Luke, Corey'nin hevesle gülümsediğini gördü.

"Leah için üzgünsün. Ama daha iyi bir hayatın olacak," diye söz verdi kardeşine.

Corey'nin gözleri heyecanla parıldıyordu.

Luke de heyecanlandı. Düzenli bir hayat.

Artık her şey yoluna girecek.

Her şey.

Luke bir çarpma sesiyle uyandı.

Nefesini tutarak yattığı yerde doğruldu. Vücudundaki tüm kaslar gerildi ve panikle dinledi.

Karanlık odasını bir anlığına aydınlatan bir şimşek çaktı. Ve gök gürüldedi.

Fırtına gelmiş olmalı, diye düşündü. Sadece fırtına.

Tekrar yatağına uzandı ve derin bir nefes aldı. Hafifçe gök gürülderken gözleri tekrar kapandı.

Birden sanki birinin boğazı sıkılıyormuş gibi bir çığlık duydu. Bir adam çığlığı.

Bay Green!

Luke yatağından fırladı. Çabucak pantolonunu ve tişörtünü giydi. Titreyerek yatağının yanındaki mumu yaktı. Mumu alarak koridordan geçti ve alt kata indi.

Mumun alevi titriyordu. Luke'ün gölgesi karşı duvarda belirmişti ve tüyler ürperticiydi.

Ev tamamen karanlıktı.

Çıt çıkmıyordu.

Bir şey duyduğumu biliyorum, diye düşündü. Bay Green'in çığlığını duydum.

Yalın ayaklarıyla mutfağa doğru yürüdü.

Mahzenin kapısının açık olduğunu fark etti. Merdivenlerden aşağı doğru baktı. Kapkaranlıktı.

"Bay Green?" diye seslendi yavaşça.

Cevap yoktu.

Kalbi son hızla çarpıyordu. Ağzının kuruduğunu hissetti.

Elinde mumla gıcırdayan ve sallanan merdivenlerden inmeye başladı. Yavaşça, birer birer iniyordu. "Bay Green, aşağıda mısınız?" diye seslendi.

Sesi siyah boşlukta yankılandı.

Burnuna rutubetli, keskin bir koku geldi ve öksürdü.

Son basamaktan mahzenin taş zeminine indi. Çıplak ayakları soğuk zemine değdiğinde vücuduna bir titreme geldi. Üşüyerek ileri doğru küçük bir adım attı.

Gözlerini kıstı. Bir şey görebiliyordu... Yerde uzanmış bacaklar.

Kalbi dehşetle çarpmaya başladı. Kendini bir adım daha atmaya zorladı. Ayaklarını birer tuğla kadar ağır hissediyordu.

Gölgelerin içine doğru baktı ve yerdeki koyu mavi tulumu tanıdı.

Bay Green'in tulumu.

Luke hızla onun yanına gitti ve yanına eğildi. Mumu yüzüne doğru yaklaştırdı. "Bay Green..." diye başlamıştı.

Bay Green'in yüzündeki boş, donuk ifadeyi görünce tıkandı.

Ölmüş!

Luke geri sıçradı. Bay Green ölmüş! Bu nasıl olabilir?

Leah kaçtı mı?

Başka bir düşünceyle tüyleri ürperdi.

Bu kadar güçlü mü yoksa? Bize kilitli olduğu yerden de ulaşabiliyor mu?

Sonra Luke küçük bir ses duydu. Bir çocuk sesi.

"Teşekkürler. Ablama kötü davranıyordu. Çok kötü. Sizler benim arkadaşlarımsınız. Teşekkürler."

Etrafına baktı ve mumu uzatarak görmeye çalıştı. Bu küçük ses... Elleri titriyordu.

Corey'nin karanlıktan çıktığını görünce, Luke dehşetle geri sıçradı.

Corey'nin kolları, bacakları ve boynu kalın, çıngıraklı yılanlarla kaplıydı. Üzerinde sürünürlerken onları okşuyor ve tıslayan başlarından öpüyordu.

BÖLÜM 24

"Corey," dedi Luke şaşkınlıkla. "Demek sendin! Hayvanları kontrol eden demek sendin."

"Ben ve Leah," diye cevapladı Corey. "Ve babamız. Ama onlar asla kötü bir şeyler yapmadılar. İnsanlar Leah'e kötü davranmaya başlayana kadar ben de yapmıyordum. Sen ona yardım etmedin... O yüzden ben yardım etmek zorunda kaldım."

Luke kardeşine baktı. Hareket edemedi. Korkudan donup kalmıştı. Kendini bir kâbusta gibi hissediyordu. Uyanmak istiyordu.

Ama bunun bir rüya olmadığını biliyordu.

Korkunç gerçeğin ağırlığıyla ezilmeye başladı. Onu diri diri gömüyordu sanki. Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi.

"Onları öldürdün," diye fısıldadı, sesi titreyerek. "Hepsini öldürdün!"

"Onlar kötüydü," diye cevapladı Corey, sakin bir sesle. "Hepsi çok kötüydü. Ve sen de öylesin!" diye

devam etti. "Zavallı Leah'i bir odaya kilitlettirdin. Şimdi bunu ödemelisin!"

Luke canını kurtarmak için koşup kaçması gerektiğini biliyordu. Fakat vücudu donup kalmıştı. Korkudan öylece kalakalmıştı.

Kımıldamadan Corey'nin çıngıraklı yılanları nazikçe yere koyuşunu izledi. Her birini, sanki ölümcül bir varlık değil de birer köpek yavrusuymuş gibi, başlarından okşuyordu. Tıslıyorlardı. Kuyruklarını sallıyorlardı. Çıngıraklarından çıkan ses mahzenin içinde yankılanıyordu.

"Seni de öldürecekler Luke," dedi Corey, yavaşça. "Onlara söylediğim anda."

Luke mumu yukarı doğru kaldırarak yerde sürünen yılanlara doğru baktı. Çok yılan vardı. Çok büyüklerdi. Çatallı dilleri ağızlarından çıkıp giriyordu.

Siyah gözleri donuktu. İfadeleri çok güçlüydü.

Korkuları yoktu. Korku nedir bilmiyorlardı.

Öldürmeyi biliyorlardı. Ölümcül bir ısırıkla ölümü en hızlı nasıl sağlayacaklarını biliyorlardı.

Luke titredi.

Mahzenin içinde etrafa baktı. Yılanlar onu, merdivenlere ve kapıya ulaşmasını engelleyecek şekilde sarmışlardı.

Paniklememeye çalışarak çevreyi görmeye çalışıyordu. Sadece küçük bir pencere görebildi.

Onun geniş bedeni için çok küçük bir pencereydi.

Titreyen elleriyle mumu yere indirdi ve ön tarafında tutmaya çalıştı.

Bu yılanları uzak tutar mıydı?

Mumun uzunluğu ve kalınlığı işaret parmağı kadardı. Bu ne kadar süre yanardı?

Kaçabilecek kadar uzun zaman yanmazdı. Luke midesinde soğuk bir sancı hissetti.

"Corey, bunu yapamazsın. Yaşamaya nasıl devam edeceksin?" diye sordu.

"Tüm hayvanlar benim arkadaşlarım. Bana yardım ederler," dedi Corey güvenle.

"Yapma," diye yalvardı Luke yavaşça. "Ben senin biricik abinim," diye ekledi. "Anne ve babamız öldüğünden beri seni korumak için elimden geleni yapmadım mı?"

Corey'nin yeşil gözleri parıldadı. "Hiç ayrılmayacağımıza söz vermiştin. Sözünü tutmadın, Luke. Leah'i uzaklaştırdın. "

"Corey, lütfen..." diye yalvardı Luke.

Corey döndü ve yavaşça merdivenlerden çıktı.

Luke onun yavaş adımlarını duydu. Sonra da kapı kapandı.

Ve de kapının kilitlenme sesi içerde yankılandı.

BÖLÜM 25

Karanlık Mahzen

Luke tıslama seslerine doğru döndü.

Elindeki çiviyi karanlık köşeye doğru fırlattı ve taş zemindeki tıkırtısını duydu.

Tıslama sesleri yükseldi. Daha öfkeli tıslamalar duymaya başladı.

Muma baktı. Eriyip bir mum birikintisine dönüşmüştü ve alevi çok zayıftı.

Bunu görünce kalbi hızla çarpmaya başladı. Çok kısa bir zaman kalmıştı. Parmaklarıyla duvardaki kana dokundu. Kendi kanına. Hikâyesini anlatan kana.

Hikâyemi anlattım. Keşke daha önceden anlatmış olabilseydim. Keşke kötü olanın Leah değil, Corey olduğunu önceden bilebilseydim.

Mum ışığı titredi.

Küçüldü.

Ve alev söndü.

Odayı karanlık kapladı.

Luke sırtını duvara yasladı.

Birazdan Bay Green ve diğerleri gibi ölmüş olacağım.

Nefesini tuttu.

Dinledi.

Dikkatle dinledi.

Tıslamaları duydu.

Sonra da çıngırak seslerini.

Pullu bedenlerinin yerde sürünürken çıkardığı sesi duydu.

Sonra da kendi çığlıklarından başka bir şey duyamaz oldu.

BÖLÜM 26

Luke tekrar çığlık attı.

Sırtını soğuk duvara bastırmıştı.

Mahzen karanlıktı. Çok karanlıktı.

Yılanların ne kadar yakında olduklarını bilmiyordu. Zehirli dişlerini ona ne zaman batıracaklarını bilmiyordu.

Luke sol ayağının üstünde bir şey kaydığını ve de bileğine dolandığını hissetti.

Tüm vücudunu ürperti bastı. Yılanı ayağıyla fırlatmak istedi.

Hayır, dedi kendine. Hareketsiz durmalısın. Kıpırdarsan, ısırır. Ve ölürsün.

"Ölmek istemiyorum!" diye çığlık attı. "Ölmek istemiyorum!"

Sözleri taş duvarların arasında yankılandı fakat bu onun kaderini değiştiremezdi.

Başka bir yılan bacağına dolandı. Sağ dizine kendini sıkıca sardı.

Luke kılını kıpırdatmadan durup bekliyordu.

Ölümcül ısırıklar için bekliyordu.

Bu mu, diye meraklandı. Beni bu gelen mi öldürecek?

Luke yılanların pantolonunun üzerinden sürünerek tırmandıklarını hissediyordu. Ve bir tanesi beline dolandı.

Yoksa bu mu?

Çıngırak sesleri giderek yükselerek odada yankılanıyordu.

Bang! Mahzenin kapısı sert bir sesle açıldı.

Loş ışıkta Luke, Leah'in kapının önünde durduğunu gördü.

"Leah! Yardım et!" diye bağırdı Luke.

Leah ellerini öne doğru uzatarak işaret etti. "Kıpırdama Luke. Kıpırdama."

Başka bir yılan daha Luke'ün vücuduna tırmandı. Sonra bir tane daha. Bir tane daha.

Leah merdivenlerden indi ve dikkatle yılanların üzerinden atlayarak odanın ortasına kadar ilerledi. Kollarını iki yana açarak konuşmaya başladı.

"Bana gelin," dedi, şarkı söyler gibi bir sesle. "Yılanlar, bana gelin."

"Haaayıır!"

Luke şaşkınlıkla merdivenin yukarısına doğru baktı. Corey, yeşil gözleri parıldayarak orada duruyordu.

"Hayır, sizler benim arkadaşlarımsınız," diye bağırdı Corey yılanlara. "Öldürün onu! Öldürün onu!" diyerek hızla merdivenlerden indi. "Hemen öldürün onu!"

Luke'ün beline dolanmış olan yılan yavaşça başını kaldırdı. Luke, onun siyah, donuk gözlerine baktı. Burun deliklerinin alev gibi parladığını gördü.

"Hayır," dedi Leah, yine şarkı söyler gibi. "Sizler şeytani yaratıklar değilsiniz. Siz doğanın canlılarısınız. Bu şekilde kullanılmanıza izin vermeyin, kardeşlerim."

"Öldürün onu! Öldürün onu! Öldürün onu!" diye şarkı söyledi Corey. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Gürültüyle, hızlı hızlı nefes alıyordu.

Çıngıraklı yılanın çatallı siyah dili hızla ağzından çıkıp girdi.

Sonra ağzını kocaman açtı ve sivri beyaz dişleri göründü. Zehiriyle parıldıyordu.

Luke yutkundu.

"Kıpırdama," diye fısıldadı Leah ve Luke'e doğru yaklaştı.

Çıngıraklı yılan Luke'e doğru fırladı.

Dişlerini tam Luke'ün boğazına geçirecekti ki, Leah yılanı başından yakaladı.

Luke'ün midesi kasıldı. Titremeye başladı. Sanki damarlarında kan yerine buzlu su akıyordu.

Leah yılanı yavaşça kendine doğru çevirdi. Gözlerine baktı. "Hayır kardeşim," diye fısıldadı. "Bunu yapmamalısın. "

Yılan yavaşça ağzını kapadı.

Leah yılanı omzuna koydu. Yılan boynuna dolandı. "Teşekkürler," dedi Leah.

"Hayır!" diye bağırdı Corey. "Onlar benim arkadaşlarım! Benim arkadaşlarım! Onlar benim söylediklerimi yapmalılar!"

"Hayır Corey. Bu yaratıkları kötülük için kullanmak doğru değil," dedi Leah, sakin bir sesle. Elini Luke'ün dizindeki yılana doğru uzattı.

Yılan Leah'in koluna doğru süründü ve Luke tuttuğu nefesini bıraktı.

Leah ondan uzaklaştı. O uzaklaşırken de yılanlar Luke'ün vücudundan indiler ve Leah'e tırmanıp onu sardılar.

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı Corey. "İkinizden de nefret ediyorum!"

Corey hızla merdivenlerden çıktı ve evden uzaklaştı.

Luke titreyerek yere çömeldi ve vücudunda yılanlar gezinen kız kardeşine baktı.

"Her şeyi Corey yaptı," dedi Luke nefes nefese. "Herkesi o öldürdü. Gerçeği yeni anladım. Şimdiye kadar Corey'nin böyle bir yeteneği olduğunu bilmiyordum."

Luke elleriyle yüzünü sıvazladı. "Nasıl kaçtın?" diye sordu. "Neler oldu?"

"Kaçmadım. Sadece doktoru hayvanlarla iletişim kurabildiğime ikna ettim. Ve beni serbest bıraktı."

"Corey'yle ilgili ne yapacağız?" diye sordu Luke.

"Bir şey yapamayız. Sadece dönmesini bekleyebiliriz."

Luke, Leah'le birlikte Green çiftliğinin beyaz perdeli sarı evinde yaşamalarına karar verdi.

Bekleyerek yaşayacaklardı.

Corey'nin dönmesini bekleyerek.

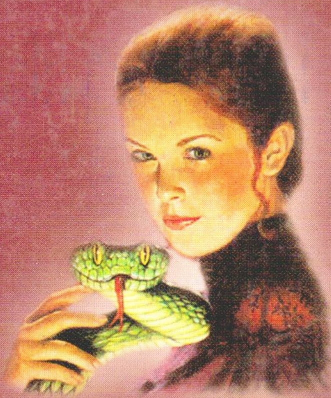
Ve o geri döndüğünde, korkunun da geri döneceğini bilerek.

Korkunun Gücü

Luke Fier kasaba halkının kız kardeşi hakkında konuşmalarından nefret etmektir. İnsanlar kız kardeşinden şeytan diye söz etmektedirler. Onun doğaüstü güçlerinin olduğunu söylemektedirler.

Leah'in garip bir yeteneği vardır... Hayvanlarla iletişim kurabilmektedir. Fakat Luke, onun bu yeteneğin' asla bir kötülük için kullanmayacağından emindi. En azından ailesinin korkunç kazasına kadar emindi.

Artık Leah farklı görünmektedir. Çok sinirlidir. Luke neredeyse ondan korkar duruma gelmiştir. Kız kardeşinin yeteneği ikisini de yok edebilir mi?

Luke Fier, kasaba halkının, kız kardeşi Leah hakkında konuştuklarını duymaktan nefret ediyordu. Kasaba halkı onun doğa üstü güçleri olduğuna inanıyordu.

Leah'ın garip bir yeteneği vardı, hayvanlarla iletişim kurabiliyordu. Ama Luke kardeşinin bu yeteneğini hiç bir zaman kötülük için kullanmayacağına emindi. En azından anne babasının geçirdiği o korkunç kazadan sonra kullanmayacağını biliyordu.

Kız kardeşinin yeteneği ikisine zarar verebilir miydi?

